

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЛОДОВЕТЕ
НА ЛЮБОВТА

УТРИННИ СЛОВА
ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА
(1942 – 1943)

ТОМ II

Петър Константинов Дънов
ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА

Първо издание

Предпечатна подготовка:
Наталия Ангелова, Румяна Маринова

Печат: „Урания“

Издателство „Бяло Братство“
Издателство „Урания“

ISBN 954-8091-75-5

София 1997

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничеци с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888□1972), Савка Керемидчиева (1901□1945), Елена Андреева (1899□1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ
Е ЗАПАЗЕНА

ПЛОДОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА

„Отче наши“

„В начало бе Словото“

Ще ви прочета едно послание на апостол Павел, едно от най-добрите писма послания, които той е писал – посланието към Филимону. Онисим е роб на Филимона, избягал от господаря си, и отива при Павел. Във време на Римската империя всеки можел да постъпи с роба си както с едно говедо. Апостол Павел моли Филимона да приеме Онисима, който без позволение е отишъл при Павел, и да го приеме с любов, а не според правата, които има.

„Аз мога да любя“

Ще ви прочета няколко думи от последните съборни беседи „Опорни точки в живота“ – беседата „Дом на блаженството“, стр. 66:

Не се опитвай да победиш Всесилния.

Не се опитвай да надхитриш разумния.

Не се опитвай да ограничиш свободния.

Стани слуга на любовта.

Стани ученик на мъдростта.

Стани придворен на истината.

По-добре любов, отколкото омраза. По-добре знание, отколкото невежество. По-добре свобода, отколкото робство.

„Венир Бенир“

Във времето на апостол Павел и в наше време имаме едно неясно понятие за живота. Какво нещо е животът и как трябва да се прояви? Всеки един човек е затворен в себе си, както лайденова стъкленица. Всеки носи един товар. Хубави и лоши работи носи. Отвън го гледаш – едно, а пък отвътре е друго. Отвън е благоугоден, а пък отвътре е обратното. Някой път отвън няма каяфет, а пък отвътре е друго.

Когато си млад, като гете плачеш, носи те майка ти на ръцете и те милва и целува. Държи те близо до гърдите си. Но след известно време трябва да те остави в люлката, и си заминава. Ти мислиш: кой знае какво е станало. А пък тя е отишла да работи, за да придобие храница, за да те нахрани. А пък като гете разсъждаваш, че майка ти трябва да седи при тебе като слугиня и да не се отдалечава.

Ние мислим за духовния свят. Някой иска да проникне в духовната музика. Но за духовна музика се изисква духовно ухо. И за духовния свят, за да се види, се иска духовно око. Ако отидеш с тези очи и уши, нищо няма да видиш и да чуеш и ще кажеш: „Там няма нищо, нищо не виждам.“ С физическите очи ще видите неща само които са физически.

Има съвременни учени хора, които казват: „Аз вярвам само в това, което виждам.“ Има микроби, които образуват болестите и трябва да се гледат с увеличение две-три хиляди пъти, за да се видят. Ти не виждаш микробата с обикновени очи. И тя не те вижда. Тя вика и роднините си, и те идат при тебе и ядат, и пият от тебе. А ти пожълтяваш. Те ядат на общо основание. Та всеки човек, който е болен, той прави угощение на хиляди нисши същества. Те ядат и пият, а пък той плаща за тях. Те са цяла рота, цял полк, цяла армия същества са те. Сега са фигури на речта. Ти усещаш болката някъде в корема си. Усещаш някой път главоболие, а някой път болка в гръбнака си или в някоя става на крака си. Почнеш да куцаш, не можеш да ходиш, причината е много малка.

Апостол Павел от прочетеното разрешава един важен въпрос. Онисим бил роб. По едно стечение на обстоятелствата Павел, както казва, го е родил. Той го е обърнал към Христа. И Онисим е вече християнин. Но римският закон поддържа, че тоя роб трябва да е роб. Онисим, макар и християнин, не може да постъпи сега, както иска. Филимон има права над него и може да го продаде и тури на наказание, дето е напуснал господаря си без позволение и отишъл при Павла. Апостол Павел сега постъпва така. Казва на Филимона: „Постъпете с Онисима така, както че с мен постъпвате.“ Сега, ако вие сте на мястото на Филимона, как ще постъпите?

Две сестри има тук. Някой път едната сестра се отпусне и каже една дума и те обиди. Минава се ден, два дена, три дена, цяла година и ти казваш: „Тази сестра ми изстина от сърцето.“ Значи една дума казана, и ти се изстудило сърцето. Аз не зная какъв е този огън, когато една дума може да изстуди сърцето ти. Тогава тази печка е съвсем слаба. Ако тази сестра беше те обидила на френски език и ако ти не разбираш френски, не щеше да се сърдиш. А пък тя ти каза на български и затова ти разбра обидната дума. Да допуснем, че тя ти е казала така: „Ти само гурели носиш.“ Какво идва от това? Хората не носят ли гурели? Които са здрави, носят по-малко гурели, а които са болни, носят повече. Какво нещо са гурелите? Това е много дребна работа, която седи на очите. Казват: „Той е гурелясал.“ Ще кажете: „Това са малки погрешки.“ А малките погрешки са опасни. Една малка погрешка, една малка искрица само върху барута може да причини цяла катастрофа. Но като знае човек как да постъпи, тогава нищо.

Българинът, който няма съвременните удобства с кибритената кутия, има си кремък, огниво и прахан. Ще извади кремъка, ще извади и праханта, и ще цъкне едно малко парче с огнивото. И като цъка, изважда от кремъка една искра, и искрата пада върху праханта и подпалва праханта. И

с тази прахан българинът запалва огън или цигарата си. Но цъкането на кремък върху барута е друг въпрос. Кремъклия пушка е създадена по същия закон. Там се запалва снаряд, за да се убие някого. Кремъклия пушка българинът я нарича още и кавал. И когато ти каже българин кавалджия някой път, значи се разбира, че носи пушка кремъклия.

Та казвам, всички ние сме изпратени на земята да се учим и да изучаваме живота от просто материално гледище. Защото в материалния живот ние боравим само с количеството на материята. От материално гледище една идея е по-добра, колкото е по-материална, колкото повече материал има на физическия свят, толкова по-добре. Ако влезем в духовния свят, една идея, колкото е по-динамична, колкото повече сила има, толкова е по-добре. А пък в Божествения свят една идея, колкото е по-разумна, толкова е по-добра, по-силна. Значи в материалния свят важно е количеството на материята. В духовния свят е важно количеството на силата. А в Божествения свят е важно количеството на разумността. Когато свържем материя, сила и разумност, тогава Божественият свят има преимущество. Да кажем, че една идея има три единици материя, две единици сила и една единица разумност. Как мислите, тази идея потребна ли е? А ако има една идея по три единици материя, сила и разумност, тогава тази идея е хубаво съчетана.

Ние виждаме, че в създаването на човека има известно съотношение между всичките му удове. И това съчетание, това съотношение образува красотата. Ако носът е по-дълъг например, ако носът е дълъг петнайсет сантиметра, какво щеше да бъде? Или ако горната устна е дълга петнайсет сантиметра и дебела пет сантиметра, или ако очите са големи като ябълки, какво щеше да бъде? Тогава човек щеше да бъде страшилище. Но и ако очите са много малки, пак не е добре. Има една съразмерност в очите. Някой път, като виждам красиви очи, красива е формата. Двама клепача правят очите красиви. И ако премахнете клепачите, не можете

да забележите никаква усмивка. Очите са едни врати, които са отворени и затворени. Затворените очи показват някой път, че човек е тъжен или скръбен, отворените показват някой път радост. Мътните и бистрите очи са две състояния. Бистрите очи показват, че атмосферата на душата е чиста. А пък мътните очи показват, че много мъгла има, госта пара.

Та казвам, съвременните хора разглеждат живота много отблизо. Това е така, когато сме млади. На пълна възраст пак го разглеждаме отблизо. И като остареем, пак отблизо го разглеждаме. Ти седиш, и имаш особени понятия. Искаш да те обичат хората. Но конкретно за какво трябва да те обичат? Най-първо, ти се нуждаеш от храна. Донесат ти храна. Жаден си. Донесат ти вода. Имаш нужда от грехи и обуца. Донесат ти тези неща. Като ти донесат всичко това, като ти услужат във всичко това и след като имаш и един слуга, който може да ти услужи, ти пак си недоволен. Някой път слугата всичко прави за тебе, но ти пак си недоволен. Има нещо, което той не може да ти направи. Има слуга, който може да те направи щастлив. Ако той е сам щастлив, той може да направи и господаря си щастлив. Ако слугата не е щастлив, той не може да направи господаря си щастлив. Никога човек не може да предаде това, което няма. Ако имаш нещо, можеш да го предадеш. И една истина, и любовта можеш да предадеш, доколкото ги имаш. И една мисъл можеш да я предадеш, доколкото я имаш.

Обичта и любовта са две различни състояния. Под гумата любов аз винаги разбирам в Божествено отношение да дадеш. И да не държиш никаква сметка. Това е като една река, която тече. Нищо повече. А пък обичта е едно човешко състояние – това, което си взел, което си възприел и си го разработил. Да любиш, това е Божествено състояние. Да обичаш, и това е пак Божествено състояние. При обичта човек е работил. Любовта е по-чиста, тя идва кармично от Бога. Но някой път любовта е минала през човека и носи

утайки. Тя носи утайките на онези пластове, през които е минала. Когато любовта минава от един мозък в друг, Божествената любов приема от утайките на хората. Зависи през колко човешки умове е минала любовта. И от човешките мозъци тя носи утайките. Чувствителните хора усещат някой път, че любовта не е такава, каквато са я очаквали. Тогава трябва да се филтрира. Знаете ли колко мъчно се филтрира любовта?

Вземете идейната любов на Христа, която слиза от Божествения свят. Той е бил богат и всичкото си богатство раздал, за да изкупи света, за да помогне на света. И после взема един робски образ и се излага на унижение, преследване. Всички онези религиозни хора, които са на чин, Му приписват работи верни и неверни. Колко от нещата, които приписаха в Негово време, бяха верни? Присмиваха Му се. Казваха Му: „Той заблуждава народа, нарушава Мойсеевия закон и пророците и пр.“ Като че пророците и Мойсей сега по-високо от Него. А пък онези вземат пророците и Мойсея за авторитет. Често ние казваме: „Той не постъпва по любовта.“ Какво е правото да се постъпва по любов? Това е една смътна идея. Какво значи да постъпваш по любов? Че този човек не ни е дал това, което ние очакваме. Щом ни даде това, което ние искаме, казваме, че е постъпил по любов. А ако не го даде, казваме, че не е постъпил по любов. Но това са наши понятия.

Да допуснем, че един съвременен професор християнин отива да предава на студентите си една лекция, а пък ти искаш той да ти послужи. Ти трябва да го спреш по пътя, и той не трябва да си държи лекцията, за да ти послужи. Представете си, че ти си млада мома и се развързали обущата ти и искаш той да се спре и да ти свърже обущата. Питам: защо тази мома си е турила тези връзки? И моите обуща са свързани. Връзвам ги, защото, ако не ги свързвам, ще излязат обущата из краката ми. А без тези връзки те ще са халтави и ще излязат. Младата мома да свърже обущата си

с една хубава връзка. И ще погледне някой обущата ѝ, че хубаво ги е свързала. Има особен начин за това. Аз още не знам как да ги свързвам. Аз ги свързвам един път, а пък трябва по два пъти да ги връзвам, така че да седят равномерно от двете страни, като рогчетата седят от двете страни, както вратовръзката на мъжете. Ако професорът ти свърже обущите, щеше да бъде хубаво, обаче ако знае, но ако не знае, ще ти каже: „И да искам да ти услужа, не мога.“ Срецаш една мома, тя иска да бъде мома млада, червендалеста. Тя сега е малко пожълтяла. Представете си, че аз съм професор и отивам да държа лекция. И козметическите работи аз не ги нося със себе си. Нямам ги. Но тя ме срещне и ми каже: „Моля, послужи ми с козметически средства.“ Но, представете си, че аз живея четири километра далеч от града и ако отида да взема козметическите средства и да ги донеса, и аз ще загубя, и тя ще загуби. И ѝ казвам: „И без тази козметика ще стане.“ Представете си друго едно положение. Срецаш едного, и ти си носиш хубав хляб. Даваш му едно парче, но той казва: „Да има една чашка червено вино.“ Виното нищо няма да му даде, но той го иска. Сега ти четири километра трябва да се върнеш, за да вземеш вино и да му дадеш. Някой път ние сме много възискателни за неща ненужни. В Божествения свят обръщат внимание само на нужните неща. За хубавия хляб, да. Той е нужен. И ако ти си жаген, една чаша вода би била на място. Но една чаша вино не е на място. И без него може.

При сегашните условия вие проучвате законите на любовта. С любовния свят вие се занимавате така, както с лотарийните билети. Любовта не е лотарийен билет. В любовта всички номера печелят. Няма номер в любовта, който да не печели. И печели повече, отколкото искаш. Най-малкият номер носи по-голяма печалба, отколкото се очаква. Единствената лотария, в която всички билети печелят повече, отколкото очакваш, това е любовта. Любовта е това, в което всичките билети печелят повече, отколкото очакваш. Пове-

че от един милион. В обикновената лотария най-голямата печалба е един милион. А пък при любовта най-малката печалба е повече от един милион. Струва си да вземеш билет от такава лотария. В сегашната лотария някои казват: „Искам да взема милиона.“ Можеш. Когато купя всичките билети, тогава ще взема милиона. Но тогава аз ще платя повече, отколкото ще спечеля. Ще дам пет-шест милиона повече. Онези, които са създали лотарийните билети са били по-умни. Те знаят своите сметки. Аз употребявам тези примери като едно изяснение. Любовта може да се изясни и по друг начин.

Човек, който не знае как да люби хората, петни себе си. Нищо повече. Неразбраната любов, най-първо, опетнява този, през когото минава, а пък разбраната любов облагородява. Под думата разбрана любов аз разбирам любовта чиста, такава, каквато е излязла от Бога, така, както е излязла от Първия извор. Ако я приемеш любовта такава, то ти се повдигаш, а иначе слизаш, и остава в тебе любовна кал. И много мъчно се чисти любовната кал. Човек любовната обидга мъчно прощава. Да пази Господ от това, онзи, който те обича, ти да го обидиш. Любовта не допуска обидга. В любовта онзи, който те обича, не може да те обиди. И ние някой път мислим, че някой, който ни е обичал, ни е обиждал. Не е право. Онзи, който ни обича, не може да ни обижда. И защо ще ни обиди? Не можем да допуснем, че Бог иска да ни обиди в нещо, да ни унижи. Бог, Който е създал човека, да иска да го унижи? Невъзможно е това. Бог иска да изправи човека, да го повдигне, а не да го унижи.

Да кажем, че ти си сиромаш. Хилав си, нямаш къща и мислиш, че Бог за тебе не мисли. Ние не разбираме Божиите блага. Най-първо, в любовта има вече съединяване на човешката душа с човешкия дух. Това е Божествената любов. Първичното на човешкия ум и сърце, това е проявление на Божиата любов. Това са дарове, които Бог ни е дал. Умът е син на човешкия дух, а сърцето е дъщеря на човешката душа. В един

дом, каквато роля играят синът и дъщерята, такава роля играят в духовния живот умът и сърцето. Сърцето дава мекота. Умът е свързан с по-гъста материя. Сърцето е свързано със светлината, с топлината, а умът е свързан с човешкия студ. Мозъкът има много ниска температура. Ако остане да обичаме умствено, ако някой умствено го обича, вие ще замръзнете. Само с ума щяхме да бъдем чисти като снега, но студени. А на този сняг нищо не расте. Казваме: „Да бъдем чисти.“ Но ако сме чисти, както снегът.

Сега ще ви говоря за една любов, която има отношение не само към човека, но и към целокупния човек. Любовта има отношение към човешката душа, към човешкия дух, към човешкия ум и сърце и към целия организъм френологически. Ако ние сме приели Божиата любов, така както сега слиза, както се проявява, щяхме да бъдем здрави, добри. Сърцето ни, умът ни, душата ни, духът ни щяха да бъдат здрави, и тези тъмни точки в живота, които преминаваме, щяха да бъдат по-малки. То не може без промени. Страданията в света от моето гледище са една фаза. Някой път промените са големи и вследствие на това не можем да ги изнесем. Някой път температурата може да е толкова голяма, че да не можеш да издържиш. Като стане сто градуса, сто и двайсет градуса, какво ще правиш? Ти ще почнеш да се задушаваш при сто и двайсет градуса.

Та казвам, всинца ние трябва да бъдем носители на Божествената любов в света. Някой път вие говорите за ангелите. Но знаете ли какви същества са ангелите? Колко са знатни, каква интелигентност имат? Колко са досетливи? Един ангел, като се доближи до тебе, той знае от какво имаш нужда и запълня всичките ти нужди. Но понеже човек е лаком, той иска да знае повече и тогаз, щом дойде ангелът, ти ще се простреш на земята. Значи ти си взел в този случай повече, отколкото трябва. Ти при един малък товар ще издържаш, но при голям товар ще се простреш на земята. Защото си взел повече, отколкото можеш да издържиш. Лю-

бовта, понеже има силни трептения, и когато дойде в човека, който е слаб, то нервната му система не е в състояние да издържи трептенията на любовта. Затова при закона на любовта трябва да се калява постоянно нервната система. Вие искате да дойде Божията любов. Любовта трябва да дойде както светлината, отначало по-малка и постепенно по-голяма. Както при зазоряването. И човек постоянно трябва да се приспособява. И човек трябва да ценя и ако не я ценя, образува се най-лошото състояние. Например съмнение. Например съмняваш се дали те обича някой, или не, или мислиш, че той обича повече някого другото, отколкото тебе.

Какъв закон има в света, който регулира любовта? Любовта няма никакъв закон. Ние сме направили тези закони. Онзи хлебар изважда хляб. Има, да кажем, трима души хлебари. Единият от тях меси хубав хляб. Вади хляб, хубав по форма и по съдържание, и по хранителност. Тогава аз отивам при този хлебар, и вземам от него хляб. Но ти казваш: „Ти при нас не идваш.“ Онзи изважда хубав хляб. И аз го ценя. А пък другите не изваждат хубав хляб. И казвам: „Като почнете да изваждате хубав хляб, и при вас ще идвам.“

Ако обичаш някого, има за какво да го обичате. В градината има повече плод – отиват повече хора. Като идеш при някого, и той като те съпосрещне със сладки думи, повече го обичаш. Ако те хука днес, утре, можеш ли да го обичаш, като те хука постоянно? По-мъчно може да се обича.

Аз гледам самия живот, както е сега в света. Най-първо, двамата млади, скоро оженени, много добре се обичат. Той е взел месо и го носи вкъщи. Тя погледне месото и казва: „Не е хубаво месото.“ Нему му стане мъчно. Той купи лук и донесе. Тя казва: „Не е хубав лукът.“ Донесе чесън. Тя казва: „Не е хубав чесънът. Не са големи главите му.“ Днес намери махана, утре намери махана, и всичката любов изчезне. А пък тя, като види месото, да каже: „Много хубаво е месото.“ И тогава ще му падне мед на сърцето. Той купи някоя греха, и тя казва: „Не е хубава.“ Пак нещо го резне. Цветът не е

хубав. Не така. А тя да каже: „По-хубава греха от тази нямам.“ Важна е любовта, която е вложена в грехата. Ти гледай любовта, която е вложил, а не самата греха. А пък тя казва: „Не е хубава грехата. Избелява ъ цветът.“ И пак го резне по сърцето. Щом избелява цветът ъ, тя да го боядиса пак. Да вземе грехата, да я тури в своя къп и да я боядиса, както тя иска.

Това сега са аналогии. Ние не разсъждаваме правилно. Има много работи да решим. Срещал съм някои да казват: „Аз знам да пея.“ Че знаеш да пееш, знаеш, но за мене пеенето има три мерки. Най-първо, ще те забегда при един болен човек и ако той оздравее, ти добре пееш. Или при някой неразположен – и ако пееш и той се поразположи – ти добре пееш. Или има помрачение на ума и като му пееш, и му светне на ума, тогава добре пееш. Някой казва: „Едва изтърпях пеенето му.“ Ще дам един анекдот. Отива един виртуоз да дава концерт в Париж. Той свирил дълго време. Всички слушатели излезли от салона и той останал сам да свири. Отива при него вратарят и му казва: „Ти, като свършиш да свириш, вземи ключа и затвори салона.“ И вратарят си отишъл. Та ние не трябва да дойдем до това положение да ни дадат ключа на салона да затворим ние салона. Не се изисква дълго време да свириш. Трябва да изучаваме малките качества на любовта. Любовта трябва да се разбира в нейните малки изявления. В закона на любовта един човек, който е готов да ти направи една малка услуга, той е готов да ти направи и една голяма услуга. Някой път една малка услуга да направи, е по-мъчно, отколкото да направи една голяма.

Някое дете пише. Учителят дойде при него, вземе и му написва буквата, и после минава нататък. Така този учител ще напише една буква или една дума на ученика и той ще му направи и много други услуги. На този ученик написва, на онзи ученик написва. Аз съм гледал учителката по рисуване, седне при някой ученик, и почне да му коригира рисунката. След това дойдат другите ученици при коригираната рисунка

и казват на ученика: „Тази е по-хубава.“ И на ученика му стане приятно. А пък това е благодарение на учителя. Но това говори за благородството у този учител. Но всички не са така.

Някой път нарисувате картина, поправи я учителят ви и вие се радвате на нея, като че вие сте я нарисували. А всъщност вие сте ученикът, и учителят ви е помогнал.

Във всеки едного от вас има един Онисим, който е роб. И трябва да го помирим с неговия господар. Има известни мисли, известни чувства в нас, които трябва да ги примирим с нашия дух. Духът е господар. Знаете ли колко е мъчно да примирите една мисъл и чувство с духа си? Какво значи да се примирим с Бога? Как ще се примирим? Какво ще дадем на Бога, за да се примирим? Някои казват: „Бог не мисли за мен.“ Някой мисли, че Господ не постъпва добре. Как ще се примирим тогава той с Бога?

Допуснете, че вие имате един дължник тук, на земята. Той дойде при тебе и ти разправя своето положение: „Аз имам всичкото желание да ти платя, но съм голям бедняк, че не мога да ти платя. Заплатата ми е много малка.“ И като дойде този дължник и ти разправи какво е неговото положение, ти си готов да му направиш една услуга. Но да кажем, той седи горделиво и казва: „Какво ще ми направи той? Да ми прости дълговете.“ Но това е наше схващане.

Защо не можем да изтърпим една бълха? Някой път бълхата е влязла под ризата. И там, дето е влязла, не седи бълхата, но почне да чопли. И ти искаш да идеш някъде, да извадиш ризата и да видиш къде е бълхата. Или някоя въшка седи на главата ти, и тебе те сърби. Тази въшка не е глупава. Тя изпуска известно вещество, известна киселина. И въшката има киселина. Тя има това изкуство да изпуска тази киселина и разтваря кожата, за да може тя да черпи повече. Ти тогава вземеш гребена. Въшката не знае, че ще дойде закон – правото, с гребен ще я вземат и ще я турят в огъня.

И смъртно наказание ще има. И тя казва, че много сме жестоки, нямаме никакво търпение, не я оставяме на главата си да седи. Сега това са сравнения. Не е виновата въшката.

Има хора, по които въшките не могат да се качват, понеже тяхната повърхност е толкова гладка, че бълхата или въшката няма къде да се захване. Ако положителната енергия на човека е много голяма, ако мозъкът е динамичен, ако има достатъчно електричество, то достатъчно е да изпратиш електричество в космите си, за да накараш всичките бълхи да избягат. И няма да остане нито една въшка на главата ти. Но като не знаеш това, ще търсиш гребена. Достатъчно е да изпратиш тази сила и да накараш всичките бълхи да изкочат. Но като нямаш тази сила, трябва да изваждаш ризата и сам да се изчиистиш от бълхите.

Аз често съм правил опити. Мога да кажа, че повече от четири-пет пъти съм правил опити с мухите. Някой път съм изваждал мухите с кърпа от стаята и ще ми вземе за това повече от половин час. Но някой път отворя прозореца си и си концентрирам мисълта, всичките мухи да излязат. Изваждам часовника си. Някой път за десет-двайсет минути, и те като овце една след друга си излизат – всички, до една. И нито една муха не остане вкъщи. И си казвам, кое е по-хубаво: с кърпа ли, или с мисълта да ги изгоня? Сега има една друга опасност. Ако ти концентрираш ума си да излязат мухите, то ти имаш приятели, то и твоите приятели ще излязат заедно с мухите. Ти с тази енергия ще изгониш и приятелите си. Защото и те като мухите ще приемат мисълта ти и ще си вървят. Та затова предпочитам кърпата, отколкото да ги пъдя с мисълта си. Като имам приятели, не изпъждам мухите с мисълта си, защото, ако изпъдя мухите, ще изпъдя и приятелите.

Някои работи са лесни. Но лесните работи някой път причиняват неприятности. Ние някой път седим и не знаем в

какво седи любовта. В един художник в какво седи художеството? Той четири-пет години рисува картини, и най-после направи изложба. Ако той четири-пет години е мислил и нищо не е нарисувал, няма нищо черно на бяло? Ние, силните хора, какво бихме сложили, нали картини имаме нарисувани? Колко картини на любовта бихте изложили вие? Ти, като си се занимавал пет години с любовта, и не можеш да създадеш едни хубави черти на своето лице? Казваш за някой човек: „Този човек има много хубави устни, много хубави очи.“ Това се дължи на любовта. Любовта създава хубавите очи и хубавото ухо, хубавите уши. Хубавите очи, хубавите косми и пр. се дължат на любовта, която минава от Бога в човека. И ако ние бихме любили, както Бог иска, ние щяхме да приличаме на светии, на ангели и щяхме да бъдем толкова красиви и мощни. А пък сега с нашите съмнения ние ставаме хилави. Щом се усъмниш в любовта си, казваш: „Аз съм разочарован от любовта.“ Ставаш хилав. И от всички чувства да се разочароваш, и от всичко друго, но не и от Божията любов. Дойдеш ли до Божията любов, никакво съмнение да нямаш. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да има нещо в света постоянно. Божията любов да бъде нещо, в което никога да не се съмняваш. И в ангелите, и в светиите можеш да се съмняваш, но в Бога – никога. Има лоши и добри ангели.

Та казвам, аз различавам сега: в човешката любов се допускат много неща неестествени; щом дойдеш до Божественото състояние, трябва да бъдеш свършен. Казано е: „Бъдете свършени, както е свършен Отец ваш небесни.“ Щом дойдеш до Бога, да ти е приятно, че си се примирил с целия свят. Като отиваш при Бога, какво има да Му се сърдиш? Като отиваш при Бога, не отивай да Му се оплакваш от Драгана, Петкана, Стояна. Безпредметно е това. Безпредметно е да се оплакваш на Бога, че се бият германци и руси. Ако дойде Божията любов, всички тези германци и руси умрели ще възкръснат и ще бъдат здрави. Ако дойде Божията любов, всички мъртви ще възкръснат. Мъртвите хора ще

станат красиви, а лошите хора – добри. Но като дойде любовта. Нищо повече.

Тогава има много неща, които губят Божията любов. Ако имате стая със счупени прозорци, зимно време при 25 градуса студ може ли да отоплите стаята си? Ако прозорците на стаята са затворени, ще я отоплите по-скоро, но ако са отворени прозорците, не зная дали ще я отоплите. Та прозорците на нашия ум и сърце не трябва да бъдат счупени.

Ние сме свободни да се примирим както искаме. Някой е беден човек, сиромах. Той е свободен, но той има право да се съмнява, обаче това носи своите последствия, своите сетнини. Ти си свободен, и само по свободата на любовта няма закон. И няма лоши последствия. Няма противоречия.

Божествената любов по това се отличава, че щом достигне до нея противоречие, те престават. До Божията любов има много противоречия, но щом достигнем до любовта, противоречията ще изчезват. Тогава ще видиш добрата страна на нещата. Като пристигнеш в Божествения свят, то е лесна работа, но сега, като сме на земята, какво трябва да се прави? На земята, ако те мъчи някой, трябва да намериш друг, който да те обича. Защото онзи, който те мрази, той ще ти навреди. Той е динамичен. Когато има един, който те изтезава, трябва да се намери друг, който да те обича – по-силен, за да се застъпи за тебе. Онзи, който те мрази, той за тебе съставлява нож, а пък онзи, който те обича, той ще ти стори добро. А някой път ние и сега се измъчваме. Ти седиш и измъчваш сърцето си, седиш и измъчваш ума си. Ако имаш една рана, превържи и остави на организма, той скоро ще заздраве раната. Не се меси в раната. Ако сърцето е направило една погрешка в чувствата ти, ти остави на съзанието да поправи тази погрешка, ако умът ти е направил една погрешка, той е в състояние да я поправи. Остави го той сам да я поправи. Има някои мъчнотии, които сърцето не може да поправи. Тогава остави на Бога да ги поправи.

ранени сърца, ум и тяло мъчно се живее. А със здраво тяло, здрав ум и здраво сърце лесно се живее.

Апостол Павел се обърна към Филимона много деликатно. Той му пише деликатно. Аз виждам психологически как цялата епоха израсна пред мене. Той му пише така, че да не го обиди, да не нарани неговото честолюбие, нито да го накърни. Той му пише така: „Ако ме обичаш, тогава направи така от любов към мене.“ И Онисим, като се връща при господаря си Филимона, му занася посланието на апостол Павел. И ако Филимон няма любов, ще постъпи както римляните, ще постъпи както господарят на Епиктета. Той бил роб на римски патриций. И този патриций имал няколко хиляди роби и ги бил. Веднъж патрицията дошъл при Епиктета, а последният седи смирено. Патрицията го хваща и му натиска крака. Епиктет казал: „Господарю, така както натискаш крака ми, ще го счупиш. И тогава аз не ще мога да ти служа.“ Господарят продължава да натиска крака му и го счупил. Римският патриций се трогнал от погрешката на Епиктета и го освободил и му дал една доста крупна сума. Епиктет отишъл в Гърция, където прекарал последните дни на живота си. Колко е мъчно да бъдеш като Епиктета, на когото натискат крака и да го счупят, и да кажеш много спокойно, както е казал Епиктет?

В Америка при обиди се разправят много лесно. Когато обидят някого, той не дава другия в съд, а тук в България го дават в съд. Там ще се срещнат и единият ще каже на другия: „Ти си казал обидни думи за мен.“ Ще се боксира. Набият се хубаво, и единият каже: „Още веднъж да си гържиш устата затворени.“ После хващат се и се ръкуват. Там двамата се съдят така. А пък тук, в България, с години отиват да се съдят по съдилищата. А американците лесно решават въпроса. Този американски начин по-лесно разрешава въпроси. Слабият не трябва да обижда силния, нищо повече. Глупавият не трябва да критикува умния, нищо повече. Защото не е практично да кажеш на силния човек една обидна

дума.

Сега да гоидем до същественото. Аз полагам любовта като една основа, за да се създаде у нас едно здраво тяло, едно здраво сърце, един здрав ум, една мощна душа и един мощен дух. Ако не са тези подбудителни причини, тогава любовта е безпредметна. Казват, да живеем добре и пр. Не. Любовта трябва да ни създаде здрави тела. Трябва да бъдем разположени в сърцето си. Защото тогава можем да възприемем слънчевите енергии. И умът, който е добре разположен, може да възприеме светлината от сърцето. А пък душата, като не е готова, няма да знаеш как да постъпиш в живота си. Няма да знаеш как да ги употребиш без светлината и топлината.

Писанието казва: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего, Единороднаго, за да не погине никои, който вярва в Него, но да има живот вечен.“ Христос какво би казал днес за света, за петстотин милиона християни, които се бият сега? Какво ще каже Христос? Петстотин милиона християни се бият по правилата на християнството. Снарядите са християнски, аеропланите са християнски и автомобилите, и куршумите са християнски. Какво ще каже Христос, като се бият? Ти казваш: „Защо не гоиде Христос да оправи света?“ Ето какво има. Христос казва така: „Мене стари грехи не Ми трябва вече. Трябват Ми нови грехи.“ За стари грехи няма да правя въпрос. Ако намеря някой човек със стари грехи, ще го облека с нови. Ако той е взел стари обуца и ги е хвърлил и ходи бос, няма нищо. Няма да правим въпрос. Ако си е хвърлил старата шапка, пак няма нищо. Ще му дадем нова шапка, нови обуца. Защо сме хвърлили стария хляб, старите шапки и грехи? Много естествено – да бъдем сега готови за новото, което иде. Ще хвърлим обуцата си или ще ги гържим, то е наше право. Всеки да постъпва, както той иска. Но като гоиде новото, старото трябва да отстъпи на новото. Старата греха трябва да отстъпи мястото на новата греха. Старите обуца, старите шапки, всичко

трябва да отстъпи мястото на новите обуца, шапки и грехи. Всичко старо трябва да излезе и да се облече с ново, в новото.

Така всички ваши стари разбирания за любовта, за правото, трябва да си отидат. Христос казва: „Ако не се отречете от себе си...“, значи от непотребното, от старото да се отрече човек. Ако не се отречем от него, не можем да приемем новото. Не че е лошо старото, но то е непотребно. Със старото другите могат да се ползват. Но ние, в които е дошло новото съзнание на Божествената, новата любов, ние не може да се ползваме със старото вече. Ние ще приемем Божествената любов, която да внесе красота на нашето тяло, на нашия ум, на нашето сърце, на нашата гуша и на нашия дух. Няма по-хубаво нещо от това.

Доброта, чистота, красота и разумност в света, това е нужно. Това носи новата любов, която иде в света. Тя разбира това.

Та онеправдания Онисим да го прием и да му дадем свобода. Да не притесняваме нито ума си, нито сърцето си, нито гушата си, нито духа си. И да не се съмняваме в Бога. Но като дойдем до Бога, да кажем: „Да бъде волята Ти, да дойде Царството Ти, както горе на небето, така и долу, и да се освети името Ти.“

„Добрата молитва“

Да бъдат отворени очите ни и ушите ни, за да възприемем истината и мъдростта.

Осемнадесето утринно слово
21 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ТРИТЕ ПЪТЯ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

Тринайсета глава сега трябва да я слушате чрез ухото на търпението. Да имате понятие какво значи да слушате. Тъй както Писанието казва: „Любовта дълго търпи, благосклонна е“, това са обикновени състояния, обикновени работи. Да търпиш е лесно, но да търпиш злото, злия, и разумно да търпиш, това е цяла наука, това е цяло изкуство. Апостол Павел дава характеристика на любовта от умствен характер. Той описва външната страна на любовта, а после ѝ дава и вътрешната страна. Търпението е външната страна. Човек трябва да бъде сляп за погрешките на хората. Няма какво да го обезпокоят погрешките на хората, защото всяка гуша, която прави погрешки, тя ги прави за себе си.

Сега искате да знаете какво нещо е светската любов, какво нещо е духовната любов, какво нещо е Божествената любов. В светската любов ти нямаш никакъв товар – той ще те натовари с товар и ще те насърчи ти да носиш товара. Това е светска любов. Ортаклък като направи, като се правят сметките, оставя ти всичко да плащаш. Казва: „Ние нали се обичаме.“ Дълготърпеливият всичко носи. Духовната любов наполовина споделя товара. Божествената любов, като те види, ще те тури на каруцата, ще тури и товара ти. Ти ще седнеш. И този, който те обича, е свободен, и ти си свободен. Говорите за духовна любов. Чудя се каква филосо-

фия имате. Като говори някой, казва, че разбрал духовното. Пък то не е разбиране. Някой път ние искаме на някои стихове от Писанието да припишем някои свои възгледи. Каквото мислиш, каквото чувстваш, ти градиш в себе си. Както мислиш, както чувстваш, както постъпваш, така и градиш. Тъй както си мислил, такива ще бъдат и резултатите. Има три вида любов. В светската любов хората обръщат внимание, в духовната любов ангелите обръщат внимание, а в Божествената любов Бог обръща внимание. Там, гдето Бог обръща внимание, там е съвършеното, понеже Той е единственият Съвършен. Туй е новото разбиране на любовта.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що грънка.“ Тоест, ако говоря с човешки и ангелски езици, хората и ангелите обръщат внимание, а Бог не обръща внимание, нищо не съм. „Ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание...“ (Учителят прочете 3, 4, 5, 6 и 7 стих.) Човек, като влезе в духовния свят, човешкото знание и човешките мисли престават. Като влезете в другия свят, вие няма да имате стомах, там по съвсем друг начин ще го чувстват. В духовното тяло материята, която действа, съвсем другояче действа. Вие казвате: „В оня свят ще има ли ядене?“ Има ядене, но не така сготвено, като тук. „Ами месце ще има ли?“ Няма такива неща. Не мислете, че месото е една от най-добрите храни. По-нечиста храна от месото на животните няма. По-нечиста храна от месото от чисто хигиенично гледище няма. (Учителят прочете до края главата.) Надеждата има предвид човешката мисъл, вярата има предвид ангелската мисъл, а любовта – Божествената мисъл.

Изпяхме „Венир Бенир“

Ще ви прочета „Възходящият път“ от книгата „Опорни точки на живота“. (Учителят прочете 22 и част от 23 стр. „...Страдаш, защото си нехаен към разумността.“) Не-

разумността разбира една секунда, не разбира цял ден да си нехаен. В един момент кажеш някоя дума, която не трябва да я кажеш, нехаен си. Не е тъй в Божествения свят. Всичките неща трябва да са ценни и хубави. Когато продаваш плодове, ти даваш най-хубавите, всичките са здрави. Да продаваш гнили плодове, то е човешка търговия. „Напусни калния път на живота, гдето всичко е в мъгла, и тръгни по възходящия път на любовта.“ Не е лошо човек да събуди надеждата на човешката мисъл. Една трета е необходима за нашето развитие. Една трета е ангелската мисъл и една трета е Божествената, която може да закръгли. Човешката любов, като влезе, ангелската любов и Божествената любов, те създават едно цяло, другояче имаме едностранчиво разбиране на нещата. „Не презирай малките цветенца, които срещаш на пътя си. Не презирай росните капчици, които виждаш по завехналите листа. Не презирай цвъртенето на малките птички, които се разговарят помежду си. Не отхвърляй и най-малката песен на светлината, която весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, който бръмчи около тебе и се моли. И когато кацне на коляното ти, поглади го и му кажи: „Благодаря ти за малката услуга и за малкото благо, което ми носиш.“ Приеми го, като кацне, той идва да ти донесе нещо. Като кацне, трябва да разбираш защо каца. Казваш: „Бръмбар.“ Не е така. „Благодари не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбарчета, които милват. Хапливите мухи са лошите хора, а малките бръмбарчета са добрите хора. Говори ясно и отчетливо, не бъди гънив.“ Трябва да направите превод.

Някой път, като се наяде човек, не може да мисли. Върху тия работи трябва да се мисли, трябва да се чувства. Аз токоз години съм говорил за любовта и гледам колко повърхностно разбирате любовта. Вие разбирате само добра обхода. Големите критици сте станали. Знайте, че мислите не са любовни, че чувствата не са любовни и постъпките не са

любовни. Първокласни критици сте. Казвате, че правите различие. Правите различие в любовта, какво нещо е човешката любов. Човешката любов ще те натовари като кон, ще носиш товара си и ще чакаш, докато те разтоварят. Да те товарят и да те разтоварват, това е човешката любов. Ангелската любов е сдружаване. Сдружават се хората, разбират се. А пък Божията любов е освобождаване. Ти ще се освободиш от всичките противоречия, ще бъдеш свободен. За да бъдеш свободен, трябва да бъдеш в света на истината. Някои казват: „Какъв ще бъде Божественият свят?“ Ти след като си ял една храна, дъвкането е човешката любов. След като сдъвчеш, усещаш сладчина, и тази храна влезе в стомаха, то е ангелската любов. След като тази любов се превърне на сокове и ходи по цялото ти тяло, това е Божествената любов. Само с дъвкане на храната не става и със смилането на храната не става, но храната трябва да се разнесе по цялото тяло и всичките тия малки клетки да добият гажбата си, да знаят, че имат един господар, който се е грижил за тях. Ние казваме, че Господ ни е забравил. Ние някой път забравяме краката си, забравяме ръцете си. Някой цял ден се пънка с ръцете си, иска да свърши всичко. Ние измъчваме ръцете си. Някой оперил очите си. Ти разваляш очите си. Този направил нещо – гледаш, онзи направил нещо – гледаш. Не ги гледайте тия работи. Често казвате: „Не ме погледна както трябва, накриво ме погледна.“ Геометрически как ще определите кое е кривото гледане? Даже един гениален художник не може да предаде този поглед. Има един фокус на окомото, който художниците мъчно рисуват. Най-трудното в изкуството е да предадеш този фокус на окомото. Светлината, която иде от окомото, не е хармонична. Казваш: „Лошо ме погледна, жегна ме.“ Във фокуса не е дошъл, и ти на фокуса не може да се поставиш, докато не разбереш любовта. Единственото нещо, което поставя нещата на фокус, то е любовта. Без любов ти не можеш да имаш една наука, която ще ти даде светлина. Ти ще рисуваш, но обикновени картини, няма да

бъдат идейни картини. Когато човек е рисувал с любов, идея има. Щом дойде любовта – гениално е. Щом свириш само тъй да мине, или когато говорите без любов – не говорете без любов. Кажу десет, петнайсет, двайсет думи, но с любов. Дойде ти някой приятел, дай му малко хляб, не му давай много да преяде, много готвено не му трябва. Сложи му три ябълки, прясно опечена погача и малко солчица и пипер. Няма ло чорбица от доматена супа с ориз, че захар нямало или че бамя не си сготвил, тия работи са съвсем официални.

Аз гледам колко хора не може да се освободят от известни навици. Запример всеки говори за търпението. Колко ние губим моментите. Говори за търпението един евангелски проповедник, госта стар е, той е тука, на земята, още, не е заминал на другия свят. Говори той веднъж, че като умре някой, не трябва да плачем, много хубава проповед държи. След като свършил проповедта, иде една телеграма, че сестрата на жена му умряла, жена му започнала да плаче, и той започнал да плаче. Не че иска да плаче човекът, но той забравил проповедта. И сега ние в търпението мязаме на коне – като го бутнат, рита. Не че конят иска да рита, но хиляди години той се е учил да се пази от ритане. Сега туй дете няма да му направи пакост, но като бутне коня, рита. И ние често сме свикнали за нищо и никакво кой как ни бутне, мислим, че някаква пакост ще ни направи.

Казвам, съзнанието трябва да бъде много будно. Когато дойдох в София, наблюдавах как се качват в трамваите. Гледам, кой иде последен, мушка другите пред него да се качат по-скоро. Първите трябва да вървят напред. Казвам: „Ако се качиш пръв, все ще те мушкат, трябва да вървиш напред.“ Понеже не исках да ме мушкат, чаках, като се качат всичките, ако остане място заради мене, тогава аз се качвах. Някой път няма място, тръгна пеш. Казвам: „Пеш вървя, но поне никой не ме мушка.“ Да се кача на трамвая, може би има мушкане. Кое предпочитай? Предпочитам да ме не мушкат. Да ме мушне някой добър човек, разбирам, но като

ме мушне някой лош, развали ми цялото настроение. Та казвам, на трамвая първи не се качвайте, дайте място другите да се качат от съображение да ви не мушкат, нищо повече. Мушкане има не само тук, в България, но и в Америка има мушкане. Ако идете в Америка, като излизат от параход или треновете, като че къщата им се запалила, всичките бягат, тук полекичка вървят. Там по американски бързат. Тези, които са дошли от Европа, особено немците, се отличават, те имат госта голямо благоутробие. Този, който мине, го мушне, онзи, като мине, го мушне, и той тръгне, течението го повлича. Ако остане да ни блъскат хората, толкоз хиляди години сме блъскани, че кой не ни е блъскал: майка ни, баща ни, братята ни, сестрите ни, учителите ни... Какво ще чакаме още да ни блъскат? Сега няма време да оставим да ни блъскат, да научим нещо. Блъскането не носи радост. Оставете встрани, не вървете в главното течение.

Сега човек по три начина може да печели нещата. По пътя на надеждата печели, по пътя на вярата печели и по пътя на любовта печели. В дадения случай трябва да бъдеш умен. Ако пътят е необходим на надеждата, гръж този път. Ако този път си го изминал, тогава не се връщай, да го повтаряш. Втория път е на вярата. Ако и този път си го изминал, не се връщай. Влез в пътя на любовта. Минал си веднъж в пътя на надеждата, минал си по пътя на вярата, влез в пътя на любовта. Често се говори за погрешки, че ние се връщаме да проверим нещата. Не се връщай да проверяваш пътя на надеждата, не се връщай да проверяваш пътя на вярата. Не се връщай да опитваш човешките умове какво мислят и защо мислят. Във вярата не ходи да опитваш какви са умовете на ангелите. Като влезеш в света на любовта, любовта ще хвърли светлина върху света, върху човешкия свят и върху ангелския свят. Тогава ще ви стане ясно. Докато не хвърли любовта светлина, човешкият свят ще бъде непонятен. Противоречията, които са в човешкия живот, не могат да се обяснят по човешки. И по ангелски не

може да се обяснят противоречията, защото противоречията имаме и в ангелите. Там светлината и тъмнината са разделени, в хората са смесени. Сега не ви давам правило, то е вече закон на свободата. Когато ни притесняват, казват: „Ти трябва да бъдеш добър.“ То е по човешки. Аз, който съм добър, как трябва да бъда добър? Когато някой ми каже, че трябва да бъда добър, в моя ум ето какво е понятието. Значи аз съм позлатен отгоре и трябва да бъда добър, да гледам да не се изтрие позлатеното, другояче ще изгубя цената. Щом съм златен, няма какво да се боя, като се трие, ще се изяви златото. Но щом съм позлатен, трябва да бъда внимателен. Казват: „Трябва да бъдеш внимателен, трябва да мислиш.“ То е по човешки. Щом влезем в закона на любовта, няма какво да мислим. Да мислиш, от моето гледище, то е насилуе. Божествената мисъл, това е най-свободният акт, който съществува в природата. По-голяма свобода от човешката мисъл не съм видял. Ти казваш: „Реката трябва да тече.“ И без да кажеш, тя тече. Приеми нещата, както са, не се мъчи да мислиш. Ти за някого мислиш, като го разбираш. Като не го разбираш, хич не мислиш заради него. Без любов мисъл няма в света. Има такива мисли, но това не е мисъл, то е чувстване, което се мени. Някой казва: „Аз го обичах, пък сега не го обичам.“ Те са човешки работи, неразбрани работи. Казва: „Едно време се обичахме, сега не се обичаме.“ Аз го зная какво е. Едно време ти си бил сиромаш, той е бил богат. Обичали сте се, давал ти е пари на заем. Ти си му плащал. Сега и той осиромашал, загазил като тебе, не се обичате. Или и двамата сте станали богати, на високо се държите, нито той взема от тебе, нито ти вземаш от него. На другите давате кредит.

Вие казвате: „Днес много хора дойдоха при мене, това направих, онова направих.“ Аз още считам, че малко съм направил, а моите ученици направили сто пъти повече, отколкото аз съм направил. Смешно е това. Оставете се от тия заблуждения. Казваш: „Много помогнах.“ Освен че не си

помогнал, но си заблудил човека. Много хора са идвали при мене и ми казват: „Един ваш ученик така и така ми казваше.“ Казвам: „От друга светлина е говорил, вие не сте го разбрали.“ „Че как да не го разберем?“ Помнете едно нещо: не е хубаво човек да представя Божествената светлина такава, каквато не е. Не е хубаво човек да представя ангелската мисъл такава, каквато не е. Не е хубаво човек да представя човешката мисъл такава, каквато не е. Не по закон, но по възможност да бъдем по-искрени. Щом усетиш, че някъде си направил една малка погрешка, никой не те вижда, изправи погрешката. Защото животът сега от пробуждането на съзнанието. Колкото съзнанието по-хубаво действа в нас, по-добре е.

Та казвам, когато ти разправят нещо, трябва да отвориш ухото на търпението. Ще ви приведа един анекдот из българския живот. Един българин вземал пари от един богаташ българин. Като плащал, все имал още да плаща, не могъл да изплати дълга. Умира богаташът, остава син му. Синът чел Евангелието и казва на другия българин: „Има да ти разправя нещо, да се не безпокоиш.“ Казва: „Толкоз си дал на баща ми и още толкоз има да даваш. Какво мислиш, имаш ли намерение да плащаш, или аз да постъпя като баща си?“ Казва: „Че баща ти ми одра кожата.“ Казва: „Аз, ако бях вървял по пътя на баща си, можех да одера две кожи, но понеже четох Евангелието, сега искам да поправам тази погрешка. Працам ти кожата, която баща ми ти я одрал.“ Връща му колкото баща му му е надвзел. „Да останем по братски, по приятелски да се разберем. То е човещина. Както баща ми е постъпвал, то е негово разбиране. Аз постъпвам по новото разбиране.“

Казвам, по стария начин, в човека има един стар човек, и апостол Павел казва, че старият човек кожа дера, а новият човек е, който плаща за кожата. Казвам, новият човек е, който носи Божествената благост, който дава да се всели в нас и да се подмлади душата. Душата не е стара, но

да се подмлади старата греха на душата. Сега тия работи ги знаете. Някой път знаем работите, имаме да плащаме. Някой път имаш десет лева да плащаш. В джоба си имаш десет лева, дойде да ги иска да платиш, казваш: „Нямам.“ Не че нямаш, имаш десет лева, но имаш съображения. Ако гадеш десетте лева, ще останеш без пет пари. Не че е голямо прегрешение, както казваш, че нямаш. Но като ти поускат парите, бръкни в джоба си и ги дай. По-добре да си с празен джоб и спокоен, отколкото джобът ти да е пълен, да останат десетте лева, но да имаш вече смущения в ума си. Той не че няма, но не иска да даде. Не оставяй едно противоречие, не допушай да носи една мисъл, че ти нямаш желание да гадеш. Направиш каквато и да е погрешка, три начина има, по които човек трябва да се извини. Единият начин е по човешки, другият начин е по ангелски, третият начин е по Божественому. По човешки ще идеш да се изповядаш, по човешки си търсиш един млад да те изповядва. В човешкия свят младите се изповядват, старите не се изповядват. В ангелския свят старите се изповядват, младите не се изповядват. В Божествения свят няма никакви изповеди. Да ви е ясно. В човешкия живот младите се изповядват, в ангелския живот старите се изповядват, а в Божествения живот няма изповеди. Всичко е ясно, намираме, че младият добре се изповядвал и старият добре се изповядвал. Наместо изповядване приложи онова, което днес по човешки в живота го знаеш. Приложи каквото по ангелски знаеш и приложи каквото по Божественому знаеш. Те са три свята, методите са различни. По човешки по един начин, по ангелски по друг начин, по Божественому по друг начин.

Сега казвам да не мислите, че само по Божественому ще започнем. По човешки, по ангелски и по Бога. За сега сърцето е по човешки, умът е по ангелски, а пък душата е по Бога. Аз вземам душата в най-висшето състояние, свръхсъзнанието. Ти се радваш, че като млад си се изповядвал, ти се радваш, че и като стар си се изповядвал. И на двете изповеди

се радваш. Не казваш: „Колко глупаво е било.“ Радваш се, че като млад си поправил погрешките и че като стар си поправил погрешките. В Божествения свят на любовта всички неща се осмислят.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам“, нищо не се ползвам. Тогава казваме, че любовта дълго търпи. Търпението е човешкият свят. Търпението и милосърдието в един свят спадат. Търпението и милосърдието ги свързва любовта. Когато говорим за милосърдието, разбираме ангелския живот. Когато говорим за търпението, разбираме човешкия живот. Когато говорим за Бога, разбираме, че трябва да ги примирим. Той дълго търпи по отношение на хората. Той знае нашите слабости и всичко дълго търпи, не ни съди. Малки деца сме, неразбрана работа. В дълготърпението не разбира ангелите. Дълготърпението има отношение към хората. Когато сме търпеливи, трябва да знаем, че е към хората.

„Аз мога да любя“

Облечете сърцето си с грехата на надеждата. Облечете ума си с грехата на вярата. Облечете душата си с Божията любов. Те са три грехи, които са необходими за земята. Като влезем в Божествения свят, нас ни трябва само една греха. Като влезем в ангелския свят, трябва ни две грехи. А на земята ни трябва три грехи. Докато сме на земята, трябва да бъде сърцето облечено, умът облечен и душата ни облечена. Тогава няма да треперим, но ще бъдем изправни.

„Добрата молитва“

Деветнадесето утринно слово
28 февруари 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НОВАТА ИДЕЯ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета пета глава от Матей.

„Мога да кажа“

Които имат много грехи, имат една мъчнотия, че не могат да изберат с кои грехи да се облекат. Дълго време избират – тази греха, онази греха. Който има само една греха, като стане сутрин, иска – не иска, макар да не му е приятна, облича я. Ако човек облича една и съща греха, какво печели? Недоволен е от себе си. Ходи, поглежда грехите си. Ако човек носи цял живот една греха и е недоволен, какво е гобил? Нищо не е гобил.

Казвам, в главата, която прочетох, някои неща се повтарят. Евреите казват: „Око за око, зъб за зъб.“ Ако някой ти извади окото, и ти ще му извадиш. Христос казва: „Ако те съблазнява окото ти, извади го.“ Мисля, онези, които написаха Евангелието, го написаха така. Не мисля, че Христос е казал да се извади окото, няма смисъл. Казваме: „Като те съблазнява окото, извади го.“ Често теософите бяха привеждали следното: убиват в себе си всяко желание. То е старо възпитание. Казват: „Убий желанието.“ Щом убиеш желанието, с какво ще работиш? Желанията са материал, с който трябва да се работи. Често се случва с едно въже да

обесят човека. Ако беше само един конец, не можеха да го обесят, щеше да се скъса. С дебелия въже обесват човека. Значи не струва да има дебели въжета. Изваждам правилото: направете дебели въжета, за да не бесят хората. Казвам, правете дебели въжета, но не бесете хората. Защо да кажем: не правете дебели въжета, за да не бесят хората? Казвам, правете дебели въжета, но не бесете хората.

Другото противоречие е: защо е злото в света? Ние мислим, че ако няма зло в света, ще бъде по-добре. Два пъти по-зле ще бъде. Тогава какво ще кажете? Апостол Павел се оплакваше, че му се дало един ангел сатанински да го мъчи. Три пъти се моли на Господа, ако може, този ангел да се отнеме. Ако този ангел не беше се дал на апостол Павел, щеше да бъде два пъти по-лошо. Благодарение на този ангел той се повдигна. Казва му Господ: „Достатъчна ти е Моята благодат. Ако отнема от тебе този ангел, в тебе има нещо още по-лошо, ще изпъкне навън.“ На човека е свойствена една гордост и ако злото го няма в човека, човешката гордост би създала едно зло, два пъти по-голямо от туй зло, което съществува. Представете си на някой съвременен цар да му подшушнат, че някой образувал заговор срещу него. Дали това е вярно, или не, не се интересува, но веднага казва: на ешафода, само че имал някаква мисъл против него. Аз изваждам тогава правилото: щом къщата е направена от гърво, внимавай, може да изгори. Може гървото да е огнеупорно. Има огнеупорни гървета, а има други, които не са огнеупорни.

Казвам, човек трябва да стане огнеупорен. Казвате: „Да се не изкушава.“ Като се изкушава човек, да не се изкушава. Изкушава се човек от парите. Как се изкушава от парите? Парите език нямат, не говорят нищо, очи нямат, но съблазняват. Изкушава се човек от тях. Ако е жена, ще кажеш: „Очите ме съблазниха, устата ме съблазниха, ръцете ме съблазниха.“ Ами в парите кое съблазнява човека? Съвременните хора казват: „Жената е причина, тя съблазнява.“ Понеже лицето ѝ било много хубаво, лицето ѝ съблазнява. Но

в парите кое лице, кои очи, кои уста те съблазняват? Онова, което съблазнява у жената, не е нейното лице. То е заблуждение. Не са нейните очи, не са нейните ръце. То е едно извинение, обяснение – такова, каквото не съществува в света. Човек е излязъл от Бога. Бог създаде Адама, но го създаде от два елемента. Събрал малко пръст отнякъде, едно вещество Бог намерил на земята, най-хубавото вещество, което може да се намери на земята. Бог взел от това вещество и направил тялото на човека. В туй вещество турил Своя Дух и човек оживял, станал жива гуша. Туй, което наричат плът сега, то е туй вещество. Като турил Духа Си в туй вещество, то с Божествения Дух започва да се не спогажда. Имате една проста причина.

Представете си, че вие се оженвате за една жена, която не знае да чете. Вие се оженвате, за да ѝ направите едно добро. Богат сте. Тази жена един ден по закон се изменя. Най-първо, политика има, всичко върви добре, а после започва да се показва друга. Най-първо, се подчинява, защото е слаба. Когато някой се подчинява, ще видиш силен ли е, или слаб. Ако е слаб, да те е страх, като стане силен, той ще ти покаже, че работата не седи така. Малкото мече, което се подчинява, да не мислиш, че когато стане голяма мечка, тъй ще се подчинява? Казва: „Едно време бях меченце, но сега като мечка не се подчинявам.“ Така казвам, ние по някой път трябва да се подчиняваме. Човек трябва да се подчинява в света само на три неща: на любовта, на мъдростта, на истината. На всичко друго – никакво подчинение. Подчинявам се на чистата вода, влизам в нея да ме очисти, ще ми предаде нещо. Ако слабият човек влезе в студената вода, която е 25 градуса студ, нима мислите, че тази вода ще му предаде нещо? Тази вода ще отнеме малката топлина, която е в него, ще загуби и този, видиш, хване пневмония. Где е погрешката? Казва: „Студената вода ще произведе реакция.“ Той влязъл в студената вода и стоял петнайсет минути. Лекарят може да му е казал само да се топне за десет-

петнайсет секунди или половин минута и да излезе навън. Той седял петнайсет минути в студената вода и се простудил.

Има ли нужда човек да живее десет години с един упорит човек? Няма нужда. Десет години що ще живееш с един упорит човек? Защо ще живееш десет години с един болен човек? Да се покажеш търпелив? Ни най-малко не трябва. Та казвам: всички писатели и онези, които проповядват, искат да примирят нещата с Божия закон, като как трябва да живеем. Земята е създадена за едно от хубавите училища да се живее най-добре. Казвате: „На земята има изпитания.“ Какво е изпитанието? Изпитание има всеки, който се учи, и в края ще се даде изпит, да се види колко е научил. Един художник може да се изпита да нарисува една картина, да се види има ли сръчност. Ако може да нарисува хубава картина, в изпита е първи. Ако не може да я нарисува, значи не си разбира изкуството.

Сега на земята ние ще дадем изпит. Държиш изпит по любовта. Какъв е изпитът? Да направиш един лош човек добър. Да направиш лъжлив човек верен. Да направиш един слаб човек силен. Как ще го направиш? Можеш да го направиш. Аз може да направя едно лошо шише добро. Защото лошавината може да седи в самото шише. Или лошавината може да седи в съдържанието на шишето. Следователно дават ми едно лошо шише. Казвам, де е лошавината, в самото ли шише, или в съдържанието? Ако е в съдържанието, изправят туй съдържание – отровата, която имало, и турят най-хубавото вещество. Турям сладко вино, запушвам го. При първия случай, който би пил, би платил с живота си. Във втория случай, който би пил, е благо. Ти чуеш една лоша дума. Лошата дума има две съдържания. Отвън има една форма и вътре има едно съдържание. Лошата дума, може да вземеш една форма и да я превърнеш. Вземете в българския език думата би. Тя произтича от един корен да бъде. Думите еволюират. В английския език има такава дума – превент,

която преди двеста години е означавала накарай ме, Господи. В сегашния език на англичаните означава забрани ми, Господи. Как е станало това, че тази дума добила точно обратен смисъл? И англичаните не могат да обяснят. Имате би на български. Българинът не е разбрал, взема тоягата и налага. Казва: „Бъди човек, изправи се, говори разумно на хората, постъпвай разумно с тях, че който види, да се весели.“ Сега българинът казва би, значи набий го, да знае, че си човек. Казва, как става?

Като носиш дълго време една греха, нали чистата греха става черна, изгубва своите качества, ако не я переш. Един човек би трябвало да носи една риза цяла година, без да се окурляви. Сега като носиш една седмица ризата, трябва да я съблечеш. Ако носиш една година ризата, не зная какво би станало. Здравият човек трябва да се чисти. В годината едно пране е достатъчно. Сега имаме петдесет и две седмици, петдесет и две пранета. Онзи, който пере, да му мислят ръцете. От живота ще извадим поука. В прането ще видим къде е причината за недоброто пране. Да се пере е хубаво нещо. Трябва хубава вода, която пере добре. Когато переш една риза, трябва да имаш най-хубавата вода, не каквато и да е вода, варовита. После трябва да туриш най-хубав сапун, изисква се много мачканица. Човек, за да го възпитаеш, трябва да го мачкаш много време. Болният човек как го разтриват? Ако го разтриват, като че ли го милват, никаква реакция няма да стане. Аз съм виждал, когато ги разтриват, как викат. Простудил се някой и който го разтрива, като си прокара палците по гръбнака, онзи вика „олеле“. Този човек, като го разтриват, след половин час се образува реакция в тялото и след един час човекът е здрав. По-добре да те разтриват и да бъдеш след три-четири дни здрав, отколкото да не те разтрият и четири-пет месеца да боледуваш.

Сега има масажирание, но не всеки е роден за масажирание. Казва: „Да го разтрием.“ То е цяло изкуство. Аз не бих желал някой да ме разтрива, който е сух като настърма. Аз

бих избрал някой, който ще ме масажире, пръстите да са заострени, да са дебелички в основата, тумпарлет да е, после да лъха живот от него. Да предаде нещо, като разтрива. Някой има, който, след като те разтрил, каквото имаш в себе си, го взел, че отпосле боледуваш.

Аз някой път, след като говоря някоя беседа, има обратна реакция. Някои хора, като дойдат, не са доволни, казват нещо по добър начин да се поправи. Това е старият начин, недоволен. Прави са, искат нещо ново. Казва: „Бъди добър.“ Много остаряла дума е бъди добър. Преди години дойде един и казва: „Кажу ми най-добрия метод как може да стана добър.“ Казвам: „Яж добре. Като седнеш, яж добре, музикално яж, да ти е приятно. Не мисли за нищо друго, благодари за яденето, че имаш добър хляб. Виж хубавото, кое е в хляба, да ти предаде доброто. Като ядеш круши, сливи, виж доброто, което е в тях. В ябълките, в хляба виж кое е доброто. Кажу си: както е сладка ябълката, и аз да бъда като нея сладък. Както е сладък хлябът, и аз да бъда така сладък. Като пиеш вода, бъди добър като водата. Туй, което влиза в тебе, бъди като него, не търси нещо отвън.“ Казва ми: „Лесна работа.“ Никакви книги не трябва. Всичкото зло седи там, че житото, като се пипа от лошите хора, като мине през десет ръце, които са лоши, туй зло минава и в житото. Зависи през какви ръце минава хлябът. Всичките храни, които ядем, масло, кашкавал, сирене, през двайсет ръце са минали и всеки е вложил нещо, и разваля се сиренето, кашкавалът, маслото. Не че самото сирене, кашкавал са лоши, но онова, което хората са вложили вътре. Сега като привеждам Библията, бих желал за свещените книги да се изберат най-добрите хора да ги преведат, тия хора, които в ума си нямат никаква лоша мисъл и да разбират езика много добре. Сега ще изберат някого, ще му платят. Тия хора не са толкоз добри, не са и толкоз учени. Като минава писаното през техния ум, влагат нещо от себе си.

Та казвам, ако аз бих ви проповядвал да бъдете добри,

ще ви кажа: никога не посрещайте слънцето през прозорец, през стъкло. Качи се на някое високо място да видиш слънцето и там го посрещни. После, ако денят е влажен, мъглив, не отивай да посрещнеш слънцето. Търси някой хубав ден, когато небето е ясно, да идат направо лъчите. Като дойдат тия лъчи, имат известно благо. Ако е облачно небето, благостта на тия лъчи приемат облаците. Ще остане нещо и за тебе, но ти ще бъдеш недоволен. Аз бих препоръчал сутрин да се качиш на аероплан, ако е облачно, на три-четири километра във въздуха, и тогава да посрещнеш слънцето от аероплан.

Всички носите старите възгледи. Някои, най-първо, са доста красиви и колкото остаряват, връщат се към миналите поколения. Започнал да прилича на дядо си: щом замязаш на някого, ти вече имаш неговия характер. Ако някой човек замяза на мечка, има мечки характер. Ако някой човек замяза на вълк, има вълчи характер. Ако някой човек обикне един кон, ще замяза на коня и ще има конски характер. Ако обикнеш някое дърво, ще замязаш на дървото. Ако обикнеш една река, ще замязаш на реката. Помнете: този, когото обичаш, и който те обича, вие си предавате. Казваш: „Никой не ме обича.“ Още не си готов. Ако ви обикне, ще ви предаде нещо от себе си. Хората не знаят. Казва някой: „Ти не ме обичаш.“ Казвам: „Ако ви обикна, ще ви предам нещо от себе си.“ Мислите ли, че аз, като обичам месце, че като обикна кокошката, ще ѝ мисля доброто? Като не я обичам, ще я оставя да живее. Щом я обичам, ще обикалям курника. Казвам, трябва да дойдем до онази Божествена любов. Ако аз не мога да видя същината на Бога, скрита в кокошката, то е неразбиране. Господ опитва ума ми. Тази кокошка не е кокошка. Онова, което Бог създаде в света, Той го създаде за благо на хората. Бог създаде всичките животни и растения, те са писана книга на Бога. Хората изопачиха тия символи. Казвам: в какво седи новото? Новото седи в любовта. Ако ти не можеш да обичаш, ти нов човек не можеш да станеш. Ако очакваш да те обичат, инвалид ще станеш. Англичаните

казват етернал генерейшън. Който обича света, постоянно се обновява. В любовта човек се обновява. Ако искате да ви обичат онези, които вие обичате, и ако не ви обичат на свят, ще остарееете. Ако ме обичате, ще се подмладите. В света любовта е, която обновява. Щом се разбере законът, има подмладяване. Думата подмладяване иде в своето първоначално проявление. Само Божествените неща са млади. Всичко онова, което не е Божествено, е старо. Под думата стари разбираме неща, които не са Божествени. Божествените неща са млади. Има нещо много хубаво. Под думата младо разбираме най-хубавото, което излиза от Бога. Това е младостта. Като кажем: много добър стар човек, разбираме онзи, който е разбрал младостта. Този старият човек, като има идеята за младостта, и той се подмладява. Казваме старец. Защото, ако е за старост, по-стар от Бога няма; ако е за младост, по-млад от Него няма. Най-младият е Бог и най-старият е пак Бог.

Казвам, ние трябва да тръгнем по Божествения път, да станем млади, както Бог е млад, да носим в себе си най-хубавото. Не разбирайте под млад гетето, което пъпли, но да носиш най-хубавото в света. Да го носиш и като гадеш, да ти е приятно. Така никога няма да остареееш. Казваме: „Дали ще ни разберат, като обичаме хората?“ Мислите ли, че щом на гладния човек дам хубав хляб, няма да ме разбере? Да разбереш що е хубав хляб. Мислите ли, че човек, който е жаден, като му дам най-хубавата вода, няма да разбере? Всичките хора на земята разбират туй, което е хубаво. Хубавия хляб всеки го разбира, хубавата вода всеки я разбира, чистия въздух всеки го разбира, хубавата светлина всеки я разбира. Мислите ли, че ще трябва да ни учат за това?

Ако ние искаме да образуваме хубава идеална връзка, да даваме от себе си по възможност най-хубавото, което имаме. Но всичко естествено да излиза, както излизат нещата от преизобието, което Бог е вложил в тебе – да тече туй преизобилуе. Не се пресиляйте, не искайте да ставате

добри. Под думата добър разбирам да проявя любовта туй, както е тя самата, каквото носи. Добрините да ги проявява без никакъв примес. Доброто трябва да предадеш в най-малък размер. Под думата добро разбирам да предадеш в най-малък размер дозите на любовта. Казвам, ние сега всички сме ограничени. Срецаш един човек, погледнеш лицето му, но туй лице е на десет поколения, не е негово. Гледаш главата му, и тя е стара, тялото е старо, всичко е старо. Лицето трябва да бъде да носи сегашните идеи. Ние сега казваме: „За в бъдеще, когато хората възкръснат.“ Туряме нещата за в бъдеще, че това ще бъде така. Но възкресението няма да стане в един ден. Някои кокичета възкръсват по-рано, други – по-късно. Най-първо, се появяват кокичетата, минзухарите и колкото напредва пролетта, започват другите цветя да се явяват. Някои от най-деликатните остават последни. Кокичето и минзухарът се появяват първи в снега, поздравяват пролетта.

Казвам, вложете една нова идея. Още ние живеем с идеята да уредим нашия живот, да станем добри. Да се уреди животът е хубаво. Казваме: „Да си уредим живота и в края на живота си да служим на Бога.“ То е едно заблуждение. Още от началото, като се родиш, да служиш на Господа, най-после, ако ти остане, да служиш на себе си, тогава – обратния процес: най-първо, служи на Господа. Сега ние служим на себе си цял живот и като остане малко време, като наближи да умираме, започваме да се молим на Господа. Тя е изгубена работа. Ти, като се родиш, започни да живееш за Господа. Ако ти остане малко време, можеш да поживееш и за себе си. Казваш: „Тогаз какъв ще бъде животът?“ Ами сега животът какъв е? Сегашният живот, който живеете за себе си, какъв е? Едно пържило. Кой от вас не е пържен по десет пъти на перустията? Чиновник си, пържат те. Войник си, пържат те. Генерал си, пържат те. Жена си, пържат те. Навсякъде пържене. Заг всяка усмивка, когато някой ти се усмихнал, ще платиш десет пъти повече, отколкото усмивката струва.

Ще платиш, тъй както платил един негър в Америка. В тъмнината върви една американка, доста красива, настига я един, прегърнал я, целунал я. Като не го вижда, тя мисли, че е красив. Вървят под ръка, тя мисли, че намерила своя възлюблен. Какво било учудването ѝ, когато излезли на лампа – видяла, че е чер. Извиква един стражар, хващат го, глобяват черния да плати десет хиляди долара за една целувка. Десет хиляди долара, това е един български милион. И ние някой път намерим в мрачината някой негър, тръгнем с него под ръка и мислим, че всичко е уредено. Като гоидем до фенера, видим, че е негър. Миришат негрите. Мъчно се живее при един негър. От него излиза нещо, мирише. Американците не могат да ги търпят. Казват: „Търпи.“ Но има нещо, което мирише. Има някои негри, не миришат така, но има някои, много зле миришат.

Казвам, тия блаженства. „Блажени нищите духом“ се казва. Аз не коригирам, но аз бих казал така: Блажени нищите духом, които са намерили любовта, тяхно е Царството небесно. Блажени кротките, които са намерили любовта. Тъй както е блажен нищият духом, който е намерил любовта, блажен е кроткият, блажен е и нажаленият, който е намерил любовта, за тях е Царството небесно. Ако ти си нажален и не си намерил любовта, Царството Божие не е за теб. Тяхно е Царството Божие, но за тия нажалени, които търсят любовта. Блажени нищите духом, които търсят любовта и са я намерили, тяхно е Царството Божие. Блажени нищите духом, които са намерили любовта, те са в Царството Божие. Всеки човек, който е намерил любовта, той е нищ духом. Всеки човек, който е намерил любовта, той е кротък. Без любов човек не може да бъде кротък, и нажален не може да бъде. Като намериш любовта, ти си нажален. Радваш се, че си намерил онова същественото в живота. Новото е: трябва да се намери любовта. Не разчитай на една къщна печка, която представлява вашата любов. Не разчитайте на къщното осветление, което представя вашата

любов. Тия неща се изменят. Под думата любов аз разбирам човек, който е излязъл из областта на смъртта и се е освободил от прегръдките ѝ. Освободил се е от нескончаемите ограничения, които ни разрушават постоянно. Имаш най-хубавото разположение, пък гоиде разрушението. В живота от младини до старини има съграждане, рушене. Таман съградиш нещо и мислиш, че си постигнал, разруши се.

Толстой привежда един пример за един руски светия. Един ген довели при него една мома, малко смахната, но много красива. Той я излекувал, но тя го съблазнила. Като го съблазнила, той напуснал светилището и вече никой да го не вижда. Ние някой път лекуваме хората. Не се опитвай да лекуваш хората, докато не си с любовта. Само като гоиде любовта в тебе, тогава лекувай. Без любов настрани стой. Гледам, вие току водите този, онзи, казвате: „Ела при Учителя да те излекува.“ Не лекувайте хората, които не приемат любовта. Нека да си носят товара. Всеки, който е готов да служи на любовта, може да го лекуваме, но който не служи на любовта, няма какво да се лекува. Да го лекуват в света лекарите, да му вземат парите, да плаща. Нека плаща, нека си намери лекар. Правете разлика кого да лекувате. Искате да лекувате, питайте: „Готов ли си да служиш на любовта?“ „Не съм.“ Препоръчайте му лекар. Казвате: „Тия грешните, елате да ги лекуваме.“ Нов живот ще им дадем да грешат. Ако искате да се освободят, лоши са последствията. Вие искате да услужите. Хубаво е, но да услужите с любов. Ако нямаш любов, как ще услужиш? За да освободиш някой силен, трябва да бъдеш по-силен от него. Ако не си силен, ако си слаб, не отивай да освобождаваш от силния. Ако си силен, иди, вържи го, освободи другия. Силни можете да станете с любовта. Без любов ние сме слаби хора, с любовта сме силни хора. Като станем силни хора, тогава ще се освободи светът. Ако вие не можете да вярвате, че любовта ще може да преобрази света, тогава в какво ще вярваш? Вярваш в Христа, че е умрял. Христос казва: „Аз победих света.“ Какво разбирате

под тия думи? Казано е там: „Както Отец Ме е възлюбил, така и Аз ви възлюбих. Идете и предайте тази любов.“ Казва Той: „Повярвах, че Аз излязох от любовта.“ Всеки човек, който е повярвал, че е излязъл от любовта, той е нов. Който не вярва, оставете го настрана. Христос казва: „Не се моля за света, моля се за тия, които Ми даде.“ Вие сега седнете и се молите за целия свят. Христос, който имаше силата, не се молеше за целия свят. Вие, които нямате нищо, се молите за целия свят. Много сте щедри. Молете се само за онези, които приемат любовта. Онези хора, които не приемат любовта, те са силни. Нека си носят товара. Училището не е направено за болните хора, то е направено за здравите. Болните нека седят в болницата да се лекуват. Като оздравеят, тогава ще влязат в училището. Това е новото, да имате ясна представа.

Ще ви прочета от „Светът на Великите души“. Казва: „Туй, което мери, а само не се измерва, е разумното.“ Туй, което мери, е любовта, а тя всякога остава неизмерна. Разумното е една външна форма на любовта. Човек не може да бъде разумен, ако душата му е неизпълнена с Божествената любов. Единственото нещо, което трябва да приемем без никакъв оглед, то е любовта. Когато приемеш любовта, не търси да я изучаваш. Не изучавайте любовта. Приемете любовта, опитайте я и не я изучавайте. Щом я изучавате, нищо няма да научите. Единственото нещо, което не трябва да се изучава, е любовта. Приложете, опитайте я. В Стария завет пророците казват: „Казва Господ, опитайте Ме и вижте, че съм благ.“ Трябва да опитаме Бога в Неговата благост. Ако така не Го опитаме, ние ще бъдем чужди в света, ще се мъчим и при големите блага, при които живеем. Може да ви показвам какви са моите възгледи за живота. Моите възгледи са мои възгледи. Вашите възгледи са ваши. То е друг въпрос.

Казвам на вас, приемете новото, тъй както аз го приех. Аз не го приех с философия. И вие така го приемете,

както аз го приемам. Приемете го тъй, както аз го приех, нищо повече. Сега не знаете ли как се приемат нещата? Вие вземете един лотариев билет и мислите да спечелите един милион. Нищо не печели. Защо по същия начин да не приемете любовта? Приемете любовта тъй, както тегленето на един милион. Всеки, който е приел любовта, без да я изучава, той е получил всичко. Всеки, който я изучава, изгубил е и това, което има. Ако изучаваш любовта, ще изгубиш и това, което имаш. Тъй сега въпросът. В целия свят ние изучаваме любовта, как Господ е създал света, защо го е създал. Какво ще придобием от тая философия? След като приемем любовта, тогава ще почнем да изучаваме света и ние ще имаме правилната философия. Като дойде любовта, ще имаме едно истинско разбиране. Като изучаваме любовта, ще имаме един изопачен начин, както е сега.

Бъдете свършени. Любете, тъй както Отец вас любя.

Блажени са, които са намерили любовта.

„Отче наш“

Двадесето утринно слово
7 март 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НА ПЪРВО МЯСТО

Празнувахме първия ден на пролетта.

„Добрата молитва“

„Евангелие от Матей“, 12 глава, 1 – 10 стих

„Евангелие от Лука“, 9 глава, 9 – 21 стих

„Евангелие от Йоана“, 3 глава, 1 – 15 стих

„Духът Божи“

„Молитва на Царството“

Една песен може да се изпее много пъти, но зависи кой я пее. Ако я пее някой майстор, е едно, но ако е някой, който не знае как да пее песента, то е друг въпрос.

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

Апостол Павел говори за любов, която е на земята, за земната любов.

„Аз мога да любя“

Ако човек не знае в света как да се подмладява, той е изгубил смисъла на живота. Животът въвн от подмладяването няма смисъл. Сега всички разбирате само какво нещо е остаряването. Остареете, говорите за старостта си. Хората остаряват, понеже не разбират какво нещо е младостта. Човек, който не разбира младостта, не може да разбере и старостта. Който не може да разбере старостта, не може да разбере и възрастния живот. Кой е възрастният живот? Съвременният живот. Ние поддържаеме неща неверни. Всичкото заблуждение е там. Човек мисли, че е нещо, че той е цар,

че е син Божи, всичко мисли. Постепенно вижда, че нито е цар, нито е син Божи, отслабва, отслабва и най-после го донесат с особено тържество, изнесат го от света навън. Казват, че има оня свят, но никой не е ходил на оня свят, не знае какъв е. Казват, че са дошли от оня свят, забравили са оня свят. Дошъл е на тоя свят, и тоя свят не разбира какъв е. Ние мислим, че разбираме света. Единственото нещо, което знаем положително, то са всичките наши разочарования, които имаме. Туй е, което аз зная. Казва: „Млад бях, остарях. Не зная как остарях. Богат бях и осиромашах. Не зная как осиромашах. Силен бях, сега останах слаб, посмешнице станах на всички наоколо.“

Сега аз не искам да ви говоря обезсърчително. Когато някой голям герой се разболе, какво става? Ние сме привеждали един пример за някой си Стоян Пехливанин от Варненско. Той е бил най-големият юнак в селото. Казвал: „Мамо, защо си ме родила такъв юнак, когато момите не ме обичат? Всичките моми бягат от мене.“ Той бил юнак в цялата местност и, разбира се, всичките моми се страхуват от него: знае да бие, ако не слушат. Казвам, ние често говорим за любовта в света. Реалността на света се отличава на физическото поле със своята плътност, в духовния свят се отличава със своята мощност, а в Божествения свят се отличава със своята красота. Сега говорят за плътност, то е физическият свят. Когато говорят за мощност, дето се добива сила, то е духовният свят. Казвам, къде е Божественото? Всеки човек, който е красив, той е от Божествения свят. Всеки човек, който е силен и мощен, той е от духовния свят. Онзи, който е пътен, е от физическия свят. Често цитират стиха, че плътта няма да наследи Царството Божие. Че без плът, без мощ и красота как ще наследят Царството Божие? Онези, които казват, не мислят. Под гумата плътност разбираме неща, които стават видими, достъпни на човешките умове, за ангелските умове и за онези от Божествения свят. Защото, когато Бог създава един свят, става

видим. Най-първо, то е една мисъл, отвличена мисъл. Ще стане един реален свят, който съдържа в себе си нещо материално, една гъста форма. После тази форма да е мощна и красива. Казвам, противоречията в света произтичат от три думи. Противоречията произтичат от плътността, от мощта и от красотата. Те са съблазни. Там, дето има плътност, има съблазн. Парите, като са плътни, всеки ги обича. Човек, като стане силен, има съблазн. Силният си позволява да направи работи, които слабият не може да направи. И красивият си позволява да направи работи, които грозният не може да направи. Кои са причините за това?

Злото не е в яденето. Без ядене не може. И на физическия свят ще ядеш, и в духовния, и в Божествения свят ще ядеш. Злото седи в преяждането и в недояждането. Мощността зле я употребяваш. Когато злоупотребиш със своята мощност, със силата си или някой път не я проявиш – там е злото. Като си красив, и с красотата може да злоупотребиш. Сега разглеждам този въпрос от гледището на хората, както вие разбирате. Защото ние, хората на земята, сме семки, които трябва да се сеят в земята, да израстат. Едно гърбо ще израсте, ще цъфне – това подразбира духовния свят. Нещата на физическото поле растат, в духовния свят само цъфтят, а в Божествения свят завързват и зреят. Ние свързваме тия трите процеса в едно, считаме, че са на физическото поле. Казвате: „Къде е Божественият свят?“ Божественият свят е в зрелите плодове. „Къде е духовният свят?“ В цветовете, които цъфтят. „Де е физическият свят?“ В семките, в плътността, дето се сеят нещата. Вследствие на туй се възбуждат известни противоречия. За да стане светът плътен, знаете ли колко милиарда години Господ е мислил, докато направи света плътен? Хората могат да мислят хиляди години, докато разберат какво нещо е плътността.

Запример сега се говори за налягането отвън. Но нямаме установена теория какво нещо е налягането. Каз-

ват: „Трептения има.“ Но какво е трептението? Факт е, че има трептения. Че телата се привличат от земята, привличат се, че се привличат от слънцето, привличат се. Туршиш двайсет-трийсет кила на едно блюдо на везните и мериш. Казвам: „Тук е петнайсет-двайсет кила захар или друг някой материал.“ Но някой силен човек хване едното блюдо на везните, потегли и шейсет кила се повдига. Няма никаква материя на блюдото, но той с едната си ръка тегли. Силата, с която тегли, повдига петдесет, шейсет, седемдесет кила. Тегленето показва каква сила се крие вътре. Да теглиш едно нещо, то е вече в духовния свят. Самата материя е материална, но туй, което тежи, което наляга, налягането е от духовния свят. Напрежението отвътре е от Божествения свят. Едновременно на физическия свят, тъй както са оформени, ние имаме всичките нужди на земята. По някой път вие заставате против реда, който съществува. Какъв ред би трябвало да тури природата в света? Една мома остарява. Защо? От любов остарява. Един човек изгубва силата си. Защо? Борил се е, борил се е и най-после изгубил силата си. Не гържи силата си, ходи да се бори, пехливанлък прави. Къде отиде нашият Дан Колов? Бори се в Америка, в Европа, докато изгуби силата си. Някой иска да покаже, че е много умен: мисли, мисли, докато оглупее. Туй, което се бори, губи от себе си. На физическото поле трябва да знаете, ако искаш да придобиеш нещо, туй, което желаш, ще го изгубиш. Ти желаш да живееш, трябва да знаеш, че непременно ще изгубиш живота си. Ти желаш да бъдеш богат. Непременно трябва да знаеш, че ще осиромашееш, тъй че най-после никои няма да те зачита. Един ден ще ти съберат костите, ще ги турят в една торба, ще ги турят в някоя църква, ще ти поменават името, че знаменитият е турен в тая торба, да го помене Господ.

Чудни са хората със своите разбирания. Има един пример в Библията. Няколко души са носили един умрял. Дошли до гроба на Елисея, подгонили ги разбойници и те хвърлили

умрелия в гроба и той, като се допрял до костите на Елисея, оживял. Благодарение, че излязоха разбойниците да ги подгонят и онези хвърлиха умрелия в гроба, който, като се допира до светията, оживява. Значи, ако се допрем до красотата, можем да оживеем. Ние не разбираме реалността на човека. Мислим за земните материални работи, мъртви неща са. Виждаме, като се посее едно семе в земята, оживява. На земята, щом се роди един човек, оживява. Има нещо в земята, което ние не виждаме. Ако не виждаме, причината е в нас. Слепият човек не вижда нещата, глухият недочува нещата, следователно светът е затворен заради него. Казвам, ако някой би бил лишен от тези две сетива, той няма да има истинска представа какво нещо е светът. Казвам, в света къде е любовта? Ти носиш една риза четири-пет години, скъса се ризата, хвърлиш я, любов ли е? Никаква любов не е. Най-първо, се радваш на ризата, радваш се на дрехата, но като остарее, я хвърляме.

Казвам, любов ли е това? Радваш се на един цвят, повехне цветът, изчезва любовта ти. Радваш се на майка си, на баща си, на сестра си. Заминат за другия свят, гето са умрелите, ходиш на гробовете, плачеш заради тях. След като си плакал, баща ти не се връща, майка ти не се връща. Защо не се връща? Те са яли попарата на тоя свят, какво ще се върнат? Разправят един анекдот за един млад българин, който се наричал Иван. Може и тук да има Иван, Ивановци има много. Умира този Иван и жена му върви и плаче, и казва: „Иване, Иване, на кого ме оставяш?“ Той не бил доумрял и като отишли до гроба, българите го постърсили, като го пуцали в гроба, и Иван станал. Всички се разбягали. Казва този Иван: „Чакайте, тя казва на кого съм я оставил. Аз я оставих на вас. Виждам, че вие сте страхливи и че вие няма да се грижите за тази, която казва „Иване, Иване, на кого ме оставяш?“ Тя не е готова да живее в света сама. Трябва дълго време да живее в света, докато уякне, че тогава да ида и аз в другия свят.“ Сега хубаво е като тази българка да

плачете: „Иване, Иване, на кого ме оставяш?“ Хубаво е Иван да възкръсне и да работи. Аз привеждам този пример, защото и ние сме на земята да работим. Единственото силно нещо е да работим.

Работа в света не може да се извърши без човешката любов. Работата е невъзможна без любовта. Някой казва: „Работа.“ Работата произтича от любовта. Без любов не можем да работим. Реалната работа принася щастие на човека. Единственото нещо, което ни свързва с духовния свят, то е работата. Ако работи човек, той ще се свърже с духовния свят. Най-първо, трябва движение, трябва учение, трябва и работа. Двете са приготвление за духовния свят. В духовния свят като влезем, ще започнем да оживяваме, животът се ражда. Знанието в духовния свят се ражда. Връзката на духовния свят с Божествения е свободата. Що е свобода? Туй, което ни свързва с Божествения свят. Ти, ако не си свързан с Божествения свят, свободен не можеш да бъдеш. Искаме да бъдем свободни. Духовният свят служи само за връзка. Свободата като добиеш, тя служи да добиеш Божествения свят. В Божествения свят вече имаме туй, което наричаме истина. Истината, това е най-тежкото нещо в света. Единственото нещо, което нито се разлага, нито умира, нито някой може да поклати, нито може да се измени, е истината. Единственото нещо, което не се изменя и което е всякога най-красиво, е истината. На земята по-красиво от истината няма. Истината е свързана с работа, свобода и красота. В Божествения свят тя се замества с красотата, но истината е същността. Ако истината в нас не може да роди красотата на човешката душа, ние не сме в пътя на истината. Що е истината? Човек трябва да бъде пътен, мощен и красив. Тия думи аз ги употребявам. Пътността изразява външната страна на физическия свят, мощта изразява външната страна на духовния свят, а красотата изразява външната страна на Божествения свят. Само Божественият свят е красив, следователно, ако някой е

красив на земята, ако някой ангел е красив, то е по отношение на Божествения свят. Физическият и духовният свят, това са огледала, в които Божественият свят се отразява. Не трябва да се смущавате. Някой казва: „Не зная.“ Нас не ни е потребно много знание. Много знание, което не се прилага в живота, е товар. Може да знаеш кой човек е най-силен, но какво те ползва това? Ползва те, ако ти си силен. Може да знаеш кой човек е най-умен, но ти ако не си учен, какво те ползва? Може да знаеш кои са най-добрите певци, но ако ти не си певец, безпредметно е. Може да знаеш кои са най-добрите хора на света, но ако ти не си добър, безпредметно е. Туй, което знаем, трябва да бъдем. Ние мислим за Бога. По три неща се отличава Бог, които са достъпни за нас. Бог е любов. Любовта е достъпна за нас. Какъв е Той Сам, не Го знаем. Бог като любов е достъпен за нас: и на физическото поле е достъпен, и в духовния свят е достъпен, и в Божествения. Бог е мъдрост. Мъдростта е достъпна и за физическия свят, и за духовния, и за Божествения свят. Бог е истина. Истината е достъпна и за земята, и за духовния, и за Божествения свят. За земята истината е достъпна като работа, в духовния свят – като свобода, а в Божествения свят – като красота. Зад красотата седи истината. Ние говорим за истината. Много мъчно е да се определи какво нещо е истината. Туй, което е най-красиво, туй, което е най-реално, неизменно и най-тежко, то е истина, следователно, когато призоваваме истината, ние сме свободни. Тя е основата. Истината е канарата, върху която е съграден животът ни. Всичките хора на земята сме нещастни, понеже истината не е основа, но пясъкът е основа. Христос казва: „Като дошли изпитанията, всички онези, които не са съградили живота си върху истината, всичко туй ще се разруши.“

Казвам, три неща има в света. За да познаем любовта, трябва да познаваме живота. За да познаем живота, трябва да познаваме движението. Те са свързани. Ако ти разумно не можеш да се движиш, ако ти разумно не можеш да

повдигаш и слагаш ръцете си, ако разумно не можеш да повдигаш и слагаш краката си, ако ти не можеш да отвориш очите си, да мигаши; на този свят, ако не знаеш как да отвориш и затвориш устата си; ако не знаеш как да лягаш и ставаш разумно; ако не знаеш да се обличаш и събличаш разумно; ако не знаеш да се събуваш и обуваш разумно, тогава какво ще знаеш ти от физическия свят? Казваш: „Не зная как да живея.“ В духовния свят живеенето е смяна на работата. Да живееш, значи трябва да разбираш. Ти живееш само когато смениш физическия с духовния и когато смениш духовния с Божествения живот. Ако ти не можеш да смениш физическия свят с духовния и ако не можеш да смениш духовния с Божествения, да познаваш любовта, ти трябва да се движиш разумно на земята. За да познаваш любовта, ти трябва в духовния свят да живееш. Да има в тебе всичкото желание в даден случай да извършиш всяка една работа, която ти се дава, и да извършиш тази работа, без да искаш някаква заплата. Като вършиш работата за любовта, тя плаща. В света само любовта плаща най-добре. Няма по-добър господар от любовта. На нея като работиш, тя дава доброволно. Ако работиш извън любовта, и целия свят да ти го дават без любов, пак ще ти го вземат. Любовта една семка да ти даде, никой не може да ти я вземе. Като ти даде любовта една семка, ти ще бъдеш най-силният човек, с тази семка чудеса можеш да направиш. Христос взе хляба, повдигна очите си нагоре – любов имаше в Него – помоли се, и този хляб се увеличи. И рибите се увеличиха. Казвате: „Чудо направи.“ Чудо направи, защото не само вярва, но любовта беше в Него. Той съедини физическия, духовния и Божествения свят в едно цяло.

Ние мислим, че Господ е само в Божествения свят, но то е заблуждение. Физическият свят е опознаване на духовния и Божествения, защото степени са това. Ти, за да познаеш Бога, трябва да слезеш във физическия свят, да познаеш плътността на всичките неща, които Бог е създал. После, да

познаеш духовния свят, трябва да познаваш и живота. Да познаеш Божествения свят, трябва да изучаваш любовта. Ако ти не си изучил плътността на нещата, ако видимите неща не можеш да разбереш разумно, ако не можеш да живееш, как ще разбереш любовта? Чудното е, че хората търсят любовта извън плътността, извън мощта. Човек трябва да бъде плътен и мощен. Ако не сме силни, нищо не разбираме. Имаш богатство, ако не си силен, богатството ще ти го вземат. Другото е заблуждение, което съществува, че казват: „Като дойде Господ, Той ще ни научи.“ Насила няма учение. Ако със сила ставаше всичко в света, Господ би го направил. Той създаде цялата вселена, но за човека е оставил да работи. Насила не може. Той трябва да има желание да учи, трябва да има любов да учи. Няма в света по-красиво нещо на физическото поле от учението. Три неща има в живота, които са красиви. Движение, учение и работа. На физическото поле знаете ли каква красота има в един млад момък, който се движи? Знаеш каква красота има в един човек, който знае как да си движи лицето, очите. В туй движение се изразява неговата красота. Нищо казваме: „Човек трябва да е Божествен.“ Ако любовта не може да се изяви в живота, ако животът не може да се изяви в движение, те остават непонятни. Вие седите и сте недоволни от живота, защото има нещо криво. Вие искате хората да ви разбират, а вие сами себе си не разбирате. Искате хората да ви разбират. Чудна работа. Вие себе си не разбирате, а искате да разбирате духовния свят какъв е. Чудна работа. Значи слепият да иска да разбере светлината без очи. То е невъзможно. Най-първо, човек трябва да разбере себе си. Първото нещо е да разбереш себе си. Ти страдаш, трябва да разбереш защо страдаш. Слаб си, трябва да разбереш защо си слаб. Невежа си, трябва да разбереш защо си невежа. Учен си, трябва да разбереш защо си учен. Красив си, трябва да разбереш защо си красив. Коего притежаваш в дадения случай, трябва да съзнаваш. Как може да се прояви любовта, какво искаш ти,

преценка ти трябва. Да ви приведа пример в какво седи оценката. Ако ви дам един красив хляб, който е силен и мощен, и красив, ако този хляб не го опиташи, какво ще се ползваши? Ако целия ден го държите под мишницата, целувате го, прегръщате го, какво ще добиете? Този хляб ще го приемеш на гости. Най-първо, ще го вземеш с ръцете си, ще благодарите, че хлябът е жив. Този хляб ти говори, жив е той. Ще кажеш: „Благодаря, че Господ те е изпратил.“ Ще го приемеш на гости, да ти каже какво е казал Господ. Като приемете хляба вътре, вие не разбирате, и този процес го наричаме смилане. Казват, че стомахът е воденица. Като поеме въздух човек в гробовете си, казват, пречистване става, и то не е вярно. Ти ще разбереш езика на хляба. Христос казва: „Аз съм живият хляб, Който съм слязъл от небето, и който Ме яде, ще има живот вечен.“ Какви ли не теории са се създали. Какви ли не хора са идвали при мене да ме питат. Преди години идва тук при мене един и ме пита дали може да стане като Дан Колов. Казвам: „Може да станеш, но ще отидеш при Дан Колов.“ Друг ме пита: „Богат може ли да стана?“ „Може да станеш, но ще отидеш при един английски милионер, и ти гладен ще умреш.“ Един млад момък ме пита може ли да се ожени за някоя красива мома. „Може да се ожениш, казвам, но тя ще те остави. Ще те остави, разбира се. В реда на нещата е.“ Чудни са хората. В една каса, дето са турени богатства, ако туй богатство не влиза и не излиза, ако затвориш богатството в касата, не става. То трябва да влиза и излиза. Ще те остави жена ти, и човек тогава ще станеш. Ако жена ти е при теб, ти човек не може да станеш. Семето, ако не излезе из хамбара и не се посее, нищо няма да стане. Но ако излезе и се посее, ще израсте, и плод ще даде. Хората искат цял живот да ги обичат. Тя се заблуждава, че той можел да обича други жени. В света съществува само една разумна жена, Божествена. Три жени съществуват: една в Божествения свят, една в духовния и една на физическото поле. Според моето убеждение мъжът може да люби само три жени: на

физическото поле една, в духовния свят – друга и в Божествения свят – трета. Вие намирате, че има нещо не в ред да обича три жени. Че какво има в три жени? Думата жена не харесвам, няма съдържание. То е свършен процес: да жънеш нещо. Другарка е по-близо, отколкото да каже някой: „Тя ми е жена.“ Никаква жена не ти е. Ако ти е жена, трябва да я вършееш. Ако е жена, трябва да я жънеш.

Да дойдем до една нова идея. Ако ние не можем да се просветим, да разберем света от Божествено гледище – Бог иска да бъде достъпен за нас във физическото поле, физически да Го разбираме. Бога трябва да Го разбираме. Да ти е приятно, когато ти се движиш, да ти е приятно, когато се учиш, и да ти е приятно, когато работиш. На физическото поле три неща има. Миеш паници, да ти е приятно. Жената казва: „Аз за паници ли се ожених, да мия?“ Че ти, ако не можеш да умиеш на свят паниците, какво може да направиш? По някой път и аз съм врачувал. Когато искам да врачувам, искам да зная някой какъв е – дам му да измие една паница. Имам една лупа и като измие паницата, взема и я разгледам с лупата и започвам да му врачувам. Ако измие добре паницата, той човек ще стане, ако не я измие, човек не може да стане. Много лесно всички може да врачувате. Искаш да направиш някого приятел или искаш с някого да станеш съдружник, накарай го да ти измие паницата. Искаш да се учиш при някой учител. Ха сега мъчнотията! Как да караш учителя да мие паниците? Учителят може да накара учениците да му мият паниците. Ето аз, като ученик, как бих питал учителя какъв ще бъде. Ще му занеса четири-пет ябълки, ще ги туря в една паница, ще туря хляб в паницата и ще го оставя. Ще видя как е изял ябълките. Ако ги е изял с корите заедно, липсва му нещо. Втория път ще му занеса круши. Ако ги е обелил и изял, пак му липсва нещо. Ако ябълките не е обелил, а крушите е обелил, липсва му нещо. После ще му занеса зарзали и ще видя как ги е ял. Ако, след като е ял, и всичките кокички ги е оставил в паницата и е оставил аз да я турям на

мястото, няма да стане учител. Аз ще му гадая вече. Учителят, като изяде тия ябълки, трябва да скрие тия паници. Кокичките са свещени. Не са, както ние мислим. Хвърляме ги по земята. Ние сме много невъзпитани хора. Хляба хвърляме, кокичките хвърляме, плюем навсякъде. Един живот крайно безразборен. Много лошо е. Седи някой на стола, чумери се, не може да седи спокойно, върти се, нещо го мъчи вътре. Сега и аз се движа, понеже и вие се движите. Аз, като се движа, изразявам вашето състояние. Вие всички сте неспокойни. Когато станете по-спокойни, и аз ще стана по-спокоен. Онези листа отвън, щом духа вятър, не може да бъдат спокойни. Движението зависи от нашето неразбиране. От туй става неразумното движение в света. Най-първо, Бог ти даде богатство, и ти искаш с туй богатство да се покажеш пред хората, че си богат. То е лъжлива идея. Ти мислиш, че си чиновник, на някого Бог му поверил богатството за Неговата слава, Той ти дал жито, царица, всички тия работи, не да се хвалиш пред хората. Тази царица и жито трябва да ги раздаваш на хората. Казва: „Къде ще му иде краят?“ Чудна работа, трябва ли един слуга, който служи при един господар, да се осигурява? Той е осигурен. Ние всинца в света сме осигурени. Ако бихте знаяли, има къде да черпите сигурност. Ако слугувате на Бога, щяхте да бъдете здрави. Ако разбирате Бога както трябва, всичкото, каквото искате, може да го имате – не излишните работи. Ако Бог облича цветята, ако Бог облича райската птица с най-хубавите дрехи, няма ли и вас по същия начин да облече? Дреха без любов е едно нещастие. Живот без любов е нещастие. Движение без любов е нещастие. Знание без любов е нещастие. Учение без любов е нещастие. Работа без любов е нещастие. Свобода без любов е нещастие. Всичките неща, които вършим в света, е нещастие. Казва: „Нищо не ме интересува.“ Какво ни интересува нас? В България кои пари вървят? Които имат български герб. В Англия кои пари вървят? Които имат английски герб. В Германия кои пари вървят? Които имат германски герб. В

Русия кои пари вървят? Които имат руски герб. За тия пари гържавата има известни отношения, има кой да гарантира. Заг английската монета, като дойде в България, ако няма английски герб, няма да я приемат. Една книжна английска монета колко струва? Ако заг тази монета седи Англия, Германия или коя да е друга гържава, тя струва нещо, ако никоя гържава на седи заг нея, нищо не струва.

Ако заг всяка наша добродетел, ако заг всяка наша мисъл, ако заг всяко наше чувство не седи Божественият свят, колко струва това чувство? Ако заг всяка наша постъпка не седи Божественият свят, колко струва тази постъпка? Казвате: „Да мислим сериозно.“ Не да мислим сериозно, но трезво да мислим. Вземам българска банкнота. Благодарение на българската гържава, дето гадеш банкнотата, вземат я и ти услужват. Чудни сме ние, когато искаме да ни вярват на голи думи. Казваш: „Вярвам в Бога.“ То са голи думи. Какво вярваш в Бога? Ако ти нямаш любов, ако нямаш живот, ако нямаш движение, ако нямаш мъдрост, ако нямаш знание, ако нямаш учение, ако не познаваш истината, ако не познаваш свободата и ако не познаваш работата, какво е твоего верую? Новите хора съвсем други понятия трябва да имат. Ако дойде днес Христос, какво ще каже? Той е дошъл в умовете на хората. Христос днес казва на всичките хора, че на първо място в умовете си трябва да поставим Бога. Както Бог мисли, така и ние трябва да мислим. Христос днес е дошъл и казва на всичките хора, че в своите чувства и в своята душа трябва да поставим любовта на първо място. И в умовете ни, и в сърцата ни, и в душите ни, и в духовете ни Божественото трябва да бъде на пръв план. Само така ще бъдем красиви, мощни и плътни. Под думата плътност разбираме туй, което е реалност в света. Сега аз не искам пред вас като оратор да ви кажа, че за Бога трябва да живеем и Бог трябва да живее в нас. Това са два процеса. Не можем да живеем без Бога. Ние живеем в Бога. Всичките ми разправят, че трябва да живеем в Бога. Той ни е създал, турил ни е в

света, ние живеем в Него. Не ние да живеем в Бога, но Бог да живее в нас е въпросът. Имаме първата любов. Втората любов, Божествената, да проявим. Вътре да оставим любовта на Бога да се прояви в нас. Господ ти шепне: „Раздай всичкото имане.“ Казваш: „Как ще го раздам?“ Раздай го. Той е господар. Каже ли ти „Раздай“, раздай го. „Сиромас ще стана.“ Хората в сегашния порядък, които не вярват в Бога, не стават ли бедни? Сега хората се бият, Господ ли им е казал? Друг им е казал. Бият се и учени, и прости. Казва: „Аз не мога да се подчиня на заблужденията.“ Когато хората говорят, ние се подчиняваме; когато Бог говори, ние разсъждаваме, за Господа мислим. Аз говоря на вас не какво хората правят, какво ние правим. Господ десет пъти ти говори на деня, ти седиш на стола и мислиш дали Той ти говори, или друг ти говори. Какъвто си ти, такъв е и Господ. Аз да ви кажа де сте вие и де живеете вие. Всичките нещастия, които имате във вашия живот, причината сте вие. Защото сте живели без Бога. Казвате: „Защо страдам?“ Защото живееш без Бога. Всеки човек, който живее без Бога, ще страда, нищо повече. Всеки човек, който живее с Бога, ще бъде щастлив, блажен ще бъде. Сиромас си – без Бога живееш. Невежа си – без Бога живееш. Изгубил си силата си – без Бога живееш. Нямах свърталище – без Бога живееш. Къде да Го намерим? Чудна работа. Къде да намерим въздуха? Във въздуха е Господ, в светлината е, Той постоянно слиза и възлиза. Той не се баби много. В светлината в нас остава само една треста хилядна от секундата. Така и във въздуха не стои дълго. В човешката мисъл движението е още по-бързо, с милиарди е в секунда. Голямо безлюбие има в нас. Светът без любов не може да се разбере. Живот без любов не може да се разбере. Наука без любов не може да се разбере. Красота без любов не може да се разбере. Богатство без любов не може да се разбере. Всичките неща в света не може да се разберат без любов, не може да се проучат. Като разбереш нещо, ще живееш. Ти, като разбираш живота, ще се подмладиш. Под Божес-

твен живот аз разбирам това вечното подмладяване. Човешкият живот е вечно остаряване. По човешки ако живееш, вечно ще остаряваш. По Божествено ако живееш, вечно ще се подмладяваш. Ако духовно живееш, вечно мощен ще ставаш. Сега ние оставяме за другия свят. Оня свят и този свят са тук. Както разбирате тук живота, тъй ще го разбирате и на другия свят. Както разбираш живота в затвора, така ще го разбираш и отвън, само че отвънка ще имаш свобода. Сега ние сме в затвор и ако в този затвор не разбираме живота, и отвън няма да го разберем. В затвора ние се подчиняваме. В тази стая да влезеш – с двама, с трима или с четирима ще живееш. Не сте господари в живота. В затвора ще живееш, както ти заповядват, ще се обличаш, както ти заповядват. Вие казвате: „Доиде ми тази мисъл.“ Вие сте в затвора още. За да разберем Божествения свят, трябва да сме отвън затвора. Докато сме в затвора, по един начин разбираме. Когато сме извън затвора, по друг начин разбираме. Когато ние направим едно жилище, понеже имаме една опитност със затвора, да направим едно жилище, дето затворниците да влизат и излизат, наместо да им заповядвате, ще ги прощавате. Всеки дом е затвор. Затвор, но модерен затвор. Децата са затворници, дъщерята, бащата, майката, и те са затворници. Някой ги е затворил. Те са научили онзи затвор какъв е и са направили модерен затвор. Казвам, за в бъдеще ще направим някой модерен затвор. На някой му е дотегнало тук, казва: „Като уда в оня свят“ – мисли, че ангелите ще го посрещнат. Ако знаеш да пееш, ще те посрещнат, ако не знаеш да пееш, хич няма да те посрещнат. Ако си пълен с грехове, няма да те приемат. Който е безотечествен, няма да го приемат. Казва Христос: „Събирайте си съкровища, дето молец и крадец не влизат.“ Що са добродетелите? Това са богатства, с които трябва да станем богати. Оставете сиромашията. Богат във физическия свят, богат в духовния свят, богат в Божествения свят. Какво богатство? Богат с разум и сила. Богат с добродетели. Богат човек е онзи, който

носи свобода за всичките хора. Носиш свобода за своите мисли, носиш свобода за своите чувства, не е така безразборно, носиш свобода на мислите на всичките хора. Влезеш в един дом, скарали се хората. Ще ги попиташ защо се карат. Карат се, че той бил беден и жената повярвала, че е беден. Не е беден. Опитват я временно. Аз съм приверждал следния пример. Връща се един французин във Франция, в Париж. Милионер бил. Имал трима души братовчеди и искал да ги опита при кого може да живее. Казва: „Бях богат и осиромашах. Нямам никак пари.“ Отишъл и живял една седмица при единия си братовчед. Той му казва: „Не можем да те поддържаме, трябва да ни напуснеш.“ Отива при другия си братовчед. Живял две седмици при него, но и той му казал, че при тях не може да остане, трябва да си намери място. Отишъл при третия си братовчед, и при него живял 3-4 месеца, и той му казал: „Не се бой, ти ще можеш да живееш при нас. Като има за нас, и за тебе ще има.“ Като живял една година при него, той му казва: „Аз не съм сиромаш, богат съм.“ И завеща богатството си на него. Идват другите му братовчеди и го канят да живее при тях. Той им казва: „Късно е вече.“

Ако вие не можете да приемете Господа вътре в сърцето си, как очаквате Той да ви приеме? Чудна работа. Искаме Бог спрямо нас да бъде благ, като се помолим, да ни послуша. Че ние какво сме направили заради Господа, кажете ми? Аз не обичам да говоря за себе си, защото компрометирам себе си. По някой път седя на стол и си мисля за някой въпрос и слушам: една котка мечи вън. Някой път ми иде да я ритна, не мечи навреме. Започна да мисля, че тази котка не мисли като мене, тя е котка. Тя се показва любезна, има доверие в мене, че като помечи, ще ѝ дам нещо. Ставам разположен. Някой път искам сух хляб да ѝ дам. Отрежа ѝ малко кашкавал или ако са ми донесли баница, ще ѝ дам. Има нещо в човешкото естество. Искам да я ритна тази котка, да не ме смуцава. Ще ѝ дагеш, както ти обичаш. Ти искаш тя да разбира, послужи ѝ, ти си умен. Като се обхождам така с

нея, по някой път искам да я набия, по някой път да я погълча, после се явява едно съзнание. Аз излизам, разхождам се, и тя върви след мене като аглютант. Аз се връщам, и тя се връща. Възпитава се, цяла нощ седи пред вратата ми. Спи там като стражар. Българите имат поверие: гето котка варди, зло не влиза.

Сега въпросът е, ако не можем да бъдем тъй добри заради Бога, не от себе си, ако не можем да бъдем тъй внимателни, как ще бъдат хората внимателни спрямо нас? Каквато е моята обноска спрямо всичките, ние нямаме обноска спрямо едно гърво, ние нямаме обноска спрямо водата, ние нямаме обноска спрямо въздуха, ние нямаме обноска спрямо туй, което Бог е създал, какво отношение може да има Бог спрямо нас? Във всички ни трябва да се роди желание да имаме крайно почитание и уважение спрямо всичко онова, което Бог е създал. Изгрява слънцето – да се зарадваш, че слънцето изгрява. Вятърът духа – да се зарадваш, че духа вятър. Цветята цъфтят. Казваш: „За кого? Не е заради мен.“ За тебе е и за всичките. Радвай се, че мушиците отиват на цветята, радвай се на тях. За всичко на света трябва да се радваме. Сега ние искаме без любовта на Онзи, Който създаде света, да бъдем щастливи, то е невъзможно.

Казвам, снемете себе си от първото място, вие сте все на тронове турени. И в сърцето си, и в душата си на първо място сте вие. В ума си на първо място сте вие. И в духа на първо място сте вие. Турете на първо място Онзи, Който ви е създал, Той заслужава първото място. Нали дойдоха при Христа двама ученици и искаха да заемат първото място. Много добре искаха. Трябваше да кажат: „Учителю, кажи ни на кое място да поставим Господа.“ А те искаха да седнат на първото място. Христос им казва: „Не знаете какво искате. Чашата, която Аз пия, ще пиете и кръщение то, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите. А на първото място ще седне, Комуто е дадено.“ Само Бог има първото място. За нас е второто място. Всеки, който си позволи да

заеме първото място, главата му ще побелее. Тогава ти трябва да бъдеш готов да послужиш на целия свят, като имаш първото място. Болни, страдащи се молят, ако не можеш да послужиш, остави Бог на първото място, Който може да помогне на всички. Ние на всички не може да помогнем. Бог може да люби всички, ние не можем да любим всички. Ние, хората, може да любим само едного. Малкото може да люби само едного, голямото може да люби всички. Някой път казвате: „Да любим всички.“ Ако живее Бог в нас, всички можем да обичаме; ако ние живеем, само едного можем да обичаме, най-много трима души. Кои ще бъдат? Едно момиче, едно момче и жената. Те са тримата. Ти си четвъртият. Може да обичаме всички, то е Божественото. Ако Бог живее в нас, ние може да обичаме всички. Ако ние Го поставим на първото място, тогава тази любов вече е плътна. „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.“ Тогава само Бог е в сила да ни научи как да обичаме. Ние никъде не можем да научим това. Ако е въпрос за любов, отникъде не може да научите това. Ако дойде до истинското знание, пак от Бога ще го научите. Истинските неща, любовта от Бога идва, мъдростта от Бога идва и свободата от Бога идва. Ако приемем тия неща и поставим на трите свята, поставиме любовта на място, поставиме мъдростта на място, поставиме свободата на място, тогава ще дойде животът, знанието, свободата, движението, учението, работата, и те са на място. Всичките неща ще дойдат. Ти може да бъдеш млад, без Бога ще остарееш. Ти можеш да станеш стар, без Бога ще умреш. Ако идеш без Бога в другия свят, в ада ще идеш, ще умреш. Разправят, апостол Петър бил в рая. Знаеш какво значи Петър. Една българка ми даваше смешно тълкувание, няма да кажа нейното тълкувание. Думата Петър е зрял плод. Вие казвате: Петър значи камък. Не е така, Петър е узрял плод. Петър, който се отрече от Христа, беше зелен. Христос му каза: „Петре, Петре, зелен си. Тази вечер ще се отречеш три пъти от Мене, понеже не си узрял.“ „Учителю, всички да се

отрекат, аз няма да се отрека.“ „Три пъти ще се отречеш, преди петелът да е пропял.“ Като пропя петелът, казва: „Каквото ти казах, това стана. Де ти отиде геройството? Не си узрял, Петре. Ако ти се отричаш от любовта, не си узрял. Ако ти се отречеш от мъдростта, не си узрял. Ако ти се отречеш от истината, не си узрял. Ако ти се отречеш от живота, не си узрял. Ако ти се отречеш от знанието, не си узрял. Ако ти се отречеш от свободата, не си узрял. Ако ти се отречеш от движението, от учението, от работата, ти не си узрял. Всички ония хора, които не са узрели, ще се отрекат, Петър е там. Човек, който не е узрял, няма никакво бъдеще. Само узрелите хора имат бъдеще. Плод, който има сладък сок, има бъдеще. Той и при царя може да иде, и при княза може да иде, навсякъде може да иде.

Казвам: за да узреете всички, най-първо, трябва да направите една реформа. Нали искате реформа. Като се върнете, всеки да направи реформа. Да постави на първо място в ума си Господа, да постави на първо място в сърцето си Господа, да постави на първо място в душата си Господа и да постави на първо място в духа си Господа. Че като видиш Господа, да чувстваш вътрешна радост. Като ти каже нещо Господ, два пъти да го не повтаря. Веднъж като ти каже, да бъдеш готов. Ще видите тогава как ще ви тръгне напред. Ще се подмладите. Тия бръчки ще изчезнат.

Сега като ви гледам, вие си казвате: „Колко хубаво говориш, колко мъчно става.“ Разбирам, че мъчно става. Божествените работи стават при големи мъчности. Дето има големи мъчности, там е Божественото, дето няма мъчности, не е Божественото. Ако може да обичаш само едного, то е човешка любов. И тази любов е хубава. Но този, който те обича, единия, когото ти обичаш, може да го обичаш десет, петнайсет, двайсет, трийсет години, най-много сто и двайсет години. Като го обичаш сто и двайсет години, ще избяга, дотяга му. Хората умират, да се освободят от еднообразната любов. Казва: „Аз те обичам, но ти друг няма да

обичаш освен мене.“ По три пъти на ден повтаря това. Сутрин казва: „Аз те обичам, друг няма да обичаш“, на обед казва и вечер казва. Сто и двайсет години по три пъти на ден – почти сто и трийсет хиляди пъти само да му се повтаря: „Друго няма да обичаш.“ Какво учение е това? Това е човешко. Хубаво е, но няма никакъв прогрес. Божественото казва: „Всички ще обичаш.“ В Божествения свят има какво да обичаш, всички ще обичаш, значи да идеш да се учиш при тях. Ти, като обичаш един човек, ще се научиш много работи. Онзи, когото обичаш, че не може да се учиш от него, не е обич. Аз разбирам обич, от когото всякога, като обичаш, може да се учиш. Като обичаш един скъпоценен камък, научаваш нещо. Като обичаме хляба, от хляба научаваме нещо. Ръката като изучаваме, научаваме нещо. Не само с палеца, но с всичките пръсти може да свършиш работата. По кой начин се върши работата? Ако пръстите не се подчиняват на този палец, каква работа може да свършиш? Като стегнеш ръката си на юмрук, кажи: „Искам моето сърце, моят ум, моята душа да бъдат едно с Господа.“ Като станеш, кажи: „Искам Господ да бъде на първото място.“ Свий си тогава ръката на юмрук. Господ заповядва, започни работа. Като престане Господ да заповядва на един цигулар, заболел го ръката и казва: „Не искам да свиря.“ Там, дето има любов, има щастие, има блаженство. Там, дето няма любов, идат всичките нещастия. Там, дето има достатъчно разбиране, има щастие. Казват: „Само едного трябва да обичаш.“ В бъдещата култура, която иде, кого ще обичаш?

Еврейските пророци се бориха с идолопоклонството на своя народ. Целият сегашен свят трябва да се освободи от своето идолопоклонство. Нашите идоли ни заповядват, не ни заповядва Господ. Бог, Който ни е създал в света, ограничил ли ни е? Каква свобода ни е дал? Каква свобода е дал на очите ни, каква свобода е дал на ушите ни, каква свобода е дал на ръцете ни, на краката ни? Я вижте един музикант, като свири на пианото, каква свобода има. Онзи,

който не слуша Господа, не знае. Онзи, който слуша Господа, може да говори; онзи, който не слуша Господа, не може да говори. Онзи, у когото Господ се е наместил на първото място, може да мисли. Онзи, у когото Бог е на първото място в сърцето, може да пее. Онзи, у когото Господ е на първото място в душата, силен се проявява. Там, дето Бог е поставен в човешкия дух на първо място, духът силен става. За да ставаме силни хора, трябва да поставим Господа на място. Туй Господ не иска. Аз ви казвам как сега въпросът. Мене не ми е казал Господ да ви кажа да Го поставите на първото място. Той въпрос не го прави. Ако по човешки говоря, той казва: „Оставете ги да си поблъскат главите, като се блъскат, блъскат, ще познаят.“ Туй, което ви говоря, след хиляди години пак ще го приемете. Казвам ви да го направите, преди да ви е оголяла главата. Не чакайте да дойдат и да ви заставят. Сега християнският свят очаква Христа. Христос всяка сутрин иде като светлина, те го чакат на облаците да дойде. След хиляди години, аз ви казвам, ако очаквате Христа да дойде на облаците, ще има голямо страдание. Тази война е в облаците горе. Аз ви говоря за един Христос, който ще дойде в облаците. Той ще дойде със светлина, ще има ред и порядък. Затворите ще се отворят, мъртвите ще станат, болните ще оздравеят, невежите ще поумнеят. Ще има братство и равенство. Братство и равенство има само когато любовта дойде, когато Бог се постави в умовете на място. Всеки човек да постави Бога на място в сърцето си, в душата си и в духа си. То е идването на Христа в света. То е новата епоха. Всеки човек става безсмъртен. То е вечното подмладяване в живота. По-хубаво нещо няма, когато поставиш любовта в ума си. Цяла епоха ще има. Когато поставиш любовта в сърцето си, цяла епоха ще има. Когато поставиш любовта в душата си, цяла епоха ще има. И когато поставиш любовта в духа си, цяла епоха ще има. Тия епохи ще започнат, и тогава ти ще кажеш: „Сляп бях, а сега виждам. Слаб бях едно време, но сега съм силен. Невежа

бях едно време, но сега вече зная.“ Другите неща – пророчества, знания, ще изчезнат, ще остане любовта, която прави човека господар, да се радва на всичките блага, които Бог е дал. Казвам: „Поставете любовта на място, за да бъдете сънаследници на богатите блага не само за хиляди, но и за милиони години. Целият свят ще се отвори пред вас. Като приемете любовта, след като живеете на земята, ще бъдете сънаследници на други слънца, навсякъде ще ходите на гости. Някои искате да идете на гости във Франция, Германия. Хубаво е, ще има какво да научите. Но може да идете на слънцето и на другите слънца. Те са далечни перспективи. Най-първо, като приемем любовта, ще започнем да ходим на гости на хората, които са приели любовта. Какви велики са хората, които имат любов. Тогава ще видите какъв е целият свят. Вашите съседи, като приемат Господа, тогава ще видите какво нещо е човешката душа. Ще има хиляди години да се посещавате и ще кажете: „Колко сме били невежи досега, не сме знаели какво богатство Бог е вложил във всичките. Ще се възлюбим.“ Тогава хората ще бъдат братя и сестри.

Сега остават трите: любов, вяра и надежда. А най-голяма от тях е любовта, която трябва да се възцари в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, в човешкия дух. Вярата и надеждата са служители на любовта, двете ръце на любовта, за да работи в света, да направи света щастлив.

Учителят прочете от „Новия свят“: „Душата е храм на любовта, умът е светилище на мъдростта, сърцето е олтар на истината.“

„Отче наш“

Двадесет и първо утринно слово
21 март 1943 г., неделя, 5 ч. 30 мин. сутринта
София – Изгрев

ДВА ПЪТИ РОДЕНИ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Мисли, право мисли“*

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Да имаме едно размишление.

„В начало бе Словото“

Тази глава е четена много пъти, и вие сте я чели. Ако човек идва на земята, каква е неговата цел? Когато човек постъпва в едно училище, да кажем, учи се да свири, пък не може да свири на свят, или постъпва в рисуvalна академия, не знае да рисува, или изучава ораторството, и не знае как да говори, или изучава филология, и не разбира, няма дарби, най-после, ако яде човек, ако гледа, ако слуша, той трябва да знае какво е придобил чрез очите, чрез ушите, чрез устата, чрез ръцете, чрез краката, чрез стомаха, чрез дробовете си. Ако вашият стомах е развален, и вие ядете, какво ще се ползвате? Първото нещо, стомахът на човека трябва да бъде здрав, за да свърши една работа. Защото и стомахът се учи. Те са на училище. Дробовете, и те се учат. Мозъкът, и той се учи. Краката и ръцете се учат. Човек едновременно се учи и преподава.

Сега, представете си, че обичате да се занимавате с хорски работи. Има хорски работи, които са много приятни. Слушаш, някой пее. Хубаво е да го слушаш. Говори някой много хубаво. Слушаш го. Но говори врели-неврели, карат се гвама души, турят си какви не епитети. Ти, като ги слушаш, започваш да разказваш как са се поздравявали, повтаряш речите кой какво казал. Сегашните съдии, когато някой напсувал някого, съдията ще пита: „Ти как каза?“ И той ще каже точно как е казал. Мисля, че за в бъдеще трябва да има един микрофон и когато се псува, да се запише на микрофона. Когато искат да знаят кой какво е казал, ще турят плочата да се върти, та хората да се освободят, да не си цапат умовете. За в бъдеще, когато гвама души се псуват, ще има микрофон, плоча и плочата ще свидетелства как са се псували, кой какво казал. Та човек да не повтаря.

Животът изисква ученици, и то много добри ученици. Всеки баща очаква ли обикновен син, да си харчи парите по него? Той чака одарен син. Ако е талантлив, даровит, радва се бащата. Казвам, сега ние трябва да изправим една погрешка. Християните от 2000 години правиха една погрешка и сегашния век изкупуват греховете. Евреите не искаха да стават проповедници. Казваха: „Нас не ни трябва да проповядваме, но да си осигурим работите като народ.“ Кой ще ходи да проповядва за несретни работи? Този човек, като разпраща, кой знае, я му говорил Господ, я не.

Християните като приеха християнството, католическата църква разбра, че трябва да гони хората. Да гони онези, които не вярват, както те вярваха. Създагоха инквизицията и опърлиха много свят. Доидоха англосаксонците. Те казват: „Ние не искаме да пърлим хората. Господ ги е повикал, това е тяхна работа. Ние не искаме инквизиция. Но нас ни дай парици, ние ще проповядваме. Плати ни.“ Казва Господ: „Идете. Колкото пари искате, ще ви платим.“ Похубаво с пари, отколкото другото: който не вярва, да ходи в огъня. Парите не може да оправят света. Тогава доидоха

избрани хора, на които много се плаща, за да говорят. Много хубаво говори, но трябва да му се плати. Всичките хора набраха много пари, да им се говори много. Значи бакалска работа стана. Идеш на бакалина, платиш много пари, ще ти даде хубава стока. Платиш малко, по-лоша стока. Християнството започна да проповядва според парите. В Америка, когато викат някой проповедник да каже хубава беседа, ще му платят 50-100 долара. Знаете колко са сто долара? Десет долара, ако вземете, ако са хиляда лева, сто долара са десет хиляди лева. За една беседа вие трябва да платите таман десет хиляди лева. Представете си, че аз по две беседи гържа. Два пъти по десет хиляди лева – двайсет хиляди лева. Как мислите изгревчани да ги платят? Като излезете, ще говорите и ще кажете: „Оскуба ни двайсет хиляди лева, какво научихме?“ Тогава ще учите много добре. Ако плащате, ще учите.

Тия методи са хубави, но не са методи на любовта. Какво ще говори един човек, който не обича истината? Ако човек няма любов за музика, ще свири нещо, ще пее, но още като чуеш, разбираш, че без любов пее. Свири някой цигулар, няма любов, нищо не излиза. Цигулката не върви. Някой свири на пианото, не върви. Суха е, нищо не излиза – като някой пън, бият кожата, дига шум. Ние трябва да се позамислим. Вие казвате: „Да се свърши войната.“ Тази война е от миналото, тя ще се свърши. Тя, войната, ще се свърши. Но ние как ще свършим живота? И между нас има война. И в нас има война – между ума и сърцето. Между сърцето и душата има вътрешен спор. Един ден си разположен, другия ден не си разположен, съмнения, подозрения. Искаш да правиш добро, и най-после казваш: „И с добро не става.“ Искаш със сила. И със сила не става. Онзи, който ти е направил зло, е по-силен от тебе. Ти речеш да го биеш, удариш един шамар, той ти удари два. Ти го удариш два, той те удари пет пъти.

Ние, съвременните хора, трябва да мязаме на хубави цветя. Като цветя трябва да имате ухане. Като те поса-

дят в земята, то е мъчението. Да израстеш из земята, значи победил си мъчението. Да цъфнеш, то е труд, да завържеш, това е работа. Ще започнете с мъчението в земята. Ще пуснеш корени, ще израстеш навън, това е труд. Работата, която увенчава, това е плодът. Бъдещият живот ще бъде пак на земята. В Притчите има едно място, където се казва: „Вселих се в Неговата обетована земя и наслаждението ми беше с човешките синове.“ Обетованата земя къде е? Казват: „Къде е онзи свят?“ Онзи свят е тук. Слепи сте, не го виждате. Гледате нагоре някъде. Има милионна част от микрона – милимикрон. Има още по-малки частички. Има хиксове, още по-дребни. Един протон е един милион пъти по-малък от милиметъра. Какво знаем ние за протона, за електрона? Нищо не знаем. Те са разни хипотези. Или какво знаем за злото или за лошите мисли? Минават през ума ти и къде отиват? Не знаеш. Имаш едно неразположение, не знаеш откъде иде. Във всеки един човек трябва да станат два процеса.

Най-първо, трябва да се родиш по плът. А след туй трябва да се родиш по Дух. Роденото по плът върви по закона на индуското учение за кармата. Този въпрос и досега седи неразрешен. Подгържете, че човек трябва да се възплъти втори път. Като се родиш по плът, после трябва да се родиш и по Дух. Единият процес е несъзнателен. Баща ти и майка ти знаят, че се раждаш, а ти не помниш. При другия процес ти сам ще знаеш, че си се родил от вода и Дух. Та казвам, ако човек в този живот не се роди два пъти, пак ще действа колелото на кармата, тя се увеличава. Втория път, ако не се роди по Дух, не го чака добро, върви в низходяща степен. Ако се роди по Дух, върви във възходяща степен. Втория път, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по Дух. Третия, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по Дух. Вие питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Вие може да кажете, че човек трябва да яде. Да яде, но как? Като яде, да е недоволен? Не. Да яде, че да е доволен.

Да има едно приятно чувство, да се радва. След като си ял, увиваш се, заболял те коремът. Туй ядене не струва. По път ядене, то е коремоболие. Що е раждане по път? Коремоболие. Що е раждане по Дух? Ще се радваш. Казваш: „Искам така да ям.“ Ако те заболи корем, то е ядене по път. Ако не те боли корем, по Дух е яденето. Всякога, когато ядеш зле, е по път. А когато ядеш добре, е по Дух. Ясна да бъде идеята ви.

Пута Го Никодим и Христос му казва: „Ти си учител Израилев, тия работи не ги ли знаеш?“ За да родиш, ти трябва да се смалиш. Когато минаваш през голяма врата, няма какво да се смалваш. Да допуснем, че отиваш в един двор с каруца или с автомобил, а вратата е много малка. Ще оставиш автомобила и ще влезеш сам през вратата. Не може да влезеш с автомобила вътре. По път роден значи с автомобила си влязъл в двора, а по Дух роден значи вратата е много малка, тесен е пътят. Следователно, щом дойде твоят автомобил, и шофьорът отвън ще остане, и ти ще излезеш из автомобила, ще влезеш в тази врата и ще идеш на гости там, дето те викат.

Сега вашето разбиране какво е? Вие, като влезете в онзи свят, викате другите хора. Вие още сами не сте влезли, а викате другите да дойдат там. Някой път говоря, и вие казвате: „Елате да слушате.“ Онзи, който слуша, казва: „Я е вярно, я не. Такива работи всеки ги казва.“ Щом слушаш Божественото Слово, ако не се запалиш от него, ти не го разбираш. Когато слушаш едно Божие Слово, ако сърцето ти не гори, когато слушаш едно Божие Слово, ако умът ти не свети, когато се говори Словото Божие, ако душата не проявява своята сила – не разбираш Словото Божие. Вие казвате: „В наши времена да е говорил Христос.“ Ако беше във вашите времена, мислите ли, че ще Го разберете по-добре? Ще ви каже Христос: „Напусни жена си, ти не може да живееш с нея. Напусни я, да си намери друг, да си живее с него, и ти да проповядваш.“ Казваш: „Как ще я напусна?“ Ти си търговец,

Христос ти казва: „Раздай всичко и иди да проповядваш.“ Казваш: „Как ще раздам, деца имам?“ Ние всички искаме лекия живот. Аз толкоз години гледам, и това не ми харесва. Аз не виждам герои.

Аз може да ви кажа, че главата ми е побеляла да ме питат: „Ще може ли да живея с него?“ Казвам: „Може да живееш добре.“ „Да се ожени ли?“ „Ожени се.“ Дойде после, оплаква се, че не живее добре. Сега ще се научите да живеете добре. Понеже тебе баща ти и майка ти те родиха с любов, ти остана недоволен от баща си и майка си, ожени се и сега твоят възлюблен ти дава първите уроци. Какво искаш ти от него? Най-първо, ти си се приближил много близо до него. Тя казва: „Той ме бие.“ Много близо си дошла. Ако беше на един километър, щеше ли да те бие? Ако ти беше на сто метра, не щеше да те бие. Дошла си наблизко, дотегнала си на човека, има бой.

Като се ожени човек, колко време трябва да бъде близо при възлюбения? Фокус има. Искаш да фотографираш някого, няма да останеш до самия него, но на пет-десет метра ще го фотографираш. Няма да отидеш и много далеч. Когато хората се залюбят, хванат се ръце за ръце, прегърнат се. Аз казвам: скоро ще се бият. Виждам, пияните хора, щом се напият, хванат се под ръка, прегърнат се. Мен не ме радва туй прегръщане на пияните. „Ама, казвате, близост.“ Близостта – на човешкия ум. Ако имаш хубава мисъл за един човек, ти си наблизко. Ако имаш хубаво чувство за един човек, ти си наблизко. Ако не мисля добре заради вас, не съм близък. Ако вие не мислите добре за мене, не сте ми близки. Ако не мислим добре за Бога, не сме близки до Него. Ние искаме да Го видим. Не е въпросът за виждане. Във виждането има вътрешно знание.

Сега в какво седят вашите погрешки? Сега аз се радвам, аз печеля много в този живот. Като не ме слушат хората, придобих много. Виждам къде се крият погрешките в хората. Да кажем, идвали са да ми кажат: „Защо не му

кажеш?“ Казвам: „Що ще му кажа?“ „Да не говори това.“ Казвам: „Кажете му вие.“ Не мислете, че ако вие на един човек кажете, че той ще ви послуша. Ако любовно не ви слуша и вие любовно ако не го слушате, всичко е напразно. Ако с любов не ви говоря, туй е напразно. Без любов светът не може да се спаси. Бог има любов към нас. И ако ние нямаме любов към Бога, спасението не може да дойде.

Христос казва: „Както Ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“ Ако ние не можем да възлюбим другите хора, както Бог ни е възлюбил, не може да дойде спасение в света. Сега туй трябва лично да го турите. Някой път възразявате: „Нима другите хора живеят по-добре?“ Не е там въпросът. аз поставям въпроса така: „Тия хора обичам ли ги тъй, както Бог ме обича?“ На себе си казвам туй. Както ме обичат, то е друг въпрос, това е тяхна работа. Но аз как ги обичам, понеже мярката е Бог. Бог ме е обикнал. Сега аз ви говоря като на ученици, проповядвам ви една лекция. Някой път има трудни работи. Много трудни работи има, които се учат. Да обичаш, това не е лесна работа. Съвременните ученици изучават любовта на шишетата. Гледам, някой носи един билник. Има любовта на билник. На един килограм, на два, на пет или десет килограма, едвам съм видял до двайсет и пет килограма, които носят. Казват: „Много тежко е.“ Никакви билници не носете. Любовта е едно обширно езеро, много голямо езеро, с най-чистата вода, с най-чистата енергия. Идете при езерото и вижте, имате достатъчно изобилие. Няма да питате дали аз ви обичам. Ако аз извадя от моето шише и ви дам, казвам, почерпих го. Ако сте при езерото, ще кажете ли, че сте почерпили някого? Няма да питате или да правите въпрос, че го обичате. Щом казвате, че го обичате, то – при шишето.

Петър казва: „Аз, Учителю, Те обичам.“ Христос казва: „Петре, твоята любов е от малко шише, три пъти ще се отречеш от твоего шише.“ „Как? аз не се отричам.“ Човек, ако няма Божията любов, той всякога се отрича. аз я нари-

чам ограничена любов, не може да издържи на най-малкото изпитание. Веднага човек се съблазнява. Отиваш за Бога да работиш, и там ще пожертваш живота си. Както ти каже Бог, тъй ще живееш. И светът иска самоотричане. Онези, които отиват на бойното поле, не умират ли? Какво добиват онези, които умират на бойното поле? Правят възпоминания, че той умрял за своето отечество. Онзи, който умира за Царството Божие, Христос казва: „Голяма радост става.“ Ти като умреш, ще те посрещнат светиите и ангелите, ще носиш новия живот. Казваш: „Той умря.“ Умря Лазар и отиде в лоното Авраамово. Посрещнаха го ангелите. Умря и богатият, посрещнаха го дяволите в ада, вътре засъхна гърлото му. Раят и адът са близо. Казва богатият: „Отче Аврааме, изпрати Лазара да ми понамаже гърлото.“ Казва: „Не може да дойде Лазар.“ Казвам, сега едно от двете – или като Лазара ще идете при Христа, или като богатия ще идете в ада. Вие ще кажете: „Ние сме от Неговото учение.“

Не уповавайте на тази фирма, на новото учение. Единственото нещо, на което аз разчитам, то е любовта. При Бога може да уда, ако Го обичам, всякога може да уда. Щом не Го обичам, далече съм, туй трябва да го знаете. Не си туряйте лъжливи работи. Любовта отпосле ще дойде? Не, без любов човек е далеч от Бога. Бог ни е възлюбил, и ние трябва да Го възлюбим. Ако ти не възприемеш светлината и не я изпратиш навън, ти си сляп. Тази светлина, като я възприемеш, ще я изпратиш навън. Отражение става. Изпратиш я навън, и виждаш света. Туй, което виждаме, то е рефлексията на светлината, която влиза в очите. Онзи, който няма тази рефлексия, е невежа. Казвате: „Светлината ще ни научи.“ Ако приемеш светлината с любов, ще прогледаш, ако не я приемеш с любов, въпросът е друг.

Та казвам, пречистете вашите възгледи. Без любов при Бога не се отива. Без любов знанието у човека не остава. Без любов животът не остава. Никаква добродетел без любов у човека не остава. Може да имаш нещо временно, но

всичко ще изчезне. Ще останеш като богатия в ада. По какво се отличават богатият и Лазар? Богатият беше постоянно недоволен. Имаше ядене, пиене, веселие, да му свирят. Лазар имаше струпци, седеше при вратата на богатия и беше доволен.

Кое е по-хубаво: да бъдеш болен и да бъдеш доволен или да бъдеш богат и да бъдеш недоволен? Кое е по-хубаво: да ядеш пищна храна и да те боли стомахът или да ядеш сухия хляб и да си здрав? Аз предпочитам сух хляб със здрав стомах, отколкото пищна храна с болен стомах. Когато боли стомахът, казват: „Развил му се пъпът.“ Щом му се развил пъпът, това е едно нездравословно състояние. Когато не е развил, то е здравословно. Когато му е развил пъпът, трябва да го разтриват. Най-добрата разтривка прави любовта. Ако любовта не разтрива вашето сърце, ако любовта не разтрива вашия ум и душа, нищо не се постига. Казвате: „Като идем в другия свят.“ Ако заминете в другия свят и не се отворят очите, що е оня свят. Да влезете в общение със светите. В този свят, казвате, прозрял ли е някой ясновидец, имате едно понятие за ясновидството. В този живот човек може да влезе и в общение със светите. В този живот човек може да гледа оня свят и да бъде в общение с ангелите. Но любов трябва. Без любов не може да говоря с един ангел, с един светия. Но не такава любов, човешка. Съвременните хора, когато изучават тия дребните същества през микроскоп, трябва да има светлина, да ги озари и като гледа през микроскопа, ги вижда. Защо по същия начин и ние да не можем да видим онзи свят? Всички проповядват: „Като умрем.“ А аз казвам: сега, като живеем. Като умрем, ще видим точно туй, което сега виждаме, понеже човек като беше в рая, каза му Бог така: „В който ден ядеш, ще умреш.“ Господ каза на Адама: в който ден ядеш от забраненото дърво, ще влезеш в този живот, в който ние сме на земята. И като яде човек, веднага влезе. Ние поддържаме другото учение на земята, казваме: „В който ден ядеш от плода, като Бога ще станеш.“

Туй, което каза змията, стана ли? Ева стана ли като Бога? Адам стана ли като Бога? Изгубиха и туй, което имаха. Не се самоизмамвайте. Непременно трябва да се тури на първо място послушанието.

В какво седи послушанието? Без любов никой не може да види лицето Божие. Без любов никой не може да възприеме истината. Без любов никой не може да възприеме знанието. Без любов никой не може да възприеме истинския живот. Без любов никой не може да възприеме свободата. Без любов никой не може да възприеме работата. Бръкнеш в джоба, гоише един беден човек, дадеш нещо и казваш: „Направих добро.“ Не е добро. При даването пари огрешава се човек. Дам пет пари, дам един лев, този ме псува. Дадеш му един лев, той те гледа добре облечен, казва: „Дай ми пет лева.“ Не се учете да давате пари. С един лев, с пет лева работа не става. Хората на новото учение трябва да знаят, че парите са за една обмяна в света, но в новия живот не туряйте парите за развлечение в любовта. Не цапайте умовете си с пари. Не са лоши парите, но ако мислиш, че с пари може да направиш добро, ти се заблуждаваш. Ти като дадеш, да те не знаят. Бог, Който прави всичките добрини в света, прогласява ли? Той изпраща светлина, казва ли, че Той изпратил светлината? Като е създал света, казал ли е, че Той го е направил? Мълчи, но самите неща говорят за Бога как се проявява любовта.

Допуснете сега, че аз проповядвам, и вие не възприемате Словото, отлагате. Туй, което съм проповядвал, вие не сте го приели. Словото не сте приложили. Сега съм решил, всичко туй го вземам, и аз ще го приложа. Всичко, каквото съм проповядвал, аз ще го направя. Всичката работа, която вие трябваше да я свършите, аз ще я свърша. Няма да искам нищо, аз ще я свърша. И оттам насетне ще кажа: „Господи, аз им говорих, и аз ще свърша всичките работи. Затуй Ти ги възпитавай, както Ти намериш за добре. Няма да се откажа, много добри хора са, ще кажа, но не можах да им проповядвам,

аз ще уда да видя къде е моята погрешка.“ Вие ме питате дали ще ме видите в оня свят. Сега ме виждате. Без любов не може да ме видите. Ако имате любов, ще ме видите. Не трябва да се самоизмамвате по този начин. Временната любов оставете настрана, за света може да е важна, но любовта на Бога, която е основа на Божествения свят. Не мислете, че аз искам да ви съдя, не, казвам ви какво трябва да бъде моето отношение.

Вие казвате, че Христос беше много миролюбив. Мина покрай една смокиня, която нямаше плод, каза нещо лошо заради нея и тя изсъхна. Вие седите и гледате. Сега гонят евреите, но знаете ли, че и вас ще ви гонят? Можете ли да минете без гонение, ако не любите Бога? За всеки човек, който не люби Бога, естествено ще дойде гонението. Само любовта е път, по който може да се избавим от всичките нещастия, които идат в света. Християните много добре разбраха. Ония християни, които станаха мъченици, тръгнаха по пътя на духовното раждане и приеха страданието, за да се избавят от кармата. Те свършиха с кармата и влязоха в живота на любовта. Гледам, вие тук разбирате новото учение, да си уредите живота, да имате апартамент, автомобил, да имате хубава заплата, хубаво ядене. Не е лошо това. Другояче гледам на въпроса. Детето трябва да се роди здраво, умно и талантливо. А всичките други блага ще дойдат, те идат като последствие. Но ако това дете е бездарно, никакви блага няма да дойдат. Ако приемем Божествения живот и Божествения Дух, всички тия блага ще дойдат. Казано е там: „Няма нито един, който да е оставил баща си и майка си и който да не е приел стократно и за в бъдеще вечния живот.“ Значи любовта трябва да влезе. Не ви говоря насила, но казвам: „Законът на любовта е изпълнение на волята Божия.“ Насила се взема Царството Божие. Аз ви говоря, ако не се насилите, по този път в Царството Божие не може да влезете.

Вие мислите, че като ме слушате, това е всичкото.

Приложение трябва. Не само вие, но и аз каквото ви говоря, трябва да го прилагам, аз сам се свързвам. Каквото аз говоря, засяга мене, най-първо. Вас засяга само веднъж, мене – два пъти. Всяко слово, което съм говорил, връзва ме. Ще ме питат: „Ти говори ли това? Ти изпълни ли го?“ Ако аз не изпълня всичко онова, което съм говорил, ако и вие, каквото сте ме слушали, не сте го изпълнили: вие имате една отговорност, аз имам две отговорности. Трета отговорност не приемам. Ако вие не изпълните, ще носите товара си. Искам да ви кажа закона: не се осланяйте да казвате „Нали ни обичаш“. Че ви обичам, това дава условие за спасение. Но любовта във вас трябва да влезе като подбудителна причина. Най-първо, да възприемете любовта, и от нея да излезе животът. Трябва да обикнете мъдростта, и от нея да дойде знанието. Трябва да обикнете истината, и от нея да излезе свободата. Или казано: ако вие не възприемете Духа на Бога да работи вътре във вас – сега не казвам, че не сте го възприели, но ще дойде изпит, ще ви изпитат.

Една сестра иде при мен и ми казва: „Колчем съм гошла, имам най-доброто разположение. Ти, казва, ще ме понадялаш малко.“ Тя идва, и ми носи позлатени работи. Вземам, изтърквам позлатеното и виждам, че не са златни. Аз със позлатени работи не се лъжа. Някоя сестра носи кален предмет, виждам калта, но предметът е златен. Тази сестра уважавам повече, по-умна е. Носете кални работи, но златни, отколкото позлатени работи, и чисти. Ние не искаме позлатено християнство. Искаме кално християнство, но на което съдържанието да е златно. Трябва да разбираме. Казвате: „Новите хора.“ Оставете православната църква как върва. Оставете и евангелистите да си върват, както искат. Евангелистите върват в парите, православните върват в умрелите, а окултистите върват в прераждането, че в следното прераждане всичко ще се оправи. Парите помагат, и умрелите помагат. Но онова, което свързва хората, то е Божествената любов. Тази любов трябва да дойде. Ние има-

ме любовта на хората, която е подействала да се родим по плът. Човешката любов е подействала, сега Божествената трябва да подейства да се родим. Представете си, че аз вече съм роден от Бога. Един човек, който е роден от Бога, той може да пее много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, той може да рисува много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, може да говори много хубаво. Един човек, който е роден от Бога, може много сладко да яде. Доволен е. В неговото лице има усмивка, няма задна мисъл. Ти сега се учиш да рисуваш, мислиш ли, че имаш любов? По плът си роден. Хората, които са родени по плът, те учат туй изкуство. По Дух, които са родени, те са гени. Още като се роди туй дете, трябва да му проповядват. Някой дух носи своето благо. Роденият по плът има свои дарби. Може душата му да е талантлива, но важното е роденият по Дух. Остава онава, онаследеното, богатство, което никои не може да му отнеме. Сега говоря за неща – трябва да се разбират. Ако смъртта нас може да ни лиши от всичките ни способности и живот, който имаме, той е временен живот. Онава, от което смъртта не може да ни лиши, то е Божественото. Любовта, която престава, е човешка. Любовта, която не престава, е Божествена.

Ако човек не се роди от Бога, гняв Божи остава. Който не е повярвал, понеже е писано в Евангелието, всеки човек, който не е роден от любовта втори път, гняв Божи остава върху него. Та сега единственото нещо, с което може да влезете в Царството Божие, то е любовта. Любовта е пътят, нищо друго. Няма друг път. Сега на вас толкоз са ви говорили и вие мислите по някой път, като умрете, да видите Христа. Не зная как вие вярвате на сенките. В България колкото са ми казвали, че са видели Христа, то е сянка. Вярват в един Христос на сенки. Казва Христос: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мен – ако думите Ми пребъдат във вас с любов и ако вие пребъдете в Мен с любов – то аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим

жилище във вас, тогава ще ви се изявя, и вие ще изявите своята любов.“ Вие сте изоставили тия работи и казвате: „Да повярваме в Господа Исуса Христа, и ще бъдем спасени.“ Вие и домът ви. Право е, спасение в любовта има. Щом се родиш изново, ти си в Царството Божие. Няма какво да търсиш спасението. Казвам, онези, които не са родени още, да се родят. Онези, които са родени, да проявят любовта, за да дойде Христос и Отец Му, да се изявят. Онези, които не са родени, да се родят. А които са родени, да проявят любовта и да започне идването на Царството Божие. Ако Син человечески кажете, че е тук или там, казва Писанието, не вярвайте. Защото там, дето е любовта, там има светлина. Там има виделина, всичко има. Та там, дето не е любовта, мрак има. Там, дето е любовта, хората се споразумяват, а дето я няма любовта, смразяват се.

Сега няма какво да ни безпокои. Сегащия свят Бог го възпитава. Войната е наказание от Бога за изправление. Сега е едно от най-големите наказания, което е предсказано, понеже християнските народи не приеха любовта, следователно по закона на кармата мъздовъздаянието иде. Казват: „Как ще свърши войната?“ Някои са лансирали идеята, че съм казал, че на 22 март ще се свърши войната. Дотогава, докато хората не приемат любовта, войната няма да се свърши. Няма да престане. В който ден приемат любовта, ще престане войната. Единствената сила, която носи мир, е любовта. Когато всичките обърнат ума си към Бога, когато всичките християнски народи кажат: „Ще изпълним волята Ти“, тогава войната ще престане. Дотогава, докато искат да стане тяхната воля, войната ще продължи. Дотогава, докато вие искате на земята да си уредите работите, войната ще продължи. Когато решите да извършите волята Божия, да дойде Царството Божие на земята, тогава вашият живот ще се уреди.

Който не е роден, да се роди. Ще кажете: „Как ще стане?“ Както е казал Христос на Никодима, тия работи ги

знаете. През една тясна дупка как се минава? Всичкото въроръжение, което имаш, ще смъкнеш, ще оставиш всичко настрана и ще минеш само с най-тънките дрехи. Всички ония мисли, желаниа, които нямат нищо общо с човешкия живот, ще оставиш настрана. Следователно три неща трябва да останат: туй, което изтича от любовта, туй, което изтича от мъдростта, и туй, което изтича от Божията истина, то трябва да бъде в човешката душа, за да минеш през тесния път. Или казано, любовта е изпълнение на волята Божия, в любовта се прославя името Божие, а във волята – Царството Божие. Божията любов е тесният път, по който всички сегашни хора трябва да минат, по този, тесния, път.

Няма какво да разискваме, право или криво. Влез там, в пътя на Божията любов. Няма да мислиш кой е прав. Път, в който любовта е, е прав. Път, в който любовта я няма, не е прав. Сила, в която любовта е, е сила. Сила, в която любовта я няма, не е сила. Мисъл, в която любовта действа, е мисъл. Мисъл, в която любовта не действа, не е мисъл. И живот, който сега живеем без любов, е едно мъчение.

(Прочете пак трета глава от Йоана: „Роденото от плътта плът е.“) Без любовта страданията са неизбежни. С любов радостите идат естествено, любовта ражда всичките блага, които човешката душа търси. Като решим да служим на Бога, Той ще ни благослови и ще имаме всичките благословения, и Той ще се интересува от нас. Щом Го обичаме и вършим волята Му, Той се интересува. Сега ние вършим волята Му, гледа ни като деца своенравни и мисли как да поправи живота. Всеки ден Го ползваме, казваме, че ще поправим живота, и всеки ден не го поправяме. Все за утре оставяме. Казваме: „За утре.“ Отиде животът ни. Кажете и свършете. Онези, силните от вас, кажете и свършете. Някои от вас сте като онзи евангелски проповедник в Русе. Той проповядвал Словото Божие и един сляп човек имало пред църквата му. Казва: „Като изляза, ще кажа на слепия човек: в името на Исуса Христа прогледай.“ Като свършил проповед-

та, отишъл при слепия, казал си: „Ами, ако кажа, и не стане?“ Той се отказал да каже на слепия да прогледа. Вие казвате: „Аз ще се родя.“ Пък после ще си кажете: „Ами, ако не се родя?“ То е един личен въпрос. В душата си, в себе си, ще кажете. Няма да кажете: „Аз отивам да се моля, пък нищо няма да стане.“ Онова, което обещаете пред Бога, направете го. Кажете: „Господи, с любов вече ще работя.“ Като кажете, поддържайте го. Вие кажете на Господа, и после Му се извинявате. Тогава идат нещастията. Вие казвате: „Господ нас не ни обича.“ Не е право. Ние всички страдаме от чрезмерна Божия любов, повече ни е обичал, отколкото заслужаваме. От любов страдаме, не от безлюбие. Страдаш, че някой има къща, пък ти нямаш. Ако всичките хора бяха бедни, страданията щяха да бъдат по-малки. Между богатите хора има състезания. Тия състезания произтичат от земния живот на раждания, то е живот на безлюбие.

Сега да ви оставя мисълта. Като се родите, гледайте да бъдете в много добри ръце. Като отидете да се раждате, гледайте да попаднете в любовни ръце, а не като се родите, да попаднете в лоши ръце. Едно дете, което слеза от невидимия свят, трябва да избере най-добрата майка и най-добрия баща. Ако не ги изберете, тогава ще имате страдания. Ще изберете да се родите, да се положите в ръцете на Божия Дух. Ще се родите от вода и Дух, от две неща, няма да търсите никого. Няма да търсите друго. Сега, за да се родите изново, трябва да потърсите Божия Дух. Той ще намери водата. Вие ще намерите Духа, Той ще намери водата и ще се родите. Като намерите Божия Дух по любов, вие не се смуцавайте за водата. Духът ще намери водата, и тогава ще се роди човек. Първото нещо, като намерите Духа, приемете Неговата любов, съгласете се с Него, и тогава ще бъдете родени тъй, както Бог изисква в Словото Си.

Да ме разберете добре. Сега живеете на земята и направихте за нашия земен живот Божественото да бъде слуга. Направихте земния живот цел. Сега ще намерим обра-

тното: ще турим Божествения живот на първо място, а земния живот ще направим слуга. Както сме живели досега, ще обърнем наопаки нещата. По-напред карахме Господ да служи на нашия живот, а сега ние ще служим на Бога. Тук на земята ще има ядене и пиене. По-напред карахме хората да ви служат, а сега те ще ядат, а пък вие ще им служувате по Божествено.

„Отче наш“

Двадесет и второ утринно слово
28 март 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДВАТА ВЕЛИКИ ЗАКОНА

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

„Мога да кажа“

Да имаме едно размишление.

Ще прочета девета глава от евангелието на Марка.

„В начало бе Словото“

Има доста противоречия. Отрежи си ръката, отрежи си крака. Когато един вълк се хване в един капан – с единия крак ако се хване, за да се освободи, предпочитай да си презризе крака, отколкото да го хванат цял. Ако цял те хвърлят в огъня, за предпочитане е да изгубиш един уг, отколкото да изгориш. Когато вълкът се хване с двата крака, не си презризва крака. (*Учителят даде да се прочете от книгата „Отворени форми“ лекцията „Истинска опора“ на стр. 34.*)

„Изгрява слънцето“

Всичките хора страдат от еднообразие. И светските хора, и религиозните, и философите, всички страдат от това. Съвременните философи още поддържат философията на Аристотеля и Платона преди 2500 години. Религиозните хора от памтивека поддържат все същите идеи. Да се поддържа една идея не може, понеже човек расте. Детето, като расте, не може да се задоволи със същата храна, с която майка му го

е хранила – с мляко от гърдите си. Щом стане възрастно, иска по-твърда храна. По някой път вие имате навъци, както когато сте били малки. Както майка ви ви е носила на ръце, имате желание тъй да ви носят и сега на ръце, тъй да се обхождат добре. Майка ти две години те носи, но като станеш на три-четири години, започне с пръчицата по задницата, плесници има. Най-първо, детето е генерал, каквото заподва, изпълняват го. Но като стане по-възрастно, започват да му заповядват. Туй дете, като стане възрастно, уволняват го от генерал и го направят редови. Не само редови ще станеш, но ще те уволнят съвсем, нищо няма да остане от тебе. Сега другото заблуждение. Казвате: „Не живеем добре, но в оня свят ангел ще бъдеш.“ Оставете се от туй вашето живеене. Пияницата живее като пияница. Пие вино и не мисли дали светия ще стане. Войникът, който ходи на бойното поле да се бие, този убие, онзи убие, мисли ли, че светия ще стане? Мислите ли, че като бакалинът, който продава, светия ще стане? Мислите ли, един философ, който пише книги, светия ще стане? Мислите ли една красива жена, която се облеча десет пъти на ден, че светия ще стане? Красотата е само едно условие за светийство. Да бъдеш велик, то е едно условие. Целият си живот велик няма да бъдеш. Цял живот философ няма да бъдеш. Те са периоди.

Три неща има в живота, които са важни в Божествения живот: любовта, която дава, която носи живот; мъдростта, която дава знание; истината, която дава свобода. Ако ти не познаваш любовта, животът не може да дойде в тебе. Ако ти не познаваш мъдростта, знанието не може да дойде в тебе. Ще имаш знание, от което хората умират. Ако не познаваш истината, свободен не можеш да бъдеш. Много пъти хората говорят за любов, но има една любов от картошки, има една любов от домати, има една тричена любов. Често слушам да казват: „Умирам от любов.“ Аз не съм срещал досега нито един, който да е умрял от любов. От безлюбие милиони хора умират, но от любов да е умрял

някой, не съм срещал. Аз съм разглеждал този въпрос. Някоя мома иска да умре, но под думата умирање разбира да влезе в един друг свят. Не само да умре, но иска да оживее в друг свят. Когато иска да умре, момата иска да се влюби в някой момък и обратно, когато момъкът иска да умре, иска да се влюби в някоя мома. Значи някой път човек иска да обеднее. Някои религиозни хора казват, че не искат много богатство, че искат сиромашия. Онези, които искат да обедняват, разбираме, че те искат два пъти по-богати да станат. Когато някой ми говори за умирање, аз сега на десет метра от него. Той гледа да те хване. Хич няма да умре, ще оживее. Котката често умира при дупката на мишката. Тя сега при дупката и казва: „На издъхване съм, с философия се занимавам, наскоро мисля да напусна този свят, не ме интересува нищо тук, не ме интересува нищо тук.“ Мишката казва: „Право ли е?“ „Домегнало ми е вече, няма за какво да мисля. Виж, затворила съм си очите, не ме интересува нищо.“ Тя сега със затворени очи, и мишката ѝ вярва. Мишката е по-умна от котката. Котката не е така умна, както мишката. Правил съм наблюдение на мишките. Много умни същества са. Някой път туря нов капан, направен, туря кашкавал или пастърма вътре и сега отдалече и наблюдавам. Мишката излезе и като погледне, и не влиза в капана. Ще се качи на капана отгоре, отдолу, разглежда, прави научни изследвания: отпред, отзад, отстрани, отгоре, влезе в капана, но не тегли кашкавала. Разглежда го как е закачен, и пак излезе навън. Всичко изучава мишката, всичко знае, само едно нещо не може да определи. Тя не може да определи, че капанът ще се затвори по-скоро, отколкото тя мисли. Тя си казва, че като гръпне туй парче, се осигурява за цяла седмица. Казва: „Доста е това парче, аз не съм много лакома.“ Едно нещо не знае, че капанът ще се затвори по-рано, отколкото може да излезе навън. Ние в света всичко знаем, само едно нещо не знаем, че капанът ще се затвори по-рано и ние ще останем в капана. Гледам всичките религиозни заключения – и философите имат един въп-

рос, който разрешават, и всеки философ в капана остава. Всеки религиозен човек в капана остава. Няма някой, който да не е останал в капана. Щом остане мишката в капана, мърда си главата и казва: „Втасахме я сега.“

Въпросът е прост. Седнеш да ядеш, какво ще философстваш? Ако седнеш, преди да си ял, и да започнеш да философстваш за хляба – откъде е дошъл, от какво е направен, какви химически елементи съдържа, кой го е месил, в коя фурна е печен – ще изгубиш всичкото настроение. Най-първо, като седнеш, трябва да бъдеш радостен, че хлябът те е посетил. Ще завържеш приятелство с хляба. Ще вземеш този хляб, ще го погладиш малко и ще кажеш: „Много приятно ми е, че се намираш в нашата трапеза. Аз ще ти направя една голяма услуга, ще ти приема вътре в себе си. Най-първо, ще имате едно мъчение, за малко време ще бъде, след туй аз ще ти въведа в моя рай. Най-първо, ще влезеш в стомаха. Малко некултурни са тия жители на стомаха. После ще влезеш в дробовете, те са по-културни. И най-после ще влезеш в човешкия мозък, там са най-културните. Там ще ти назначат на място.“ Преносно говорим. Този хляб, който е дошъл при вас, има нещо да ти обича. Вие седите и гледате една ябълка и вие казвате: „Случайно.“ Някои обичат тази ябълка. То е предмет на учение. Вие изядете ябълката, без да може да прочетете какво е написано. Една ябълка трябва да я прочетеш, и тогава да я ядеш. Всички ядете ябълки, без да ги четете. След като сте живели двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто години, обезсмисли се животът ти, съвсем се обезсмисли. Защо в младини има какво да ти стимулира, а в стари ни няма? Според мене, според моето разрешение на живота, ето в какво седи. Младите трябва да работят, възрастните трябва да промишляват, а старите да се учат. Старият, като остарее, тогава трябва да учи, в училище да ходи, да си вземе торбата, тогава умът е дошъл на място да учи. Сега обратен е процесът. Младите пращат на училище да учат, оставят старите да промишляват – дето няма да го бъде.

Старият вече мисли за смъртта си, казва: „Ние свършихме.“ Какъв смисъл може да има едно такова разбиране за живота? Гледа се някой и казва: „Остарях.“ Остаряхте, защо? То е крива идея. Младите да работят, възрастните да промишляват и старите да се учат. Остарели сте, ще вземете торбичките да се учите и като се учите, ще се подмладите. Младият трябва да работи, защото в работата ще добие ония материали за знанието. Трябва му сила.

Та казвам, ако ние, съвременните хора, не може да изменим този порядък, ако тъй мислим, както сега, резултатите ще бъдат същите. Много пъти вие се спъвате. Някой ти се моли и молитвата ти не е послушана. Някои неща у вас не стават бързо, някои стават бързо. Много проста е работата. Допуснете, че вие сте един член на слънчевата система. Да допуснем, че както старите приемаха, че има седем планети до Сатурн, и те създадоха всичката своя философия. В новите времена откриха Нептун, Уран и сега са открили още планети. Едната е голяма, както земята, а другата предполагат да е шестнайсет пъти по-голяма от Юпитер, пет хиляди пъти по-голяма от земята. Представете си, че сега вие живеете в Меркурий. От слънцето много лесно ще бъдат съобщенията. Живеете във Венера, ще се удължи времето. Живеете на земята – още по-късно. Живеете на Марс, на Юпитер. Когато работите у нас не стават, ние се намираме далеч от слънцето, когато скоро стават, близо сме до слънцето. Ние не разсъждаваме така. Искаме и на края на слънчевата система работите да станат бързо. Не разбираме законите. В материалните закони това е невъзможно. Най-първо, ние, съвременните хора, онова, което Бог изисква, изпълнили ли сме го? Всички колко пъти се колебаем дали това е Божествено, или не. Няма нито един от вас, на когото Господ му е казал да направи нещо, и той веднага да го е направил. Ти седиш ден, два, мислиш и след една седмица го направиш. Знаеш колко дълго време е това? Ти искаш, като се помолиш, молитвата ти да бъде веднага послушана. Каз-

вам, доколкото, доколкото вие слушате, доколкото и молитвата ви ще бъде послушана; ако вие отлагате, и за вас ще отлагат. Ти отлагаш, и твоята работа се отлага, ти бързаш, и за тебе бързат. Казвам, ако услугите на един ваш приятел, и той ще ви послужи. Ако не му послужиш, и той няма да ви послужи. Няма изключение. Ако любиш, ще те любят. Казвате: „Трябва да ме любят.“ Казано е: „Любете враговете си.“ То е друг въпрос. Две неща: любовта с пари не се плаща и с добро не се плаща. Любовта се възнаграждава с любов. Обичта се оценява само с любов. Две мерки има в света, които имаме. Щом те люби някой, обичта е, която заплаща за любовта. Ако ти не обичаш, ти на онзи, който те люби, не се отплащаш. Онзи, който те обича, ако ти не го любиш, ти не можеш да му се отплатиш. Казвам, имаме едно неразбиране: искаме да бъдем обичани, да бъдем лобени. То са два велики закона в света, които действат. Единият е законът на човешкия дух, а другият е закон на човешката душа. Любовта е закон на човешкия дух, а обичта наричам закон на човешката душа. Според мен има друго разрешение.

Ако човек не може да вложи доброто в сърцето си, той добър не може да стане. Ако човек не може да вложи справедливостта в ума си, той справедлив човек не може да стане. Ако човек не може да вложи красотата в своята душа, душата му не може да се облагороди. Ако човек не вложи разумността в духа си, той човек не може да стане. Доброто в сърцето, справедливостта в ума, красотата в душата и разумността в човешкия дух, събрани заедно, това е човекът. Тогава чрез сърцето можеш да правиш добро. С ума си да проявяваш справедливост, с душата си да проявяваш Божествената красота в света, да бъдеш радостен. В красотата всеки се радва. Единственото нещо, което нас ни радва, това е красотата. Хубавите работи нас ни радват. Онези хубавите извори, цветовете, слънчевите лъчи, гърветата, които растат, всяко нещо, което е красиво, то ни радва. Всяко нещо, което е разумно, то ни помага да можем да

растем и да се развиваме.

Та сега вие имате старите идеи: „Да гоиде да ни спаси Христос, да се пролее кръвта за нас.“ Хубави работи. Ако гоиде Христос днес, Той ще проповядва това: доброто в сърцето, справедливостта в ума, красотата в душата, разумността в духа. Какво ще ми разправяте друго? Казвам, ако един българин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, той не е българин. Ако един англичанин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, не е англичанин. Ако един германец няма доброто в сърцето си, няма справедливостта в ума си, няма красотата в душата си и няма разумността в духа си, не е германец. Ако един русин няма доброто в сърцето си, ако няма справедливостта в ума си, ако няма красотата в душата си и ако няма разумността в духа си, не е русин. Моята мярка е тази за всичките хора. Важното за мене е човек да е човек, после да е българин. Българинът, той е уг на човечеството, англичанинът е уг на човечеството, германецът е уг на човечеството, русинът е уг на човечеството, всичките народи са удове на човечеството. Вие сте удове. Сега седите и мислите има ли оня свят. Аз отговарям положително. Щом доброто е във вашето сърце, щом справедливостта е във вашия ум, щом красотата е във вашата душа и щом разумността е във вашия дух, и този свят има, и онзи свят има. Щом ги няма, нито този свят го има, нито онзи свят съществува. Щом ги имате, имате най-великото бъдеще; щом ги нямате, вас ви очаква най-голямо нещастие. Тъй се ди въпросът.

Сега гледам тук, приятелите се смущават. Издал се някакъв учебник в България и там пишат, че всичките най-лоши работи идат от Бялото братство. Казват: „Еретици, големи еретици.“ Какво да се прави сега, че хората говорят лошо? Аз се чудя на съвременните религиозни хора. Бедняци

са. Въръжете се с най-доброто оръжие. Човек, въръжен с доброто, е въръжен с най-доброто оръжие. Човек, въръжен със справедливостта, е въръжен с най-доброто оръжие. Човек, въръжен с красотата и разумността, е въръжен с най-доброто оръжие. Ако ги нямате, с какво ще се борите? Мен са ми разправяли, че мечка като срещнеш, не бягала, опасно било. Аз имах само един случай с мечка. То беше в Марицината долина. То беше преди повече от трийсет години. Вървя с двама души евангелисти. Единият проповедник, доста образован човек, другият, и той евангелист. Аз нося един чадър и други няколко души вървят по-напред. По едно време, гледам, една мечка иде отгоре. Вече приближила на около шест-седем метра, върви надолу, възбена, с наведена глава. Аз се обръщам към евангелиста и му казвам: „Слушай, имаме една гостенка.“ Спирам се, искам да направя път на мечката, много тихо върви. Проповедникът, като се обръща, спъва се на едно дърво, пада и вдига двата си крака нагоре срещу мечката. Аз се спрях да гледам мечката. Гледам, тя се уплашила и се върнала назад по долината, върви нагоре по пътя, по който е дошла. Не съм видял така мечка да бяга. Проповедникът казва: „Аз се уплаших, че ти бягаш и аз помислих да бягам.“ Казвам: „Ако не бях останал да гледам мечката, тя щеше да те сдрави. За петнайсет секунди тя ме гледа и аз я гледам. Тя гледа едно същество с краката нагоре и мене ме гледа, не може да разреши въпроса, казва: „Трябва да се бяга.“

И на вас казвам, обърнете краката на евангелиста срещу мечката, спрете се и гледайте мечката в очите, ще се уреди работата. В този живот, в материалния живот, при най-лошите условия, е условие за разумния живот. Онзи, който падне, е материалният живот, а онзи – разумният, живот с главата трябва да бъде обърнат към слънцето. Не трябва да седим и да разискваме въпроса къде е Господ и какви са Неговите отношения и какви са нашите отношения към Него. Да изпълним волята Му, защото Бог е едно любещо същество. То е тъй чувствително същество, не търпи ника-

кво противодействие. При всяко колебание в нашия ум Той се отдалечава и остава да носим последиците, които сме против. Изпълним ли волята Му, тогава имаме Неговото благословение. Казвам, няма нещо по-хубаво, когато човек вътре в душата си е готов да изпълни волята Божия, неговото небе е ясно, има всичкото благословение, всичко се нарежда в света. Ако с Бога бъдеш и в бойното поле, войната ще престане. Ако Господ не е с тебе, хората се бият. Ако Господ е с тебе, войната веднага ще престане. Вие ще кажете: „Как ще престане?“ Трептенията са такива, че веднага всичките хора ще бъдат полезни, моментално ще изчезне желанието да се бият. Даже земята, ако дойде в присъствието на Божието лице, ще се разтопи. Каква е вашата вяра? Заповяваме да престане войната. Трябва да се въръжите с любовта. Няма в света по-мощна сила от любовта. Човек да се въръжи с нея и да я употреби за доброто. Няма какво да се церемоним със света. И мечка да има, тя ще се отбие или пък ти трябва да се отбиеш. Тя, като мине покрай мене, ни най-малко няма да се нахвърли отгоре ми. Една мечка, като постъпи с мене, тъй както една муха, тя ходи отгоре ми, аз духна и тя хвъркне – то е едно изопачено състояние. Мечките, това са изостанали човешки души в далечното минало.

Мен ми разправяха следното. То се е случило в Карнобатско. Хванали едно мече и една българка го подувала. Като станало голяма мечка, един ден, когато минава в селото, идва при тази жена, която го подувала. Приближила мечката, коленичила при краката и започва да ѝ лиже краката. Признава, помни мечката, че е подувала. Мечката останала благодарна. Ние, съвременните хора, забравяме да отдадем благодарност на онова същество, което за нас се е грижило през хилядите векове. Трябва благодарност. Сега мисли кой да бъде големец, коя държава да бъде силна. Те са второстепенни работи. Първо, разумността, второ, красотата, трето, справедливостта и най-после доброто, ако отгоре надолу идем. Ако отдолу нагоре вървим, първо, доброто, после справедли-

востта, красотата и разумността. Ако отгоре слизаме – по един начин, а нагоре се качваме по обратния начин. Тия са сега новите работи. Вложете ги в живота си, за да не бъдете еднообразни. Не ви правя никакъв упрек, но ви казвам закона. Ако вървите по този път, ще имате успех. Аз ви казвам, ако приложите доброто в сърцето си, справедливостта в ума си, красотата в душата си и разумността в духа си, ще се освободите от всичките болести, които имате, ще се освободите от всичката сиромашия в света, от всичките бедствия, от всичко ще се освободите. Направете опит. Може да имате несполучлив опит. Но няма да се прави, както сега правите опита. Изисква се сериозна работа. Да намериш в сърцето си най-доброто място, и да го гадеш на доброто. Туй добро да бъде един стимул. Да туриш справедливостта в ума си и тя да бъде подтик за работа. Красотата да бъде подтик за душата. Храна е днес. Разумността е подтик на твоя дух. Само така може този свят да се поправи. Светът може да се поправи чрез любов и обич. Той е във висшите светове. Да се поправи чрез добро, справедливост, красота и разумност, това са сили. Ако ние не ги приложим, другите работи са празни. Доброто е път за любовта; справедливостта е път за любовта; красотата е път за любовта; разумността е път за любовта. Доброто е път за обичта; справедливостта е път за обичта; красотата е път за обичта; разумността е път за обичта. Вън от тия пътища нищо няма да се постигне. Любовта и обичта се постигат чрез тях, тогава ще имаме резултати. Вън от този път ще имаме сегашния живот, пълен със страдания. Отклоняваме се от пътя на доброто, отклоняваме се от пътя на справедливостта, отклоняваме се и от пътя на красотата. В красотата човек има благородството на душата.

Та няма да ви кажа сега: извадете окоето си. Аз ви казвам туй: ако те съблазнява окоето, тури доброто в сърцето си; ако те съблазнява ръката, тури справедливостта в ума си; ако те съблазнява животът, тури красотата в душа-

та си; ако те съблазнява богатството, тури разумността в духа си. Това е новото. Първото е неразбрано, а туй е малко по-разбрано. Когато Христос казва „извади окоето си, ако те съблазнява“, Той иска да каже „тури доброто в сърцето си“, „отрежи крака си“ значи „тури доброто“. Кракът е доброто. Трябва да пожертваме нещо. Жертва трябва да направим. Трябва тълкувание в иносказателния език. Казва „извади“. Трябва да знаеш как да извадиш. Като извадиш житото от хамбара в ден, когато е влажен, ще го развалиш. Ако извадиш житото, когато е сухо времето, и го посаждаш, вършиш добро. Всякога, когато знаем как да поставим доброто в сърцето си, когато знаем да поставим справедливостта в ума си, когато знаем да поставим красотата в душата си и разумността в духа си, това е новият живот. „Ще изпратя Духа Си, и Той ще ви научи.“

Приложете любовта в духа си. Приложете обичта в душата си и бъдещето е ваше.

„Отче наши“

Двадесет и трето утринно слово
4 април 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

СЛУГИ, УЧЕНИЦИ, СИНОВЕ

„Добрата молитва“

„Сила, здраве е богатство“

„В начало бе Словото“

Ще прочета двайсета глава от Йоана.

Чели сте я много пъти. Но двайсета глава означава: ако умре човек, може ли да оживее. Чете се като събитие, което е станало. Тя се отнася до всеки един човек. Като умре, ще може ли, тъй както е писано в главата, да възкръсне? Тогава има смисъл. Да участваме в един живот, в който хората ядат, а ние умираме от глад, няма смисъл. За гладния, да участва в живота на яденето, има смисъл. Казвам, туй е за онези, които трябва да ядат, а не за онези, които трябва да гладуват. *(Учителят прочете двайсета глава от Йоана.)*

„Духът Божи“

Обикновеният живот става тягостен. Повтарянето на едно и също нещо тягостно става. От обикновеното трябва да влезем в необикновеното, в извънредното. Да не се повтарят много пъти нещата, но само веднъж. Ние, като повтаряме обикновените работи, ставаме обикновени, изгубваме всеки един интерес. В детинството имаме едно желание. Детето иска да стане възрастно. Като стане възрастно, има желание да влезе в живота, да стане търговец. Нему му трябва един съдружник. Намира съдружник, подобен нему. Влагат стока, започват да я продават. По някой път спечелват, по някой път изгубват. След туй се разделя фирмата.

Единият напусне фирмата по-рано, другият после. Казват, че тия ортаци се разделили, останали обигдени, осиромашали. Като го срещнеш едно време, беше голям борец, с черна коса, със светли очи. Сега грохнал, върнал се от бойното поле на живота, казва: „Отиге търговията вече.“ Във фигуративен смисъл говоря. Всеки мисли да поживее, да се ожени, да има деца. Да се жениш – да си създадеш една голяма мъчнотия. По-голяма мъчнотия от женитбата няма. Който няма беля на главата си, да се жени. Разбирайте ме. Не искам да мислите, съчетанието, тази женитба, че трябва да я изхвърлим. Те има да извършат една велика работа. Да вземеш една книга от висшата математика, да се занимаваш с висши задачи, и да не може да ги решиш, какво разбирате? Искаш да влезеш в един семеен живот, искаш да станеш баща. Ти, като станеш баща, ще идеш при Бога, Той ще ти даде един дял. Мъжът, като иде при Бога, Бог му дава един дял, едно женско страдание. Майката, като иде при Господа, дава ъ един дял – едно мъжко страдание. Тъй щото бащата донеся женските, а жената донеся мъжките. Казва: „Защо Господ създаде жената?“ Тя отиде при Господа и женското гоиде. Най-първо, Ева отиде при Господа и гоиде Адам. После, като отиде Адам при Господа, заспа, и гоиде Ева на земята.

Та казвам, някои блага вие не може да приемете, ако не идете при Господа. Мъжът донесе любовта. Дял му се даде любовта. Да се яви любовта, греха трябва на тази любов, явява се животът. Когато майката иде при Господа, иде на земята мъдростта, знанието. Следователно жените не са носители на любовта. Те отхранват любовта, а те носят мъдростта. Мъжете не са носители на мъдростта, носят любовта. Всеки един от вас си има известни опитности. Чели сте книги, чели сте романи, опити има. Гледал съм автори как описват майката. Не съм срещал нито един автор – нито в старо, нито в ново време, да опише една майка както трябва и един баща както трябва. Винаги ги описват както не трябва. Ако някой е чел, и може да ми даде, аз ще му

благодаря. Мисля, че един е писал. Няма по-хубаво нещо да срещнеш един баща, който е ходил при Господа. Любовта е дошла с него. Няма по-хубаво нещо да срещнеш една майка, която е ходила при Господа, донесла е мъдростта. Няма по-хубаво нещо от това. Няма по-хубаво нещо да срещнеш една сестра, която представя туй, което бащата донесъл. Няма по-хубаво нещо да срещнеш един син да представя туй, което майката е донесла. Следователно при братя се проявява Божията мъдрост, при сестрата се проявява Божията любов. Но любовта на сестрата, това е отражение, едно огледало. Братът е огледало, и сестрата се оглежда в това огледало. На другата страна, когато Ева се роди, дойде в света. Адам беше огледало, тя се оглеждаше. Сега, когато човек се оглежда в живота, е едно нещо. Когато се оглежда в него, е друго нещо. Казва: „Защо се оглеждаш в мене?“ Някой казва: „Защо се оглеждаш?“ „Искам да видя дали си срещнал бащата на любовта.“ „Що ме гледаш?“ „Гледам те дали си срещнал майката на любовта.“ „Какво искаш да ми кажеш?“ Това е животът. Без любов никой не може да възкръсне. Любовта, която имаше Христос към Бога, тя Го възкреси. Туй, което Го представи, то е мъдростта, която Го въздигна. „Отче, прослави Ме със Славата Си, която имам.“ Предназначението на любовта е едно нещо, тя носи живот. Предназначението на любовта на земята е, че тя носи живот, но във връзка с бъдещето, в растенето, което човек ще постигне.

По някой път някои от вас се много концентрирате. Обикнете земята повече, отколкото трябва. Човек трябва да обича. Ако обича земята повече от слънцето или ако обикне земния живот повече от духовния, той е на кривия път. Ако обикнеш духовния живот повече от земния, пак си на крив път. Чудни са хората, когато казват: „Земният живот нищо не струва.“ То е неразбиране. Той е една подготовка, през която ти трябва да минеш. Ако не слезеш и не минеш през всичките изпитания, не може да влезеш в духовния живот. Земята е Божествена врата. Ако мислите, че не

е Божествена врата, то е друг въпрос. Когато считате земята като врата за живота, то е друг въпрос. Бог създаде света, Бог създаде човека. Сега имаме предвид само хората, създадени от хората. Много хора, които срещате сега, те са копие на художници, нарисували картини хора или скулптура, но то е човешко дело. Гледаш някой човек, от востък направен, да ти заговори. По някой път ще заговори, като го пипнете, пак не е човек.

Казвам, в нас има едно Божествено начало, дълбоко нещо скрито; каквото и да направим, има един глас, който пришепва: „Бъди добър.“ Любезно говори: „Бъди добър, да не повтаряш тази погрешка втори път.“ Кажеш някоя лоша дума, казва: „Бъди добър, втори път не произнасяй тази дума.“ Учи той. Или постъпиш криво, казва: „Тъй не се постъпва по този начин.“ Облечеш се, казва: „Тъй човек не се облича.“ Станете сутрин, някой турил лявата ръка в палтото, казва: „Какво има – лявата или дясната?“ Нямам нищо против. Ако искаш знание да добиеш, тури си лявата ръка; ако искаш любов, тури си дясната ръка в палтото. Туриш дясната ръка в палтото, отиваш, туй, което искаш, няма да получиш. Ако излезеш от къщи и туриш левия крак първо, ще придобиеш едно нещо. Не че е лошо. Ако тръгнеш с десния крак, ще придобиеш друго познание.

Сега аз ви говоря във връзка с онзи съзнателен живот. Под думата левия крак разбирам: ако започнеш живот с доброта. С добротата ще придобиеш едно познание. Ако си с Божествената правда, ще добиеш друго познание. Ако изучаваш красотата, ще влезеш в друг свят. Ако изучаваш разумността, пак ще влезеш в друг свят. Сега повтаряме, казваме: „Разумен да бъде човек.“ Ти не може да бъдеш разумен, ако не влезеш в разумния свят. Предметно учение трябва. Ти не може да бъдеш красив, ако не си бил в света на красотата. Ти не може да бъдеш справедлив, ако не си бил в света на справедливостта, в човешкия ум. Не може да бъдеш добър, ако не си бил в света на доброто. От книгите, от теориите – това са

работи на книга построени, от тях умира човек. Представете си, че отивате при един ваш приятел, че ви угощава с картини. Покаже ви една бучка захар, вие имате право да я близнете. Представете си, че имате сто души приятели, сто пъти близнеш една бучка, по малко на езика. Какво ще бъде туй ядене? Само си докоснал с езика. Аз не съм за близването. Като идеш при един твой приятел, не да си близнеш, но цялата бучка трябва да ти даде. Тази бучка не трябва да бъде квадратна, но обла трябва да бъде. Най-малко да бъде десет грама тежка. Ако бъде двайсет или трийсет грама, нищо. После не трябва да бъде твърда, корава, а мекичка, като я туриш в устата, да се топи, да усещаш едно благоухание.

Та сега вие ще кажете, че едно време апостолите са писали, Йоан в неговите послания пише туй, което видял и опитал. Казва: „Видях, пипах и опитах.“ Писали са опитности, не теории. Христос ги изведе в един свят. Казва: „Не се допирай до Мене, не съм възлязъл при Отца Си.“ Когато Христос изведе двама души от учениците Си горе на планината, от кой свят беше? Не беше в Палестина, изведе ги горе. Мястото, дето се описва исторически, не е мястото, дето дойдоха Илия и Мойсей, от съвсем друг свят бяха. Учениците със своите души се повдигнаха. Сега някои от вас казват: „Да бяхме ние там.“ Да бяхте вие там, щяхте да спите, нищо повече. Ако очите на човека не са приспособени за тази светлина, той ще мижи. Както Мойсей слезе от Божественния свят, лицето му беше светящо и той трябваше да тури було, евреите не можеха да го гледат. Туй показва, че един ден, като дойде, няма да може да възприемат Неговото учение. Каквото учеше Христос, те туриха було. Дето не приеха учението на Христа, то е булото, булото, което Мойсей имаше на лицето си, забулено лице. Ако слънцето се забули, какво ще стане с нас? Ако земята се забули, какво ще стане с нас? Когато някоя булка се забули, както имат обичай в България, то е Мойсеевият закон. От всичките забулени

булки нищо не излиза. Един обичай казва: „Забулена булка.“ Забулената булка знаете ли на какво мяза? Според турския обичай жената не трябва да я виждат мъжете. Един турски бей, понеже той не можал да си избере своята другарка, пращал роднини приятелки, но не от мъже, от женски род, майка му или сестра му, или братовчедката му, та те избирали. Венчал се той, тя забулена. След като се венчал, тя се отбулила пред него и го пита да ѝ каже пред кого да се явява, кому да се показва. На бащата, на братята, на някои роднини. Като се показала пред него, така се отвратил – не била красива, че ѝ казва: „Показвай се на когото искаш, но не и на мене.“ Нали искаме да видим някого. Той не се е явил такъв, какъвто е. Когато се открием, трябва да бъдем красиви, не трябва да крием своята красота. То е душата, животът. Значи си минал през училището на доброто, минал си през училището на правдата и си възлязъл в красотата. Когато влезем в разумния свят, ще влезем с придобитото знание. То е знание. Красотата е едно знание, което човек има в себе си. Правдата е едно знание, което имаш. Доброто е едно знание. В доброто Бог е вътре. Само тогава може да Го видим, тогава, когато влезем в доброто, ще познаем Бога, че е благ. Когато влезем в света на правдата, ще видим, че Той е Всеправеден. Каквото нас да ни се случи, Той не е безучастен. Той присъства там, защото онова, което ние ще приемем, Той трябва да го превърне за добро. Ако Бог не присъства, нещата всякога се явяват така, както не са. Страдаме от постъпки, дето Господ не е. Щом не е там, мъчно се изправят. Там, дето Той присъства, лесно се изправят. На земята ние искаме да бъдем щастливи. Без доброто, без правдата, без красотата, без разумността, не може да бъдем щастливи.

Някой от вас казва: „Аз обичам едн-кого си.“ Аз обичам една картина. Не е въпрос да обикнете моята картина. Какво ще се ползвате, ако обикнете картината? Нарисувана е хубаво, очите на тази картина светят. Но какво ще се

ползвате? Ако чрез тази картина вие намерите пътя да идете на това място, да влезете в този свят, дето сме рисували, да пиете от водата, да ядете от хляба, да приемете светлината, тогава ще знаете. Да видите само картината, е празна работа, губене на време. Следователно казвате: „Да видим Христа.“ Че не сте ли Го видели на картина? Толкоз картини има рисувани. Коя е вярна? Като го видите, ще проверите как ще ви говори оттам. Като видите Христа в очите, познавате какво нещо е красотата, ще почувствате какво нещо са красиви очи. Като видите ушите Му, ще прозвучи най-хубавата музика, която някога сте слушали, като по радио. Като Му видите устата, тогава ще внесете най-хубавата храна, която някога сте яли. Това разбирам. Сега казвате: „Уста има.“ Какво влиза в тази уста? Врата е тя. Устата е врата за любовта, която трябва да влезе и излезе свободно през човешката уста. Музиката трябва да влезе и излезе през човешките уши. Красотата трябва да влезе и излезе през човешките очи. Казва Христос: „Мир вам.“ Може ли да имате мир? Значи в света на доброто мирът да бъде там. В света на правдата мирът да бъде там. В света на красотата мирът трябва да бъде там. В света на разумността мирът да бъде там. Това значи мир вам. Ако мирът не присъства във вашия свят на доброто, ако мирът не присъства във вашия свят на правдата, ако мирът не присъства в света на красотата на вашата душа, ако мирът не присъства в разумността, тогава истината не може да ви се открие.

Искам да ви говоря с един положителен език. Казвате: „Той е добър християнин.“ Така не се говори. Аз бих казал: „Не е добър християнин.“ Казвам: „Много добър е, но още не е посят, в хамбара е.“ Добрият човек даровит е, но всичките дарби трябва да се посят, да минат през известни изпитания, да излязат из земята, да минат опитности.

Някой казва, че не знае да свири. Така не се говори. Може да свири човек, много даровит е, но салонът не е отоплен. При 25 градусуса студа не може да свири. Много даро-

вит е, но само стоплете салона хубаво. Този салон трябва да бъде отоплен с огъня на любовта. После, вечерно време ако гадете концерта, трябва да го осветите със съзнанието, да светне. После да има една отлична публика, приготвена да го слуша. Аз, когато слушам един концерт, нося със себе си трийсет милиарда души. Милиарди знаете какво е. Всички си турили ушите, слушат. Слушам и аз, и гледам, всяка душа разбира концерта. Радвам се и аз последен, който давам ухо. Радвам се, че те всички се ползват от концерта. Аз се запознавам с всички тези трийсет милиарда души. Какво ще ми кажете? Това е Божественият свят. Нещата там стават другояче. Ти влезеш в един салон, всичко е тъмно, нищо не знаеш къде има. Светът е забулен. Щом стане светло, милиарди неща стават видими. Виждате колко хубаво е облечена природата. Как става, мъчно може да се обясни. Онези, които обясняват отвътре, то са вашите приятели. Всеки приятел ще ви каже по една сладка дума, разнообразие има. Вие се върнете дома радостен, казвате: „Видях това, видях оново.“ Вижда се само това, когато любовта ви пришепва, вижда се само това, когато мъдростта ви пришепва, вижда се само това, когато истината ви пришепва.

Не говори ли истината, не говори ли мъдростта, не говори ли любовта, нищо не може да видите. Вижда се само това, което животът пришепва; вижда се само това, което знанието пришепва; вижда се само това, което свободата пришепва.

Представете си, че ще се явите при Господа, какво ще Му кажете? Ще идете да Му се оплаквате, че на земята не са се отнесли с вас добре някой ваш брат или сестра, че вие много сте работили, че сте ги обичали, че сте пожертвали всичко заради тях. Туй ли ще Му опишете? Не. Ти отиваш само за едно нещо при Господа. Ако си жена, отиваш за знанието, за мъдростта. Ако си мъж, отиваш за любовта, за истината. Мъжът отива за любовта и истината, истината ги съединява. Всяка една жена търси любовта, понеже я ня-

ма. Казват, че жената носи любовта. Тя търси любовта, размесени са работите. Мислите, че мъжът носи мъдростта. Лъжете се. Той търси почитанието от жената. Само търси да го упътва. Ще кажете: „Как го упътва жената?“ Майка му го упътва. Ако тази майка не беше ходила при Господа, да му донесе любов – сега щях да употребя една дума – може ли да познаете коя е? Аз ще ви я кажа, после ще ви дам тълкуване какво значи. Говедо. „Го“ значи да иде, „веди“ значи да се учи, ще му донесе книга да учи. Говедо значи да иде да се учи. Като ти каже някой говедо, значи иди да се учиш. Именно затова дойдохте на земята, да идете да се учите, да придобиете знание. Сега ще кажете: „Каза ми говедо, обиди ме. Няма да му простя двайсет години.“ Тя е една сладка дума. Първоначално думата говедо е много лоша. Пак ще употребя една дума – калпав, калпазан. Тя е турска дума, още по-лоша. Аз да ви кажа какво значи говедо. Мило и красиво учение. На един човек няма да му кажа говедо, но ще му кажа: колко си мил и колко си красив. Много ми е приятно, че те срещам. Значи: какво говедо срещнах, ти си едно говедо, което за пръв път срещам. Кажи: „Колко си мил, колко си красив.“ Ти кажеш другата дума. Лошо звучи думата говедо. Даже аз, като кажа някой път говедо, бодва ме нещо.

Противоречия ще има, че бащата иска да учи майката това, което не знае. Майката иска да учи бащата на това, което тя не знае. Там е всичката грама в живота. Бащата учи майката на това, което той не знае, и майката учи бащата на това, което тя не знае. Та казвам, за знанието само майката може да заведе бащата при Бога. За любовта само бащата може да заведе майката при Бога. Така седи законът. Христос в света слеза. Какво носи Христос? Мъжкия принцип е Той. Значи ще ни заведе за любовта. Всички сега чрез Христа трябва да приемем любовта. Само любовта в света спасява света, да се жертва. Никой друг не може. Никакво спасяване, никаква жертва, никакво самоотричане не може да стане без любов. Постигнатието, възрастването

на нещата иде чрез Божествената мъдрост. Хубаво разбира не трябва да имаме. Всички трябва да започнем с Христа, с любовта. Христос трябва да ви заведе при Бога. Вие, докато не видите Господа, не да Го видите по картини. Трябва да Го видите. Той казва: „Не съм възлязъл“. Казва: „Отивам да ви приготвя място.“ Като ги изведе Христос, видяха този свят, и тогава вече бяха готови да умрат. Петър не се отричаше, както първоначално. Всички апостоли станаха герои. Ходиха в Грузия свят. Когато човек се запознае с любовта, няма нещо невъзможно за него. Дотогава, докато не е запознат, пада, става. Щом се запознае с любовта, той е вече герой. Плачене няма, скърцане със зъби няма, недоволство. Преди да е дошла любовта, ще има всичките противоречия. Тия противоречия съществуват по причина на всички тия тълкувания. Какво ще видиш на небето, когато е покрито само с облаци? Как ще наблюдаваш звездите? Нито слънцето може да видиш. Ще имаш понятие за слънцето съвсем друго. Когато небето се очисти, тогава виждаме звездите, които представят всичките велики добродетели. Те представят всичките велики добродетели, които Бог е вложил във вселената. Това са слънца. Онова, което ние виждаме, то са възможности в този свят.

Та казвам сега, тази година Христовият Великден е облечен с хубава греха. Виждаме всички гървета как са облечени, великденски са облечени.

В тази война иде нещо добро за хората. Много християни ще се запознаят с любовта. Целият свят е добил една нова фаза на любовта, която ще придобият на земята. Сега всички ще бъдете герои. Не може ли да бъдете герои? Вие ще кажете: „Да не би да умрем?“ Ако отидете без Христа, трябва да умрете, ако отидете с Него, няма да умрете, гратис ще пътувате по треновете. Без Него ще платите. Плащането е смърт. Христос, като отиде, трябваше да плати билета. Знаеш колко скъпо костваше този билет? Вие не може да си представите каква грамадна сума плати. Фигу-

ративно говоря. Онова, което имаше в себе си – онези страшните изпитания, докато очисти този път на хората, да дойдат да познаят какво нещо е любовта, то е страшна работа. Тия заблуждения, наслоени в човешките умове, наслоени в човешките сърца, наслоени в човешките души, наслоени в човешките тела, то е ужасно нещо.

„Мир вам.“ Мир вам е да влезете в света на доброто. Мир вам е да влезете в света на правдата. Мир вам е да влезете в света на красотата. Мир вам е да влезете в света на разумността. Или казано другояче, ще влезете в света на любовта, на мъдростта и на Божията истина.

Та казвам, този Великден обърнете един нов лист на вашия живот. Досега, както ви виждам, радвам се, защото виждам по вашите лица, много сте страдали. Чета там каква ли не поезия. Какви ли не лобезни стихотворения чета, писани от вашите възлюбени. Но ако всичко туй писано израсте, то ще бъде най-голямо благо. Пожелавам всички тия поетични неща, които са писани по вас, да израстат, да ги извадите из хамбара, да ги посеете. Знаеш колко хубави работи са писани? Виждам писано: „Откак те видях, аз възкръснах.“ Че възкръснал, възкръснал. Друго бих казал: „Откак те видях, моят живот се осмисли. Откак те видях, тъмнината изчезна.“ Те са хубави работи. Може да ви цитирам хиляди други работи.

Нали вие имате убеждение, ще умрете. Тъй не се умира. Аз да ви кажа, ако аз умирам, не искам да умра на бойното поле мърцина. Аз, ако умирам, не искам да умра за един човек. Да ме прати Господ някъде, на някоя земя, да проповядвам на хората. Като ще направя нещо, да го направя на свят. Да вдигна десет килограма, двайсет килограма, да вдигна цялата земя, да понеса, да вдигна и цялото слънце, разбирам. Не да вдигам пращинки. Велики подвизи – велики резултати раждат.

Ако искате, приемерте любовта добре. Има нещо: любовта не е дар. Всички неща се даруват, но не и любовта.

Всичките се заблуждават, искат любовта да е дар. От всичко може да правиш дар, но от любовта не може да правиш дар. Любовта никого не ограничава: нито сама се ограничава, нито някого ограничава. Тя е единственото благо в света, което примирява всичките неща. Някой казва: „Аз му подарих своята любов.“ Вие се заблуждавате. Другите работи стават подарък, доброто може да е дар, но за любовта зная, че тя не е дар. Любовта, това е изявление на Бога в Своята вечност, в Своята благодат. Апостол Павел казва: „Око не е видяло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любя.“ Любовта е едно благо, не е един дар. Не давайте вашата любов дар никому. Ще направите погрешка. Не приемайте любовта за дар от когото и да е. Всеки дар приемам, но дар от любовта никога не приемам. То е унижение за любовта. Да се дарува любовта значи аз да може да взема Господа, да Го дам дар някому. Идеята е много смешна. Казва: „Аз дарувам моята любов.“ Че Бог е любов. Ти Го оценяваш, даваш Го дар. Ако ти Го дариш, какво ще стане с тебе? В любовта аз бих предпочел да вляза в този човек, да му стана слуга, да работя заради него, да го повдигна, отколкото да му кажа, че давам Господа дар. Аз предпочитам аз да служавам. Бог е благ.

Сега трябва известни ваши възгледи да ги проверите, спънката, с която ние се спъваме. Любовта не е скъпоценен камък. Скъпоценните камъни са произлезли от любовта. Животът е произлязъл от любовта. Всичките неща са произлезли от любовта. Но тя е единственото нещо, което е неделимо. Туй, което е неделимо, то не може да бъде дар. В него се движим, в него живеем и съществуваме. Какво ще дариш някому? Тогава в новото учение, за да възприемем любовта, вие трябва да възстановите Господа в себе си, на първо място да Го турите, на Неговото свещено място, в онази тайна стаица. Вие всички трябва да Му станете слуги, да служувате. Или Той да ви стане Учител, вътре вие да Му станете ученик, да служувате. Слугата служи на физическо-

то поле, ученикът – в духовния свят, и третото положение – трябва да стане Баща, вие да сте Негови синове. Слуга, ученик, син – това са трите свята. Най-първо, да бъдем слуги, да бъдем ученици и най-после да бъдем синове Божи. Бог да бъде в нас Баща, ние да бъдем послушни синове, които да носим любовта, с която Той ни е обгърнал.

„Отче наш“

Двадесет и четвърто утринно слово
25 април 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта, Великден
София – Изгрев

БЛИЗО Е

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

Ще прочета четвърта глава от първо послание Петрово.

„Духът Божи“

Ако апостол Петър пишеше послание в сегашните времена, малко по-другояче би го написал, че е близо времето в нашите времена, на прага е. Сегашните християни имат повече знание и теории за живота, тогавашните имаха повече една вътрешна опитност. Има неща, които чрез човешкия ум не може да се добият. Вие не може да добиете любовта чрез ума. Да умувате какво нещо е любовта, то е празна работа. Всеки човек, който се опита да разбере любовта чрез ума си, освен че няма да я намери, но ще се обърка.

Имаме пет сетива, чрез които се добива знанието. Има неща, които се добиват чрез знание, чрез светлина. Тогавашно изучавате само светлината. Едно тяло дава само отражение на краските. Друго тяло дава само звукове. Това е слушането. То е чрез слуха. Трети тела дават ухане. То е само качество. Уханието е, което излиза от тях. Някои дават известна сладчина. Това е чрез нашия вкус. Четвърти тела, които са топли или студени, това е чрез осезанието. Животът е нещо повече. Те са външни органи на живота. Животът не е нито светлина, нито звук, нито ухане, нито

сладчина, нито студ, нито топлина. Казвате: „Какво нещо е животът?“ Опитайте го. Което опитвате, това е животът. Което се изучава теоретически, то е заблуждение. Любовта, която се изучава теоретически, то е заблуждение. Като едно знание, което е съградено по всичките правила – стените перпендикулярно вдигнати. Утре, като се събори това знание, от неговата форма нищо не остава.

Нас някой път ни привлича тялото на някого. Вземете, в съвременната любов привлича строежът на тялото. Очите, ушите, имат нещо, което привличат. Повече човек го привлича топлината, която има. Ако се ръкуваш с някой човек, който има студени ръце, не си разположен. Или пък някой път те привлича неговият ум, неговите мисли. Поетически говори, меко говори.

Аз бих ви задал един въпрос. Защо змията обича жабите? Приятно ѝ е да ги гълта. Змията е студенокръвна и жабата е студенокръвна. Според теорията две еднакви величини се отблъскват. Ако жабата е положителна, но е студена. Има едно обяснение. Змията съдържа голяма доза електричество, тя е много динамична. Подвижността се дължи на електричеството, което пребъдва в нея. Жабата е земноводна. Електричеството, което е в змията, я измъчва. Електричеството суши нещата. Жабата не се суши, понеже жабата съдържа госта вода, магнетизъм. Водата е добър проводник на електричеството. Следователно една змия, като хване една жаба, електричеството минава в нея. Тя кречи. Жабата не може да издържи туй електричество и затуй кречи. Преминването на този ток ѝ причинява страдания, започва да пее. Туй за змията е едно указание, научно изследване, че токът тече правилно.

Вас по някой път ви е приятно да мъчите някой човек. Има госта електричество във вас. Другият, като жабата, съдържа вода в себе си, магнетизъм. Става добър проводник, да мине вашата енергия в него, да се освободите. Имате някакво неразположение. Същият закон е, както в змията и

жабата. Не че змията мъчи, обича я.

Някои от вас считате, че не е важно да се говори за змията и жабата. Може да ви се говори за светии, за ангели. Какво ще разберете, че с ленени грехи са облечени, че със златни колани? Че тук хората нямат ли златни колани? Нямат ли звезди? И звезди имат. Някои ясновидци описват какви били ангелите. Така не се описва един ангел. Ангелът е едно същество, има такъв живот, че да се събере животът на човечеството, едва ли ще се равнява. От хиляди години, откакто са живели хората, да се събере тяхната опитност и се сравни с неговата, този ангел съдържа нещо повече. Тъй щото един ангел по знание, по благородство се равнява на всичките хора на земята. От очите му излиза благородство. Понеже ангелът, като срещне човека, хвърля голяма светлина в лицето, и хората припадат от страх. Когато дойдат и те намерят, че си извършил престъпление, скъсяват се краката. Когато си направил добро, хич не се скъсяват краката.

Та казвам, всички вие задавате въпроса защо са болестите. Просто и ясно: всяка болест е вследствие на безлюбие. Там, дето отсъства любовта, се явява болестта. Там, дето отсъства любовта, явява се грехът. Там, дето отсъства любовта, там има всичките недоразумения. Вие считате, че това е причината и казвате: еди-кой си е причина. Дядо му бил причина, на него неговият дядо, и най-после осъждаме, че Ева била причина, че яла от плода. Ни най-малко не е. В естествено състояние на човека, всеки човек е една Ева. Всеки човек е Адам. Адам направи грях, който засяга всички. Вашите грехове са малки, не може да се сравнят с греха на Адама. Ако се възнаграждава греховете, на вас щяха да турят много малко кръстче. То щеше да бъде дървено. На Адама ще турят златен кръст със сто брилянта. За сегашните прегрешения никакви брилянти не щеше да има. Затова и страданието на Адама е по-голямо.

Само един човек има, който е опитал колко е страданието. Той е Христос. На Христа излезе кръв из порите, Той

опита греха на Адама. Понеже виновността на Христа седи в това, че когато се създаваше светът, каза на Господа да тури човека в рая: „От него ще излезе нещо.“ Препоръча го. Направи го по образ и подобие на Бога, доверие имаше в човека. Адам мислеше, че Господ има доверие в него. Като видя една женица, каквото тя му каза, направи. „Яж.“ Яде. „Излез из рая.“ Излезе. Герой във всяко отношение. Според мене Адам нямаше никаква идея за плода. Аз, ако бях писал един роман, ни най-малко няма да го направя герой. Един човек, който, като направи едно прегрешение, скри се под някой трън и цял ден Господ го търси, не може да го намери, какъв герой е? Героят се отличава със смелост. Да каже: „Господи, направих туй прегрешение, чух гласа Ти, но се убоях.“ Мислите, един човек, който прави престъпление, е герой? Той не искаше да остане в рая. Ако не беше съгрешил, той щеше да излезе с Ева. Ще каже: „Раят без Ева какво струва?“ Щеше да бъде с нея заедно.

Сега това са умствени заключения. То е половин истина. Може да кажете: „Учителят така говори.“ Аз на една сестра, като обяснявах от какво произтичат човешките престъпления, тя се обезсърчи. Че кой не е вършил престъпление, кажете ми? Всичките хора вършат престъпления и затова не искат да говорят за тях. Един ден всички вие ще ги видите, като идете в другия свят, на филм ще ги прекарат пред вас, като идете в небето. Туй е сега теория. Отначало ще мине филмът и ако не ти потръпне кожата, ще останеш в рая. Ако се стесниш някъде, ще те пратят на земята. Видиш някоя работи, че не си ги направил както трябва, забравил си ги. За най-малкото поколебаване няма да останеш в небето.

Няма какво да ни радва старият живот. Някой казва: „Много сме живели.“ Казвам, в моите очи целият човешки живот на миналото е една проказа. Грехът, това е най-голямата проказа, която съществува. Тази проказа е започнала краката нагоре, докато на някоя хора вече и лицето навсякъде е деформирано. Тези, ламбровите, типове са де-

формирани. В главата има пречупване като у животните, челюстите са издадени навън, носът е деформиран, очите са деформирани, ръцете са деформирани, пръстите са изгубили своята големина. Това значи, че добродетелите са нарушени.

В Христа вече имаме геройство. Адам имаше слабостта на жените. Жените едно време искаха да оправят света. Казват: „И ние искаме да управляваме.“ В древността има един анекдот. Явили се жените при един цар и казали да им даде властта те да управляват света. Този цар казва: „Ще ви дам, ще ви дам. Един малък изпит само трябва да издържите.“ Между две паници той затворил нещо и им казал: „Няма да го отваряте. Тази паница ще я донесете както е.“ Цял ден те питали какво ли има в тази паница. Още първия ден се събрали стотина жени и гласували да се отвори паницата и се види какво има. Казват: „Кой знае?“ Като отвори, хвъркнало птичето. Не го знаят къде е. Върнали се при царя, започнали да се извиняват, че птичката хвъркнала. Той казва: „Много добре. Когато гоиде птичето, тогава ще управлявате.“ Които носят празна паница, не може да управляват. Които носят пълна паница, управляват.

Аз да ви направя едно тълкувание. Тази птичка, това е животът. Тия празни паници, то е умът празен, който няма никаква мисъл. Празна паница е празното сърце, което няма никакви благородни чувства. Празната паница е празната воля, която няма никаква сила. Как ще управлява този човек без ум, без сърце и воля? Не че няма ум, има. Следователно Бог, който ни дал всичките изпитания, всички се приготвяте за някаква работа. Невидимият свят има голяма нужда, понеже доста ангели има, които се занимават с хората. Ангелите имат своята работа, те приготвяват хората да вземат мястото на ангелите да помагат на съвременното човечество. Мнозина от вас трябва да живеете добре, за да заемете място. Доста служби вакантни има. Аз мога да лансирам всеки един от вас, стига да отговаря на службата, каквото изисква. Да ви препоръчам, мога. Вие може да

кажете: „Много казано.“ Тук сте кандидати за министри, за директори, за учители, за майки, за бащи. Как да не сте кандидати за тия работи? В невидимия свят още по на висока степен са.

Та казвам, трябва да се изучава. Досега сме изучавали живота без любов. То е погрешно схващане. Ние разбираме живота до толкоз, до колкото сме страдали. Че други страдат, ние не мислим. Че страдат животните, нас не ни интересува. Че страдат нашите близни, не се интересуваме, казвате: „Нека страдат.“ Като дойде страданието до нас, разбираме. За небето се изисква да живеем за цялото човечество. Страданието на цялото човечество да бъде наше страдание. Радостта на цялото човечество да бъде наша радост. Понеже страданията на Адама и Ева станаха наши страдания, по същия закон благостите на цялото човечество ще бъдат благости за всеки едного от вас. То е Божият закон, Божията справедливост.

Сега кое ще бъде побудителната причина? Само Бог, Който ни обича, Той е важната побудителна причина към доброто. Хората могат да бъдат побудителна причина до толкоз, до колкото Бог действа чрез тях. Че във всеки човек Бог се проявява частично, то е частично проявление на Бога, временно. Един човек може временно да ви прави услуга. Някой път изискват от хората всякога да бъдат добри към нас. Органически е невъзможно. Този човек, като спи, не може да прави добро. Не може да бъде буден. Той спи. „Стани да ми направиш добро.“ Ние влизаме в положението да го ограничаваме. Той при това трябва да има два часа да се занимава с ядене. Тогава не може да мисли за тебе. Има един час и половина да се занимава с обличане. После има да се занимава със свои работи. Колко време му остава на него да мисли за тебе?

Ние не може да искаме цялото време да посветим на един човек. Нито за себе си, ако посветим цялото време, е право. Защото онова, което аз имам, не съм го придобил аз.

То се дължи на хиляди хора, които са го придобили. Значи разполагаме с техния капитал, има лихва. Тия хора, които са ни помагали, трябва да им помагаме на тях. Тия хора, които са ни обичали, трябва да ги обичаме. Тия хора, които са били добри с нас, и ние трябва да бъдем добри с тях. Ония хора, които са били несправедливи според закона на кармата, към тях ще постъпят неправилно. Но то е в закона на безлюбието. Който постъпва без любов, и спрямо него постъпват без любов.

Казвам, ние не може да служим на Бога без любов. Невъзможно е. Някой иска да го убедим, че има Господ, че има друг свят. То е невъзможно. Болният човек не може да работи, болният човек не може да учи, болният човек не може да прави добро. Той е занят със себе си. Болестите, това са вътрешен егоизъм. Мислиш да не умреш, мислиш само за себе си. Здравето е здравословно състояние. Здравето е свързано с любовта, болестите – с безлюбието. Боледуващ, веднага ти изпращаш в себе си безлюбието. Не лесните работи, най-мъчните работи ги вършим. Ние считаме, че да служим на Бога, е нещо невъзможно. От всички същества на земята най-малко изисква Бог от нас да направим за Него. В сравнение с онова, което Той е направил за нас, Той изисква най-малкото. Бог, като те посади, изисква първата година един плод да дадеш. Една ябълка не може ли да завържеш? Не може ли един плод да отхраниш? Може. Може и два, и три, и пет, и десет, и петнайсет. Ако вземем евангелското правило: първото на живота раждало дванайсет плода. Не е в множеството.

Всеки човек, който много желае в света, то е закон на безлюбието. Любовта се ограничава в дванайсет. Като ти дадат дванайсет лева, ти си доволен, не ти трябва повече. Не искайте дванайсет хиляди. Дванайсет лева, дванайсет парчета, като ти дадат, да си доволен; дванайсет дреци, да си доволен; дванайсет самуна. Седнеш да ядеш – дванайсет хапки. Ние влизаме в закона. Не онзи механически закон, ние

Влизаме в закона на любовта в увеличението. В любовта най-малката трошица се увеличава. Тя става сладка хапка. Достатъчно е един лев в любовта да имаш. Този лев през целия ти живот злато ще стане. Сегашните златни левове са доста ценни. Ако е златен, повишава се неговата цена.

Не само това, ние остаряваме, ние обедняваме. Като остаряваме, оглуняваме. Казва, оглунял. Децата се раждат глупави, поумняват после. Старите хора пак оглуняват. Казват: „Той е изветрял.“ При първия начин – глупавото дете – майката и бащата влагат любовта и накарват това дете да поумнее. Когато бащата и майката напуснат детето, синът, като се ожени, ще даде живот на своите деца, в него не остава капитал. Тогава децата казват: „Нашият баща малко изветрял.“ Какво показва? Няма пари. Изтеглени са всичките пари от банката. Осиромашава. Щом осиромашава, умът не му стига. То е статично положение, езеро, от което изтича всичката вода, сухо езеро. Езеро, в което водата повече се втича, отколкото изтича, то е пълноводно езеро.

Казвам, какъвто е нашият ум в младини, да бъде такъв и в старини. Прииждането да бъде постоянно. Ние можем да се проявим по разни начини. Прииждането на Божествената енергия, на Божествената светлина мисли да бъде еднакво. Ще имате малко различие в приливите и отливите, но то е психически закон. Та казвам, по някой път вие се намирате в статическо положение. Казвате: „Не съм разположен.“ Статическо положение. Какво ти липсва? Слънцето изгрява, светлина има достатъчно, хората ядат, радостни са. Какво ти липсва? Нямам си шапка за Великден? Или нямам си хубаво палто?

Тук преди Великден дойде един брат, закъсал, врънка, врънка да му дам старите си грехи. Аз не искам да дам. След като ми врънка, врънка, отидох, намерих една греха, която молците са изяли. Имаше един нов костюм, не искам да му дам. Казва, че намерил плат. Казвам: „Хубаво, уший си, но я носи щастие, я не.“ Казва: „Тази поне влияние има.“ Има

влияние, разбира се. Той, госта умен, не я носи, както я дадох, но я обърна. Станала госта хубава. Като го срещнат сега, хубава греха има, питали го откъде намерил такъв плат.

Искам да ви кажа: грехите на любовта не остаряват, имат хубава краска. Ако ние носим грехата на любовта, поне вътрешната страна ще бъде хубава. Може да питате защо са тия молци. Но молците и мене ме гразнят. Открих една тайна. Молците, за да се спасят от бъдещи страдания, си похапват, и от хапването се осигуряват. Нали от честния кръст, който го има, спасява се. Но един ден гледам една греха, която аз имам турена на едно място, дете никой не я видял, три малки дупчици направени, начело направени. Веднага разреших въпроса какво значат тия дупки. Дупките значат: и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят трябва еднакво да проявяваш любовта. Те са дупчици, през които светлината трябва да влиза. Дупчиците са равномерни. „В трите свята еднаква светлина да има“ – казва този молец. Не едната дупка по-голяма, еднакво са големи, еднаква светлина влиза. Божественият свят отгоре, духовният – по средата, и физическият – отдолу. Не го зная, но можех да намеря този молец.

Ние трябва да бъдем благодарни на онова, което Бог ни е дал. Детински работи са да се обезсърчаваме за нищо и никакво. Дошъл някой, нацапал те. Кого не са нацапали? Ако ти си първият човек, когото са нацапали, да те съжаля. Ти си най-малко нацапан. Колко светии са цапани, какво не са казали за тях? Сега, гледам, някои братя казали там нещо, като че светът се свършва. Какво са казали? „Този брат не свършил гимназия, нямам висше образование.“ Висше образование за четири години се свършва. С висшето образование не може ли да копае? Който свърши висшето образование, грехота ли е да вземе мотиката? Който е с висшето образование, половин час на ден да копае по майсторски с мотиката. То е една необходимост.

Ние искаме да се отдалечим от земята, свършено да

няма земен живот. Така не се мисли. Бог ни свързал с разумното, краката са разумна площ, с която ние сме свързани, за да минат добродетелите в нас. Ако вземете, че разгледате: пръстите на човека са много неприятни. Туй показва, че половината от човека е много жестока. Палецът е дебел, показва голяма упоритост. На десет бивола е равен човешкият палец. Неговият първи пръст показва, че честолубието е голямо. Справедливостта вече намалява. Като дойдете до художеството, изкуството съвсем намалява.

Ако вземете, в маймуната задните крака са тъй развити, както предните. Маймуните седят по-горе от човека. Повечето маймуни са вегетарианци, ядат плодове, когато хората има тепърва да дойдат до вегетарианството, да дойдат като маймуните да се раждаме вегетарианци. Казват: „Облечени са в козина.“ Тия маймуни са бъдещи хора. Те, като дойдат, ще оправят света. Защо са тия маймуни? Приготвят ги в горите непокварени. Времето не ги покварило да станат месоядци. Всички са вегетарианци, много добър факт. Има някои от тях са лоши. Но казвам, когато душите на маймуните дойдат в света на хората и хората се преобразят, светът ще се подобри.

Сега ние имаме едно отвлечение. Казваме: „Той е маймуна.“ Така не се мисли. Всичките неща, които Бог е създал, имат еднаква цена. Защото две теории има: едната теория е, че от маймуните хората са произлезли, другата е, че от хората маймуните са произлезли. Най-напредналите души, които излязоха от небето, те останаха на заден план, маймуни станаха. Тия, които най-после излязоха, хора станаха. Сега ще дойде редът на първите, които излязоха, ние ще останем на заден план. Те ще бъдат на първи план. Ако изтълкувате буквално, ще кажете: „Каква е тази работа?“ В маймуните има нещо много благородно. Семейният им живот е много по-добре организиран, отколкото у хората. Вземете, правото между маймуните е повече, отколкото между хората. В хората трябва да има един закон, който принужда-

ва; в маймуните отвътре произтича. Аз считам, маймуните са хубави диаманти, но нешлифовани. Като се шлифоват, хубави диаманти ще станат от тях. Сега вие ще ме попитате: „Ами с нас какво ще стане?“ Аз говоря за ония добродетели, които Бог е вложил в нас. Тия добродетели да ги проявяваме. Ония способности, които Бог е вложил в нас, тях да ги проявяваме. Силите, които Бог е вложил, да ги проявяваме, да не се колебаем.

Често гледам, между вас нямате търпение. Не зная колцина от вас имате търпение. Всинца носите неволята. Някои имат търпение. Вие кипвате изведнъж. Казвате: „Знаете какво са казали.“ Кипнеш. Защо да не мислиш, че са казали нещо много хубаво? Защо да мислиш, че казали нещо лошо? Хубаво е казано. Че какво ще кажете за един добър човек? Какво може да се каже за една чиста вода, хубава, гето хиляди пътници са минали и са пили? Да кажат, че е лоша водата. Онези, които говорят против водата, това, което говорят, няма да стигне до нейните уши. Онези, които утоляват жаждата си, тяхната благодарност е по-голяма от ония фиктивните, измислените неща: този човек не е такъв, онзи не е такъв.

Всеки човек, който живее в безлюбие, той е далеч от Бога. Всеки един човек, който живее в невежество, той е далече от Бога. Всеки човек, който живее в самоизмама, далеч от истината, той е далеч от Бога. Или казано: човек, който живее извън Божествения живот, който живее извън Божествената светлина, който живее извън Божествената свобода, която има, какво ще знае той за истината? Често са ме питали сестри: „Как мислиш, Учителю, прогресирали ли сме много?“ Според мене, който е проводник на любовта, е прогресирал, който е проводник на Божествената светлина, е прогресирал. Онзи, който е проводник на Божията свобода, на истината, е прогресирал. Няма какво да оспорвам, кой да е, където и да е, дали е проводник на свободата. Децата някой път са по-добри проводници на свободата от бащата и май-

ката.

Та казвам, апостол Петър казва: „Имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива много грехове. Бъдете гостолюбови едни към други, без роптание. Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат. Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божиите словеса; ако служи някой, нека служи като такъв, който действа със силата, която му дава Бог, за да се слави Бог във всичко чрез Исуса Христа.“

Исус Христос разбира закона на любовта. Христос казва: „Не Моята воля, но Твоята.“ Ние считаме, че нашата воля трябва да става. Защо ще стане нашата воля? Ако стане волята на крака, не може да бъде волята на целия организъм. Тя е частично проявление на Божията воля, понеже не съдържа благо на цялото човечество. То е нашето благо.

Та казвам, началото е важно. Ние сме в пришествието на Господа. Второто пришествие се отлага още за години, недалеч. Второто пришествие, ако би дошло, ще се увеличат страданията на хората. Страшна работа е второто пришествие. Вие мислите, че като дойде второто пришествие, да се тури ред и порядък, че хората ще живеят братски. Не, ще има плач и скърцане със зъби. Избиват се хората, дойде гражданска война, този обесят, онзи обесят, този ще накажат, онзи ще накажат. Трябва най-малко двайсет и пет години да се нарежат тия хора, да се възпитат. То е дълъг процес.

Някои мислят: „Дано дойде Господ, да оправя света.“ Мене ми е чудно, искате Господ да оправя света. Във вас, ако не го оправите, отвън как ще се оправя? Вие трябва да бъдете изправени, трябва да бъдете всички носители на Божията любов. Това не е по закон. С какво ще се похвалим? Или като дойде Господ, тогава ще започнем със сладки думи? Казваме: „Господи, ние вярваме, ние помагаме. Господи, ние

живяхме, мислихме, тъй както си направил. Ако е останало нещо, което не сме направили, ще го направим за в бъдеще. Ние всичко не може да направим.“ Като дойде Господ в света, да намери поне един сладък плод, хубаво узрял, поне един плод да намери. Ако дойде и намери един хубав плод в нашия ум, ако намери един хубав плод в нашето сърце, ако намери един хубав плод в нашата душа, по-хубаво от това няма в света.

Сега това е като мерило, не е насила. Ние не се съдим. Външна съдба няма да има. Всеки човек в себе си се съди. Да те съдят хората, не е съдба. Когато човек сам се съди, и се изправя. Не само да съзнава, че няма любов, но да приложи любовта в живота си, да я опита. Да приложи Божията мъдрост в живота си, да приложи и Божията истина, постепенно да я опита. Тогава от моята опитност може да се ползват и другите, и аз да се ползвам от тяхната опитност. Това е Божественото. Ние едни на други сме проводници на Божествената любов. Всеки един човек предава от себе си нещо специфично, което го няма в нас. Ние разбираме хората, затова че предават нещо особено на Божествената любов. И ние ще предадем нещо особено. В това отношение ние сме важни един за друг. Всеки един човек ще предаде нещо особено от Божията мъдрост: много малко. Всеки ще предаде нещо особено от Божията истина. Тъй щото, не считайте, че не е важно. Има неща, които се предават без думи. Отпосле ги чувстваме предадените неща.

„Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро.“

Тъй както разбирате любовта, приложете една десета от нея. Тъй както разбирате Божията мъдрост, приложете една десета от нея. Тъй както разбирате Божията истина, приложете една десета от нея.

Защото някой път разсъждавам така. Някой пък идат чувства, че сме недоволни от хората. Господ има безброй същества, които не извършват волята Му. Той е доволен.

Толкоз хора има, които не вършат волята Му: чака още, малко са научили. Казвам, какво има да ме смущава мене?

Това е живот вечен, да позная Тебе, единяго истиннаго Бога, и Христа, Когото Ти си изпратил.

Двадесет и пето утринно слово
2 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЛЮБОВТА Е МУЗИКА

Първо послание Йоаново, трета глава.

Който опитва реалността, расте в светлина, знание и живот. Всеки, който опитва сенките, се смалява. Ти виждаш погрешките на хората. Това са твоите погрешки. Всеки човек, който е горделив, е възрастен. Когато едно дете се роди, само тогава може да възприеме любовта. „Вижте каква любов е дал нам Отец.“ Ако нашето съзнание не е будно, не можем да възприемем любовта. Може да ти говорят за любовта, нищо не те ползва. Онова, което сами сме проявили в любовта, то ни ползва. Когато се мъчим, показва, че имаме някакъв дефект.

Тук сега мнозина не искат да минат през големи страдания и изпитания. На какво се дължи тази буря? Тя почти обрули всички плодове. Тази буря се дължи на нашите човешки мисли. Когато една жена пометне, от Бога ли е? От нея е. Ако ние нямаме добри мисли и желания, растенията не могат да отгледат своите плодове. А това се дължи на войната, която съществува в Африка. Ние трябва да приложим онези правила и закони, които Бог е вложил в нас. Какви чада ще бъдем, ако не изпълняваме Неговата воля? Сами ние се мъчим от собствените си мисли, чувства и постъпки. Мъчим се и от мислите, чувствата и постъпките на другите хора. Всеки от вас трябва да прояви най-хубавото, което има в себе си. В това седи новото учение. И всички хора, които приемат светлината, въздуха, водата и храната добре, са здрави. Които не приемат храната, водата, въздуха и светлината добре, създават условия за болести.

В любовта законът е, както в музиката. Бог е светлината в нас и ни опитва какви сме. Едно време Бог пращаше

ангелите да ни опитва какви сме. И понеже ангелите не можеха да Му предадат, Той Сам дойде да ни изпита. Музиката е душата на любовта. Тя е родена от любовта в Божествения свят. Тя представя най-красивото в света, което може да бъде достигнато от хората. Музиката е история, която показва как е създаден Божественият свят в битието вътре. И ако искаш да знаеш как е създаден светът, трябва да слушаш музиката. Това е историята на човешкия живот. И за да разберем живота, трябва да слушаме тази музика. Онзи живот, който е съграден на дисонанс, това не е живот.

Всички хора трябва да се родят от любовта. Който е роден от любовта, грях не прави. Човек, който има всичкото богатство на света, не може да краде. Но вие казвате: „Ние нали следваме този път?“ Може ли детето още първия ден, като влезе в света, да знае всичко? Стоенето на детето в утробата на майката се равнява на деветнайсет милионния живот на историята на човечеството. Окултистите твърдят, че откакто човек се явил на земята, има деветнайсет милиона години. Деветият месец е месец на истината, който се застъпва за неговата свобода. Раждането е освобождаване. Само истината може да извади човека от утробата на майката. Ако се роди по-рано или по-късно, няма условия за живот. Навреме трябва да се роди човек. Но за да се родиш, истината трябва да те извади от утробата. Всеки човек, който е роден от истината, има бъдеще. Аз виждам погрешките на хората повече от вас и виждам какво са направили хората от петстотин прераждания. Всеки, който греша, е силен и може да изправи грешките. Само възвишените и умните хора правят погрешки.

На земята съществува един Божествен порядък. Него трябва да възприемете. Всички други неща – ангелски и човешки, са спомагателни средства. Едно учение, което не можете да приложите в живота си, е една храна, която не можете да опитате. Любов, която не може да извади човека от гроба и противоречията, не е любов. Любовта в света

разрешава всички мъчнотии. Не в един ден ще ги разреши, но постепенно ги разрешава. В края на краищата всичките хора ще се обърнат към Бога. Когато говорим за обръщане към Бога, ние искаме да съкратим човешките страдания. Когато се проповядва истината на хората, ние искаме да ги освободим от излишните страдания. Бог два пъти не бие човека. Един път го наказва. Много пъти ли го наказва, той върви вече в кривия път. Едното наказание е благословение. Но избягвайте второто и третото наказание. В любовта има само едно наказание. И любовта като те накаже, това наказание не искаш да го дадеш на никого. То е ценно и струва повече от всякакво богатство. И когато любовта накаже някой човек, това е една привилегия. Радвайте се, когато любовта ви наказва за първи път. Това показва, че приближава вашето освобождение. Всякога, когато намерим фокуса на любовта, това е нашето спасение. А като изгубим този фокус, угам всичките страдания.

„Отче наши“

Двадесет и шесто утринно слово*
9 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

*Беседата е само по стенограма на Влад Пашов.

В ЛЮБЕЩИТЕ РЪЦЕ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Сила, здраве и богатство“*

Ще прочета четвърта глава от първото послание Петрово, една опитност на старите християни в първите времена.

*„Духът Божи“
Размишление.
„Благост“*

Трудно е по някой път човек да се справи със старите грехи. Когато има здравина в тях, когато има здраво нещо... Но когато няма здравина, се чуди какво да ги прави.

Тази мисъл да се преведе. Казва се: „И тъй, понеже Христос пострада...“ Що е страдание? Преминал е вече от греха. Казвате: „Защо трябваше да пострада Христос?“ Питам, кога страда майката за едно дете? Преди да го е родила, зачева го, влиза туй дете, и тогава са страданията. Казвам: слушай, майка ти е страдала заради тебе. Да не мислиш, че тия страдания са малко? Девет месеца те е носила в утробата. Знаеш какво нещо е това. Ако злоупотребяваш с туй страдание, знаеш колко ще изгубиш. Сега казваме: „Христос пострада.“ Не разбираме какво нещо е страданието. Ще преведеш. Майката, която носи детето, носи го от любов. Често майките се чудят защо децата не ги обичат и

по някой път те стават своенравни. За мене това е ясно, толкова ясно, като бял ден. И за вас по някой път е ясно. Има неща, които не са ясни. Майката, която е носила детето, дошла ѝ мисълта и си казва: „Що ми трябваше това дете?“ После остави тази мисъл. Но по някой път ѝ дойде наум, че можеше и без него, да го изпъди навън, да си върви някъде. Що ще ѝ главоболи? Тя пак изхвърли тази мисъл. Пак си казва: „Що ми трябваше това дете? Лишава ме от свобода.“ Много бели създава това дете на младата майка. Тя на хорото не може да играе, като има дете.

Детето изисква спокойствие. Както, когато подквасиш млякото, трябва да го оставиш спокойно. Или когато тъчеш на стан, трябва да туриш всичко равномерно, геометрически. Кросното равномерно да бъде, да не бъде изкривено на една или друга страна. Свалката да върви добре. Нищелки, после върви отголу има, такива подложки – много работи се изискват. Вие казвате: тъкане. Тъкането е много сложна работа. Я вас да ви накарат да сновете на дванайсет глави, как ще го насновете? Някои стари хора не знаят да четат, но знаят да насновават на дванайсет глави, знаят да смятат хубаво. Те разбират нещо от математика, и то потребното за живота.

Сега често във всичките религиозни учения опасността е там, че някой път ние повтаряме нещата. Представете си, във време на идолопоклонството човек ще си направи един идол, едно божество, направено от дърво, някой път от камък, някой път от злато, от каквото намери, и на този идол постоянно кади тамян, оплаква му се, моли му се, а той седи тих, спокоен. Иска да го умилостиви, коли жертви, казва му: „Чуй ме.“ Питам сега, какво е реалността? Вие казвате: „Реално е туй, което пипам, хващам.“ Туй, което хващам, реално ли е? Реално е, разбира се, но тази реалност не може да ти помогне. Ти го прегръщаш, и то казва: „То е твоя работа да ме прегръщаш.“ „Ти защо не ми помагаш?“ „То е моя работа.“ Сега често вие питате: „Защо този така пос-

търбва, защо не ме обича?“ То е негова работа. На какво основание да ви обича? Искате да ви обича? Защо? Хубаво е, ако ме обича. Да те обича, няма нищо, то е най-хубавата работа, която някой може да направи заради мене. Когато аз обичам някого, то е най-хубавата работа. Казвате: „Той да я направи.“ Знаете ли колко мъчно се прави една мъчна работа? Сега вие казвате да ви обичат, но това е резултатът. Искате резултата, но този резултат да стане, е трудна работа.

Всяка работа, от която вие не се ползвате сами, не може да ползва и другите хора. Казва: „Аз да му кажа нему.“ Какво ще му кажеш? Ти рисуваш една картина от природата. Или рисуваш някой човек. Знаеш ли колко време взема, колко наблюдателен трябва да бъдеш? Как ще туриш ония качества на доброта, ония качества на справедливост, ония качества на благородство, онези черти на постоянство, на твърдост, онези черти на мекота, онези черти на честност, онези черти на красота, как ще ги туриш? Мислите, че е лесна работа. Гледам колко им липсва на художниците. Казвате: „Отлична картина.“ Някой път са хубави, но съществените черти ги няма вътре. Мислите ли, когато се направи един човек от восък, че същественото на този човек му липсва? Всичко има, но същественото го няма. Художникът всичко е направил, но живот няма. На този човек сърцето някак си не върви, дишането не е правилно, мисълта не е правилна.

Най-първо, всичката ви погрешка е в сърцето. Когато дойде някой човек при мене, аз отдалече чувам сърцето му, тупа както не трябва. Някой път хората ме безпокоят с биенето на сърцето си още от половин километър. По радиото си го чувам някак си да бие, а като дойде вкъщи, цяла врява вдига: „Туп, туп.“ Постоянно ние вдигаме една врява в света. Не си ял добре, и цял въпрос правиш. Другарката ти или гостилничарят сложил малко сол, и ти казваш: „Много сол турили, много пипер турили.“ Българите и англичаните обичат повече люти работи. Американците попска яхния не

правят. Каквото ще тури в яденето, ще го тури в отделни чинии: доматието отделно, соса отделно, маслото отделно. За българина това не е така практично. Десетина блюда наредят.

Та казвам, най-първо, художникът трябва да се радва на своите картини. Ако той сам не се радва, как ще се радват другите? Той сам не се радва, и казва, че не му харесва и пита другите как мислят за картината му. Точно тъй, както и той мисли. Има нещо, което не харесвам, не достига на картината; както ти не знаеш, така и аз не зная къде е. Но казва: „Не харесвам, има нещо, което не ми харесва на омото. Този фокус на зрението не е поставен добре.“ Казва художникът: „Има нещо, което не ни харесва.“ Той иска да го направи като ясновидец или светия, но направил този светия, погледът му наголу да гледа. Светия, който наголу гледа, не е светия. Турците казват: „Който наголу гледа, той изгаря душите на хората. Ере бакан.“ Ере значи ера. В бакан гумата бак значи вижда. Който гледа на земята наголу, той изгаря душите на хората. Как ще изгори, душата може ли да се изгори? Дето казва турчинът, криво е. Ние имаме яка. Яка значи гори, не значи да направиш нещо добро. Ако нещата не влагат нещо добро на врата, охлузват врата. Не че изгаря, но думи не им стигат. Когато казва, че изгаря душата, разбираме, че безпокойство има в душата, това е изгаряне. Или някоя мома казва: „Изгори ми сърцето.“ Не ѝ е изгорил сърцето, но онава, което дал, написал ѝ едно римско писмо, което не е хармоническо, поетическо, че като го чела, безпокойството дошло. Туй нарича вътрешно безпокойство – изгори ми душата. Има думи, които съдържат големи киселини, съединения правят; пък има думи, които означават условия, съединения правят. Някои думи са кисели, някои са сладки.

Толкоз години съм говорил за любовта, и ви казвам, че за любовта още не съм говорил. Ако аз започна да говоря за любовта, трябва да престанат всичките страдания в света, нищо повече. Ако аз започна да говоря за любовта, всичката

сиромашия в света трябва да престане. Ако аз започна да говоря за любовта, всичките недоразумения между хората трябва да престанат. Тъй аз уподобявам. Сега казвате, че говоря за любовта. Аз говоря за сянката на любовта. Мине някой поп, и падне сянката, ти поп няма да станеш. Мине някой владица, и падне сянката, ти владица няма да станеш. Мине някой цар, и падне сянката, ти цар няма да станеш. Мине някое говедо, ти говедо няма да станеш. Паднал си под сянката на някое дърво, ти дърво няма да станеш. Паднал си под сянката на някой голям камък, голяма канара, ти като нея канара няма да станеш. Трябва разбиране сега.

Често мене ме цитират какво аз съм казал. Той ми цитира какво аз съм казал в беседата. Аз съм говорил за сенките, същественото не съм казал още. Мислите ли, че когато привеждам един пример, че съм показал някому щастие? То е вярно, вие предполагате, възможно е. Но може и има три начина за даване на пари: някой път нямам пари, и пак давам. Ида при бедния човек, и му туря един наполеон, мислено му туря. За мене е реално, за просяка не е реално. Сега да видя, като туря този наполеон мислено, какво ще му турят в паничката. Мине някой, наполеон не туря, някой туря пет лева, някой два лева тури в копаята. Сега аз турих нищото, въображаемият наполеон е нищо в копаята. Туй нищо, по закона като се превърне четири пъти, става реално. Реална единица. Аз сега да видя дали тия хорица схващат, че съм турил нещо. „Аз, казва, минах и турих един наполеон на човека.“ Вие вземате буквално и казвате, че нищо не съм турил. Какво съм турил, може да кажа, че съм турил и двайсет наполеона. Често в религиозните работи всичките тия идеи имат такива неразбрани работи. Казва: „Аз много го обичам.“ Че кой не обича черешите? Какво се ползва черешата, след като я изядеш?

Христос искаше да опита Своите ученици и им каза: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямаме живот в себе си.“ Ако ядеш един човек с любов, то е най-

добрата работа, която е с любов направена. Няма по-голямо страдание, да ядеш един човек без любов. Казва: „Изяде ме.“ Или друг казва: „Изядоха ме.“ Изяди го, пък той още ходи. Как ще го разберете? Българинът тълкува, казва изядоха ме, но казва и доядоха ме. Казва, че го дояли, но той още ходи. Тогава какъв е смисълът на тази дума? Думите ял и ал са близки. Думата ял значи много взеха от мене, повече взеха, отколкото трябваше. Много взели, не както ние разбираме, да го изядат свършено. Та учениците казват: „Как? Той иска да ни мъчи да ядем човешко месо?“ Тежка е тази дума и седемдесет и двама от учениците Му казват, че туй учение не е за света. Да учим хората да ядат човешко месо?

Сега често в любовта се препоръчва търпение. Какво значи любовно търпение? Дошъл един брат, обрал брата си и казва: „Търпи.“ Но туй не е учение. Няма какво да го търпи, казва: „Колко ти взе брат ти?“ „Двайсет английски, последните ми пари взе.“ Аз му давам двайсетте английски, които му взел. Някой не му дава парите, но казва: „Търпи.“ Аз му давам двайсетте английски, но той отива на друго място, и там казва: „Знаеш, брат ми ми взе двайсет.“ И онзи му дава двайсет. Отиде на друго място, и там разправя за своята полица. Изважда другият брат, и той му дава. Значи стават шейсет. Докога ще разправяш, че брат ти те обрал? Брат ти ти е направил едно благо, ти вече имаш шейсет. Ако не ти беше взел двайсет, и шейсет нямаше да имаш. Като извадиш двайсет от шейсет, четирийсет имаш печалба, то е двеста процента лихва, какво имаш да се оплакваш, кажете ми? Научното схващане на нещата е това.

Ние искаме да построим живота си. Всичките съвременни хора строят живота си, както не трябва да се строи. Ние всички сме в строеж, ние още не сме направени. Ако имате схващане как е построен човек, човек е още много недонаправен. Хиляди неща има на човека, които трябва да се приложат, за да бъде направен. Главата му не е доправена, лицето му не е доправено, очите му са недонаправени. Ръцете

му, пръстите му не са доправени, краката му не са доправени; гръбнак има, не е доправен. Гушката му, гърлото не е доправено. Казвате: „Много зле говори.“ Не е доправен. На някой орган колко време трябва да проверяват тоновете? Някое пиано се е разгласило и казват: „Не говори хубаво.“ Ще го тонираш. Ние изискваме от нас, като че ли сме свършени, изискваме туй, което не е доправено. Аз нямам право да изисквам от вас да живеете като свършени хора. Може да ви кажа, но то е невъзможно: „Искам да бъдете свършени.“ Но ето аз какво разбирам в дадения случай. Искам да ядете сладко за вас. Ако ви казвам да ядете сладко, то не е заради мене. Казвам, сладко яжте. Второто, от което се ползвате, е следното: че като ядете сладко, няма да ми мърморите; ако не ядете сладко, ще ми мърморите. Аз трябва да уреждам тая работа. Казвате: „Дадохме пари.“ За едно ядене сто лева не стигат нищо. Аз трябва да изаяждам сто лева. Искам сладко да ядете. Хубаво, казвам, радвам се. Защо се радвам? Защото от джоба парите няма да излязат. По този закон, щом се оплаквам, трябва да ти помогна. А щом се радваш, че сладко си ял, и аз се радвам, че си ял сладко, понеже нищо не давам. Пък и аз се радвам, че сладко си ял. Казвам: и аз сладко ядох, и двамата сладко ядохме. Ти си ял, но си недоволен. Аз давам сто лева и тръзваме двамата. Казвам, още веднъж при тоя гостилничар, дето не си ял сладко, да не ходиш. Втори път идеш при друг гостилничар, и той направи същата погрешка...

Един турски гостилничар някой път има двайсет и пет менджери, наредени като ученици, ще идеш там, и всичкото ядене е разнообразно. Ако идеш пръв, още когато е сготвено яденето, е най-хубаво. Масло има достатъчно. Но ако идеш после, когато остане на дъното, яденето е вече изгубило тази хранителност. Ти очакваш масло, пък масълце няма, пък масло трябва да има в яденето. Защо трябва да има масло? Маслото внася мекота. Яденето без масло прави хората груби, мъже стават тогава. Що е мъжът? Мъжът е

човек, който има само ум. Що е жена? Която има само сърце. Те са функции в дадения случай. Що е жена, която има само сърце? Сърцето постоянно бие. Що е мъж? Той е впрегнал мозъка си на работа, мисли за една идея, втора, трета. Някой път дошло му наум да се жени. Мислите, лесна работа е да се жени? Ходи в едно село на хорото да гледа, второ, трето. Хване се при тази мома, тури ръцете си при колана ѝ – българинът казва: „Излиза нещо от момата“ – не я харесва. Иде, и тя го хване, и тя не харесва. Отива на второ място, трето, четвърто, една година търси, две, три, не може да намери, не е лесна работа. И то е работа.

Един английски реформатор, Веслей, който искаше да преобрази Англия, усърден християнин, дошло му наум да се жени. Двайсет години работи свободно, сестри му пишат писма, ходи навсякъде, добре дошъл е. Намерил една англичанка и намислил да се ожени. Мисли, че тя ще му донесе нещо. След като се оженил, след три дена, среща един приятел и му казва: „Не си струва човек да се жени.“ Защо не си струва човек да се жени? Тя го вика и му чете един морал: „Слушай, тия сестри ще ги оставиш. Тази сестра да ти пише: „Любезний Учителю, милий Учителю, драги Учителю, аз съм готова да се жертвам заради тебе...“ – такива да ги нямаме. Няма да ходиш с други жени.“ „Не, не – казва. – Аз не мога нито една стъпка да отстъпя, на Бога ще служа.“ Един ден му чете морал, тя била по-силна и понеже няма брада да го хване, бръснат се англичаните, не може да го хване за брадата, хваща го за косата, влачи го из къщи и казва: „Ти ще слушаш или няма да слушаш?“ Сега ще оставим това. Този, който описва живота на Йоан Веслей казва: „Учителю благи, намислих да се женя.“ „Тъй ли? Да не ти пати главата?“ Казва: „Намерих много добра сестра.“ „Тази сестра е много добра, тя с Христа може да живее, но не и с тебе.“

Казвам, ние с Христа можем да живеем добре, но един с друг мъчно живеем. Мъчнотията седи в това, че има един недоимък в нас. Представете си, че съм цигулар и искам от

мене да свиря, искат не само да свиря, но искат хубаво да свиря, искат ми някои класически песни от Бетховен, от Бах, от Шуберт. Представете си, че не съм учил Бетховен и свиря някоя българска песен. Българинът казва: „Посвири ми музика. Не може ли да свириш?“ Казва: „Не знаеш ли да свириш в дадения случай?“ На всеки човек трябва да гадеш туй, което иска. Музикантът казва: Бах – Бах, Бетховен – Бетховен, българска – българска да свириш.

Вие казвате: „Божията любов.“ Много неразбрана е Божията любов. Божията любов сега в това, че Бог се занимава с най-дребните неща в света. Да ви кажа какво значи да се занимава с най-дребните работи в света. Ако една къща увеличиш колкото цялата земя, един протон ще бъде още невидим. След като увеличим мухата колкото цялата земя, протонът ще бъде невидим и ще трябва след това да го увеличим още две хиляди пъти, за да стане видим. С тия малки работи Бог се занимава и ги обича. Как ще обичаш един протон? Представете си, че вие сте в едно протонно състояние, то е непонятно за вас. Единият е доста голям, може да не съответства на някой малък човек. По някой път има момци, той е висок два метра, и обича една малка мома, като види, приятно му е. Има мъже, които са малки, те обичат тя да е голяма. Като я погледне, приятно му е тя да е отгоре: мъжка Гана. Тия работи ги казвам само за изяснение. Те не са реални, те са сенки на нещата. Същността не сега в големината на човека. Че малките и големите работи са силни, то е така вярно на земята, че в действителния живот малките работи са силни, както големите. Една искра огън може да произведе един резултат, както голям огън, то е въпрос само на време. Малката семка цяло дърво става, като се увеличава милиони и милиони пъти. По Бога, ако живеем, трябва да се интересуваме от малките неща. Човек иска да се научи да управлява езика си, да знае как да огъва езика си. Някой път огъваш езика си несъзнателно. Да дойдеш до едно състояние, че като изкажеш една хубава дума, да усетиш една сладчина,

една мекота. Думите носят известно благо. Туй благо трябва да го опиташ, и тогава да ги разправяш. Всичките думи, които произнасяме, те влияят и на другите. Много работи в света изпращаме, без да сме ги опитали. И всичкото нещастие сега, че целият живот сега от неопитани идеини работи. Понеже не разбираме живота, се явява критиката. Казва: „Ти не живееш добре, ти не правиш добре.“ Казва: „Ти не ме обичаш. И ти не говориш добре.“ Че не говоря добре, не говоря. По човешки говоря много добре, говоря като другите. Казва: „Набих го хубаво.“ Ако вие биете житото, мислите ли, че правите нещо лошо? Туряте на хармана житото, прекарвате отгоре конете, върхат. Освобождавате житото, овърхавате го. Ако не вършее житото, ще кажете, че този човек е несретен, нескопосан. Ако овършее житото, казвате: „Аз го набих.“ Да набиеш човек, значи да му гадеш потребното. Сега ние какво разбираме да набием един човек? Казва: „Защо ме бие, и аз не зная.“ Често в училището ученикът напише някое число, и учителят му плесне плесница. Туй плясване е в началото само един досег. Ако учителят разбира добре, той може да не го плесне, но само като замахне и допре по лицето, да предаде своята енергия на ученика и ученикът ще се сети да направи задачата хубаво. Учителят, като плесне ученика, той забравя, което е знаел. Това не е преподаване.

Във варненската гимназия, може да е преди повече от четирийсет години, имаше един господин Белчев, не го зная дали е жив, един много сериозен човек, но имаше един хумор, като извади един ученик, хване го за главата, и му казва: „Абе, нищо не знаеш.“ След като го хване за главата, ученикът решава задачата. После той му казва: „Казах ти, че нищо не знаеш, пък ти си знаел.“ Дава сложни задачи, той диктува, а ученикът пише. Най-първо, казва: „Нищо не знаеш.“ И го бута по главата. Като реши ученикът задачата: „Брей, ти си знаел.“ Дава да разрешават в класа задачи, ходи между учениците. Някой сбъркал, побутва го и му казва: „Ти нищо не знаеш.“ Казва, нищо не знае, но му показва грешката.

Ученикът се поправи и вече знае нещо. По някой път извади тефтерчето си и казва: „Какво да ти пиша? Единица?“ Ученикът трепери, а той не единица, а пет или шест му писал. Всичките ученици го обичаха, защото преподава добре и знае математика. Като започне да разправя, разправя хубаво и още като го видиш, има нещо хармонично. Казва: „Едно време и аз бях като вас, много знаех, но сега знам повече.“

Ще кажете, че така не се постъпва. Но как трябва да се постъпи? Някои хора казват, че трябва да имаш обхода на владика, да ходиш като владика. Мислите ли, че владишкото ходене е хубаво? По-тромаво ходене от владишкото няма. Аз, който съм изучавал ходенето, казвам, че по-тромаво ходене от владишкото няма. И аз мога да ходя по владишки. Кой не може да ходи по владишки? Ако човек дълго време седи вкъщи, четири-пет месеца да седиш вкъщи и да не ходиш, като владика тогава ще ходиш. Като се движи човек, има известни движения, които произвеждат топлина. Има известни движения, които произвеждат светлина и сила. Който, като ходи, не може да произведе известна малка светлина, известна малка топлина и сила, този ход не е правилен. Тогава как трябва да си държим главата, ръцете? Орапорът, като излезе, не знае как да си държи ръцете. Като започне да говори, не знае някой път какво да прави с ръцете си. Защото ръцете са проводници на известни сили. Понеже искат да излязат, ние усещаме опасност. По някой път държим ръцете си затворени, да не излезе нещо из ръцете навън. Има хора, от ръцете на които изтичат лечебни свойства. Като положи ръката си такъв човек, болестта, която имаш, ще изчезне. Има хора, на които погледът е лечебен. Той, като те погледне, веднага престава главоболието. Някой път сърцето те боли. Като те погледне, престане болката. Известна сила излиза от очите. Има хора, като идеш при тях, те само като насочат ухото си към тебе, болката престава. Ти, като разправяш на такъв човек, казваш: „Олекна ми.“ То не е, както ние мислим. Ухото е проводник на известни Божест-

вени сили. Окоето, устата, носът, ръцете, всички органи са проводници на известни сили, всяка частица е проводник на сила. Всичко в нас трябва да функционира по Божественото, не по човешки, то е съвършеният човек. Но то е една колосална работа. Ние сме още малки. Аз не се безпокоя, че не може да свирия, пък някой свири хубаво. Един ден и аз ще свирия като него. Някой казва: „Може ли да бъда ангел?“ Ще бъдеш. Осемнайсет милиона години хората живеят на земята и още работата им не е довършена, не се е построило човешкото тяло както трябва. Хората, тъй както са идвали, сега в своето развитие те са на десет години. До двайсет години се изисква още толкова време и една година отгоре, за да станат пълновъзрастни. Някой ме пита: „Какво ще бъде в оня свят?“ Като иде в оня свят, ще бъде непонятен, нещо извън времето и пространството. Една точка е без пространство. Тази точка, като се проектира на земята, става пространствена, безпространственото става пространствено, става права линия. Ние искаме да живеем един правилен живот, правилният живот е най-мъчното. Да живееш по права линия, то е свойствено само на Бога.

Само Бог е, Който от нищо прави нещо. Ние от нищо може да направим нещичко. Бог от нищо прави нещо. А пък ние от нещо правим нещичко. Колко време ни трябва, за да направим от нищо нещо? Ние от нещо може да направим нещичко.

Казвам, вие приложили ли сте любовта си? Колко жени са приложили новото разбиране? Имате един мъж, да постъпите, тъй както трябва. Колко мъже постъпват, тъй както трябва, като мъж от гледището на християнството? Колко учители има, които постъпват с любов към учениците си? И колко ученици има, които са постъпили с любов към учителя? Колко майки са постъпили с любов към дъщеря си? Колко бащи са постъпили с любов спрямо сина си? Колко господари са постъпили с любов спрямо слугите си?

Някой път ми казвате, че ви е дотегнало да ме слуша-

те. Хубаво, прави сте. Ако ви е дотегнало, и аз мога да кажа, че и на мен ми е дотегнало. Защо ви е дотегнало? Понеже онова, което съм ви казал, вие сте го турили в торбата, напълнили сте торбата си, и тя е станала много тежка. Тази торба, която ви дадох, трябваше да извадите семената и да ги посееете. Вие събрахте тия семена, и ги продавате. Казвате: „Нашият Учител тъй казал, иначе казал.“ Какво е казал Учителят, оставете, но вие какво изваждате от онава, което е казано. Вие сега искате Господ да ви говори. Когато Господ ми говори, аз спирам. Като ми говори Господ, казвам: „Чакай, Господи, не ми говори повече, да го направя.“ Много малко говори Господ, казва ми: „Бъди добър.“ Престане да говори. После ми каже: „Бъди справедлив.“ Престане. „Бъди снизходителен. Прощавай.“ Прощавам. Не очаквам Господ да ми каже два пъти прощавай. Втори път ще ми каже в друга форма, трябва да разбере.

Всяка дума иска приложение. Там, гдето сме приложили нещо, всичко върви много добре. Сега може да питате как говори Господ. Вие как говорите? Ами как мисли Господ? Вие как мислите? Вие говорите тъй, както Господ говори. Вие мислите тъй, както Господ. От Него научихте този говор. Този говор го научихте, както Той никога не е произнасял. Вие как произнасяхте любовта? Невидимият свят е далече от нас, понеже нашият говор тук, на земята, е като гръмотевица за тях. Някой път с говора си вие произвеждате сътресение. Ангелите се поставят надалече. Един ангел да те слуша, ще бъде на хиляди километри далече от тебе, като говориш като по радиото. Той никога няма да дойде наблизко. После от всинца ни излиза едно ухане, което ангелите не обичат. От тебе излиза едно ухане и носът не е развит, и ангелите стоят далече.

Та казвам, ние още не сме от онези, красивите цветя, да миришат хубаво. Срещаме някой, казва: „Страдам.“ Казвам: „Ти не си станал още цвете, да издаваш хубаво ухане.“ Преди вас вашите деди и прадеди са живели и вие сте наследу-

ли едно наследство. Някой път се намирате в задънена улица. Хиляди неща има, които трябва да се направят. Ще направите едно малко кътче в себе си, отагето трябва да започнете. В къщата си, като се гради къщата, направи си едно огнище, гето да се кладе огън, и там да готвиш. В тялото да има едно място, гето любовта да има олтар. Свещен огън трябва да има и на този огън ти само може да готвиш. Като готвиш на човешкия огън едно ядене, то ще бъде човешко ядене, ако го сготвиш на Божествения огън, ще бъде Божественото ядене. Огънят, който произтича от човешката любов, изгаря, гори. Огънят, който произтича от Божиата любов, не гори. Не че човешката любов гори, но огънят, който се образува от нея, гори. Резултатите, които излизат от човешката любов, горят. В Божествената любов, огънят, който излиза от Божествената любов, не гори, то е живот.

Та казвам, разрешението за всичките хора е да вземат подкваса. Всякога вземайте подкваса от Божествения огън. Човек всякога сутрин, като стане, трябва да се подкваси с Божествения огън. Някой път ние вземаме подкваска от човешкия огън. Запали се огънят, и всичко по човешки върви. Като вземе Божествения огън, по Божествено върви. Казвам, какъвто огън имаш, така цял ден ще бъде. Влизали ли сте някой път в къща, гдето камината не върви хубаво, кадеж има, когато собата не тегли? Мислиш ли, че ти, който си недоволен от себе си, че хората ще бъдат доволни от тебе? Някой път ние се заразяваме с недоволството на хората. Недоволството се пренася, то е една заразителна болест като прокамата, сифилиса. Хората не трябва да са близко един до друг. Ние, съвременните хора, не трябва да се приближаваме. От грешните се предават всичките лоши склонности, които имат. От един грешен човек ти трябва да бъдеш малко надалеч, да се не заразиш от болестите, които има.

Та казвам, аз ви говоря, понеже, като се събираме на събрания, ако сте се запалили с Божествения огън, ще си предавате всичките добри благословения, които идат. Ако

сте се запалили по човешки, предавате си лошите работи, казвате: ние не живеем добре, има спорове. Тогава обществените събрания не ползват. Тогава и сам да живее човек, не ползва. И двамата да живеят, не се ползват. По човешки като живеем, не се ползваме. По Бога като живеем, и сами да сме, и по двамата, и по трима, и в събрание да сме, е благословение. Колкото повече хора има, толкова по-добре. И нас Христос ни е носил със Себе Си. Казвате: „Ние живеем в Бога.“ Какво значи страданието? Живеем и се движим в Бога, значи Той ни носи, Той ни гържи в своята утроба. Някой път ние в утробата Му вдигаме шум. Това не се позволява. И отвън, като излезем, пак сме непослушни.

Казвам, понеже Бог ни е носил, тогава да се въоръжим с любовта и да изпълним волята Божия на земята. Затова казвам, да изпълним волята Божия, понеже само Той ни е носил в утробата Си. Целият свят, в който живеем, е една утроба. Той е дълготърпелив да изпълни Неговата воля. Без това Той е недостъпен. Човек не може да направи нищо, ако не е готов да изпълни волята Божия. Една мисъл имаш да кажеш. Какво ти коства да кажеш една сладка дума? Аз забелязвам, правил съм опити. Някой път не искам да поздравя някого, направил някаква погрешка, не искам да му кажа добър ден. Има желание в мене да мина и да обърна гърба си. Другото, Божественото, казва: „Кажу му добър ден. Какво ти коства да му кажеш добър ден?“ Да му кажа, ще падне достойнството ми. Кажу му добър ден, казва Господ. Че ще падне твоего достойнство, няма нищо, но ако му кажеш добър ден, Божието достойнство няма да падне. Ако не кажеш, няма да урониш Божието достойнство. Нека се урони твоего достойнство, Божието достойнство да не се урони. Добър ден, кажу му нещичко. Не се изисква да му направим нещо, не се изисква да му помагам. Казваш: „Не може да каже добър ден.“

Така и тези, които страдат по Божията воля, да предават душите си Нему, като на верен Създател доброт-

ворение. Така тези, които страдат по любов, да предават душите си в любещите ръце на Бога. Тъй както е казано: „Така тези, които страдат по Божията воля, да предават душите си Нему, като на верен Създател на добротворството“, е хубаво, но в сегашното понятие е така: тези, които страдат по любов, да предават душите си на тези, които любят. Та казвам, аз бих ви попитал, вие в кои ръце предавате душите си? Вие, като седите, в кои ръце са вашите души? Вие мислите, че душата е свободна, някой път душата е вързана с букаи. Много души има, които са вързани, и грънкат букаите. Като дойде любовта, трябва тия вериги да паднат и да се освободи душата от всички връзки. Освобождението в света е да освободим душите си. Душите са заробени с миналото на нашите геди и прагеди. Душите са заробени с наследствените мисли, наследствените чувства. Сега грънкаме, и искаме да се приложи любовта. Не може да се приложи учението без любов. Като дойде онзи ангел в затвора при Петра, сто и двайсет души християни се молеха за него. Ако те не бяха се молили, ангелът не щеше да дойде. Ангелът дойде и освободи Петра. Казва: „Стани.“ Бутна го. Петър стана и веригите паднаха. Казва: „Излез навън.“ Той тръгна и казва на Петра: „Върви подир мен.“ Дойде до затворената врата, простря ръката си и отвори вратата. Казва: „Да се не връщаш, втори път да не те намирам тук“, на наш език казано: няма да седите в затвора да ви екзекутират.

Та казвам, аз ще ви направя едно добро. Намислил съм да пратя по един ангел във вашите затвори. Някой път, когато дълбоко спите, ще дойде този ангел. Веригите, които сега имате, ще паднат. Каквото ви каже този ангел на любовта, направете го. Стани, облечи си грехата. Тази греха Петър още не беше я облякъл. Петър не беше си облякъл още грехата на любовта. Защо вечерно време се събличате? Защото нямате любов. Човек, който добил любовта, той нито се съблича, нито се облеча, той е всякога облечен. Човек, който няма любовта, постоянно се облеча и постоянно се

съблича. Или казвам, да ме разберете, невидимият свят, Божественият свят е решил да изпрати по един ангел във вашия затвор. Като ви бутне, ако се събудите, добре; ако не, той ще ви бута, бута и ако се събудите, ще станете, веригите ще паднат. Той ще каже: „Облечи се, върви подир мене, иди в Божествения свят и работи.“ Та казвам, сега да бъдете готови всички, като дойде този ангел, да го чуете. Кога ще дойде, не зная, Бог си има Своите разпореждания. Вие казвате, че вярвате. Че вярвате, е друг въпрос. Апостол Петър вярваше в Христа, Негов ученик беше, но се намери в затвора. В затвора се намери апостол Петър, за да види любовта на онези братя, които се молеха и поради силата на любовта им ангелът дойде. Като излезе от затвора, Петър не беше този, който влезе в затвора вътре. Когато Христос казва на Петра: „Тази вечер три пъти ще се отречеш от Мене“, той казва: „Не, Господи, всички може да се отрекат, но не аз.“ Той нямаше любов, а мислеше, че има любов. После се отрече три пъти и като го погледна Христос, казва: „Петре, как е тази работа?“ В този поглед, с който Христос го погледна, паднаха от нозете му оковите, и той излезе навън и плака. Казва: „Колко съм бил слаб, колко нещо съм обещал, и не съм направил.“ Колко пъти обещаваме, и отлагаме? Като излезе вън, петелът кукурига.

Трябва да се върши волята Божия. Ходим и казваме: „Болят ме краката.“ Като те болят краката, ще кажеш: „Трябва да се върши волята Божия.“ Болят те ръцете – трябва да се върши волята Божия. Боли те гръбнакът – трябва да се върши волята Божия. Не знаеш нещо – трябва да се върши волята Божия. Навсякъде трябва да се върши волята Божия. Вършенето на волята Божия ще премахне всички тия недъзи, които ги имаме. Някой път тук-там губиш своето равновесие: внимавай, не вършиш волята Божия. Будно съзнание трябва. Погледнеш един човек както не трябва, не вършиш волята Божия, не искаш да му кажеш добър ден. Кажи на човека добър ден, на първото добър ден, на

някое животно добър ден. Когато минавам, някои мрави се карат, аз изваждам трошици, хвърлям им. То е добър ден. Или зрънца им хвърля, за да се занимава с нещо. На растенията казвам добър ден. Когато видя, че времето е сухо, ида и ги поля с вода. Навсякъде трябва да дадем нещо, да станем проводници на великата воля Божия, която е създала света. Заслужава да живеем за Бога. Вижте земята, слънцето, цялата вечност. Туй трябва да ни радва сега.

Та вие сте хванали най-мъчния път, върнете се от този път, по който сте вървели. Никой не е успял. Вие сте хванали десетина, дванайсет души хора да работят за вас. Напуснете тази работа. Дотогава, докато хората работят заради вас, трябва да им плащате. Искате без пари да ви работят. Единственият, който може да работи без пари, то сте вие. Аз съм единственият, който искам да работя без пари. Ако аз работя, кой ще ми плаща? Ако аз очаквам да ми плащат, аз не съм свободен. Ако няма кой да ми плаща, и работя, аз съм свободен. Щом в любовта има кой да ти отговаря, то е плащане, ти не си свободен. Ако любиш, и няма кой да те обича, ти мислиш така – какво по-хубаво от това човек сам себе си да обича? Тази идея, сам себе си да обича човек, е непонятна. Ние искаме, като обичаме хората, и те да ни обичат. Там е нашата погрешка. Да обичаме себе си, значи да обичаме Бога. Да обичаме себе си, подразбира се да обичаме Бога в нас, Който ни е дал всичко, да Му служим, то е най-естественото положение. Ако аз не разбирам, че Бог е в мене и искам себе си да обичам, тъй както съм, то е неприложимо. Казвам, обичайте Онзи, Който живее във вас, и бъдете готови да изпълните волята Му. Или бъдете готови да изпълните волята на Този, Който направил целия свят, Който почита всичките хора, и всичко в света става по Неговата воля. Някой път вие ще кажете: „Аз не искам.“ Волята Божия по два начина се изпълнява: единият начин е по закона на любовта, а другият начин е по принуждение. Щом е по принуждение, ние и сега я вършим, тогава имаме човешки живот.

Ако вършим волята Божия по закона на любовта, ще имаме Божествен живот, ще влезем в закона на онзи свят, дето ще се освободим от връзките, от всичките връзки на противоречията. Предавайте душите си в ръцете на Онзи, Който ви е обичал.

„Отче наш“

Двадесет и седмо утринно слово
16 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДВА МЕТОДА

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ще прочета трета глава от второто послание Петрово.

Размишление.

Религиозните хора са изложени на много по-големи и много повече заблуждения, отколкото светските хора. Един светски човек може да се заблуди в дрехата, в костюма. Може да направи дванайсет костюма: всеки ден може да мисли какво да облече. Може да има дванайсет шапки, обуца: всеки ден да мисли кои обуца да тури, коя шапка да тури. Светският човек може да се заблуди в яденето. По китайски може да имате четирийсет яденета. Един американец бил поканен от китайски мандарин на гости. Трябвало от всичките четирийсет яденета да вкуси. Казва, че след това цели две седмици бил разстроен стомахът му. Китайците знаят как да ядат. Европейците не знаят как да ядат китайските яденета.

Ако вземете духовните хора, имат странни идеи. Те считат всеки човек, който се е оженил, за грешник, че не върви в Божия път. Мислят, който не е женен, той е светия. То е въпрос. Действително донякъде имат известно право. В този смисъл, че Бог като създаде животните, създаде ги по две, а човека създаде сам. Обаче като видя животните – животните са светските хора – че по две ходят, казва: „Защо

правя изключение? Мене ми трябва другарка в тази райска градина. Сам не се живее.“ Това показва, че съзнанието на човека не беше издигнато. Той трябваше да живее с Господа, да изучава. Обърна поглед човек към земята. Господ, като го видя, съжали го и му създаде другарка. По някой път сегашните хора питат какво значи това, как е станала тази работа. По някой път даже самите деца, като няма с какво да се забавляват, сами си правят куклички. Някои модерни кукли са доста живи. Като бутнеш, някои глас издават, отваря очите, затваря очите. На туй, малкото, дете ще му дадат една кукла, и то целия ден ще я носи, ще я показва на този, на онзи. На малкото момче бащата ще му купи конче. По някой път купуват железница – завърти и пътува.

В живота религиозните хора считат, че да се смее човек не струва. Малко жълтичък трябва да бъде, ако е пълничък, не струва. Да е жълтичък, да му са хлътнали бузите, очите да са хлътнали. Те не знаят, че хората с хлътнали очи и хлътнали бузи са сприхави, поне така съм ги намерил аз. Хора с хлътнали очи са много сприхави, само да ги бутнеш. Считат ги за светици. Тия, сприхавите, хора за светици ги считат. Този светия навсякъде, където влезе, вижда погрешките. Един светски човек, като влезе в някоя къща, като го приемат, нагостят го хубаво, казва: „Много хубаво ме приеха, хубаво ме нахраниха, богато ядене, заклаха ми пиленце, хубаво опечено, че баница, че винце, после имаше хубави сладкиши. Изпратиха ме много добре. Много добри хора са. После подариха ми греха.“ Като дойде за духовните хора, казват: „Много добре ме приеха.“ Значи сладко му говорил, чел му, хубаво работил. Молил се. За яденето не обръща никакво внимание.

Казвам, светските хора искат да живеят добре на земята, което е невъзможно. Следствие на това има едно противоречие. Защото такъв човек, ако се не храни добре, и духовен не може да бъде. Защото аз наричам: светският човек живее в стомаха си, духовният живее в гробовете си, а

Божественият живее в главата си. Той си има две седалища на главата. Разбиране трябва. Ако един човек не може да вкара в хармония своя стомах със своите гробове и гробовете си със своя ум, винаги се намира в едно противоречие. Вие седите някой път и ви нападнат мрачни мисли, мрачни желаниа. Някои мислят, че които са религиозни хора, не обичат да пооткрадват. Лъжете се. Човек може да е много религиозен, и пак обича да пооткрадва. Краденето не е нещо лошо. Има едно чувство стяжанолобие. Когато е силно развито, обичаш да имаши. Има един, Плешкин го наричат, каквото намери, носи го вкъщи: едно парче, друго парче, трупа го. Запример вземете: в катерицата туй чувство е много силно развито. На катерицата, ако дадете царевица или орехи, след като се нахрани, каквото остане взема го и го скрива някъде, ще го запази за в бъдеще. На кокошката дайте една крина жито, като се наяде, ще започне да рови. Рови, не мисли за утрешния ден. В кокошката туй чувство за стяжанолобие е много слабо развито, живее от ден на ден. Някои хора, които имат кокоши ум, мислят, че са много щедри. Като влезе в своето чувство на стяжанолобие, като им дадат, всичко раздават. Някои мислят, че като имат тази черта... Не се лъжете, всичко трябва да е разумно в света, което правим. Че трябва да ядем, но колко трябва да турим в стомаха си? Стомаха си не трябва да го изпълним с храна, че да не може да работи. Трябва да остане наполовина празен, да остане доста място да е свободно. Вие не сте видели, че като гайда свири стомахът. Като туриш храна, започва да обръща. Ако се напълни, не може да свири, не може да се смели храната. Някои от вас страдате от несмилане на храната, образуват се газове, надува се стомахът, цяла нощ не може да спиш. Трябва да излязат тия газове навън. Тогава става оригването. От какво произтича оригването? Вие, като религиозен човек, седнете да ядете, не бързайте. Казвате: „Да се наядем, да се молим.“ Ти, като ядеш, се моли. Малко яж и полека. Ти ядеш, да ти пращат ушите, бързаш. В туй бързане между всяка

халка има достатъчно въздух, като поемаш храната, вкарваш въздуха в стомаха си. Въздухът, като влезе, разшири се, стопли се, и ти се въртиш. Колкото се може по-малко въздух да вкарваш. Въздуха не му е мястото в стомаха, но в дробовете.

Та казвам, религиозните хора не знаят да ядат. В тях има едно тщеславие. Той ще седне да яде. Аз говоря сега за българите. Англичаните другояче разбират духовния живот. Българинът разбира сух хляб, вода, малко чесън, малко лук, боб ще сvari, леща ще сvari, грах ще сvari. Религиозният счита за грях да яде кокошка. Няколко пъти в годината той ще си позволи по един стар навик от светския живот. Един свещеник ми разправяше: „Един навик имам. Не обичам месо да ям, организмът ми е много деликатен, но един дявол има, ме измъчва. Като дойде Коледа, имам нещо неопределимо, искам да си хапна свинско месо, опечено на кебап, соленичко, с чер пипер, с бахар. Туй сега в ума ми. Вече съм човек на шейсет години, още умът ми не е дошъл. Обичам да похапна кебап. Всяка година се заричам да не ям свинско месо. След като ям, най-малко две-три седмици страдам. Боли ме корем. Знаеш как ме боли. Като ме хване коремът, седна като животно на ръце и крака, въртя се като животно. Въртя се и казвам: „Ха, попе, ядеш свинско месо.“ Той госта духовито го разправя. В този свещеник има хумор. Дойде някой, че го пита: „Дядо попе, да пия малко винце.“ Казва: „Ако иска малко, дай му, но много не му давай, малко му дай. Винце малко му дай, една чашка, сто грама. Искане, не може, човещина е това.“ Казвам, на този от двайсет години, като дойде, дай му малко. „Аз все му давам, но не се въртя. Не само това, но с моя недъг, като уда на оня свят, какво ще правя, понеже пуша тютюн? В оня свят ще уда, ще ми се пуши, там тютюн няма. Какво ще правя, откъде ще взема?“ Казвам, ние трябва да се освободим от всичките заблуждения и навици. Има навици, които някога в миналото са били на място за човека. В сегашното развитие много от храните не подхож-

дат за човека. За някои хора мазната храна никак не подхожда, за някои още подхожда. За някои подхождат пиленца, агънца.

Ако се говори, светът не може да се оправи по този начин. Всички тия навици, които са създадени в нас, ние сме ги създали, изкуствени навици, които сега трябва да преобразим. Новата култура зависи от тия материали на миналото да създадем нещо ново. От всичките наши най-лоши навици да създадем нещо много хармонично по същия начин, както една работна жена може да вземе вълната, да я изпере хубаво, да я изсуши хубаво, да я извлочи хубаво, да я направи на къдели, после да я направи на хубава прежда, да я изтъче, да я направи на плат. Тази вълна, тъй както е била на гърба на овцете, с нея човек не може да се облече. Та казвам, това са материали, които трябва да обработваме.

Някои, като четат Писанието, може да вземат буквално как тогавашният свят е погинал. Потъна ли земята от потопа? Хората погинаха. Културата, каквото имаше, всичко потъна. След туй се оттегли водата. Светът пак остана на първото. Сега светът има да мине през една криза, през огън, и земята ще се обнови. Този огън ще бъде, който носи новия живот. Ония хора, които са готови за новия живот, ще влязат. Онези, които не са готови, ще изгубят условията за живот. Представете си бубата. Материалистически живот в природата имате, с по-твърда храна се хранят. Гъсениците се хранят с листа. Има определен период, когато се хранят с листа, остават в същото положение определено време. Като дойде времето да се образуват пашкули, да станат пеперуди, тогава изменят начина на храненето. За в бъдеще хората трябва да намерят онази храна, както пчелите са я намерили. Когато пчелите искат да образуват работници, дават един вид храна. Когато образуват търтеи, за тях дават друга храна. Един кошер някой път има четиристотин-петстотин търтеи. Работници има някой път двайсет и пет-трийсет хиляди, до шейсет хиляди. За царица-

та се определя съвсем нова, особена храна. Тя от тази храна малко по-голяма става. Царицата между тях се отличава с особената си форма, и тя работи най-вече от всички. Царицата снася в двайсет и четири часа две хиляди яйца. Да снесеш две хиляди яйца в двайсет и четири часа, ще видите какво е царица. Някой казва: „Да бъда царица.“ Ако е пчелна царица, кога ще ѝ остане време да се занимава със суетни работи?

Та казвам, ние страдаме, понеже в ума ни има много идеи. Някой път се случва, че царицата започва да снася яйца работници, не знаят с какво да ги хранят. Когато работниците са малко, кошертът измира. Бръмбарите го ударят широко – каквото донесат работниците, го изяждат. Те откън не отиват да ядат, готовото по братски делят, и най-после измира кошертът.

Та сегашните социални работи, които хората искат да направят, аз го намирам като едно отклонение, гето царицата е започнала да снася повече бръмбари, по-малко работници. Ще претърпим една криза, социална криза. Социалната криза се ражда винаги, когато има много бръмбари. Ред и порядък се ражда, когато има много работници, а има само четиристотин бръмбара. Те са възлюблените на царицата. Трийсет-шейсет хиляди са работниците, които носят храната и слушат гласа на царицата. Ако един мъж не знае да свири и да пее, ако една жена не знае да преде и да готви, те не са научили живота. Под думата свирене и пеене аз разбирам доброто мислене. Да мисли човек, е фигура. Казва: „Ще изгори земята.“ Че земята ще претърпи една фаза, забелязва се вече. Всички хора са неспокойни. В целия свят съществува едно напрегнато състояние. Виждате, зимно време земята е гола, всичко е черно. Най-първо, като дойде пролетта, има известни принципи. Тук-там ще чуете някоя птичка: „Чирик!“ Паят пойните птици, увеличават се. В зимата няма листа по дърветата, напролет ще видите кокичето, минзухартът излезли из снега. Като се стопи, като изневиделе из

земята изникне тревата, цветя от невидело дойдат. Сега всичко онова, което е скрито кармически в нашите умове, е добре, защото онези заложили навици, всичко туй ще израсте. Някои от тези неща ще останат за полза, от някои той трябва да се освободи. Да кажем, имаш навик, като не е според навика ти, както искаш, вземаш чашата – чашата не е хубаво измита, веднага я блъснеш в земята, казваш: „Дай друга чаша.“ Хубаво. Другия ден пак чашата не е измита, казваш: „Дай друга чаша.“ Два пъти като удариш чашата на земята, ако има откън други чаши, добре, но ако е война, няма откъде да купиш, какво ще правиш? Аз често съм виждал, дадат хляб някому, той хвърли хляба на земята. Хвърли кърпата и казва: „Дай друга кърпа.“ Вилушката хвърли, лъжичката хвърли. Аз съм ги наблюдавал. Няколко примера съм имал. Не мислете, че всичките българи са такива. Казвам, в дадения случай такива наблюдения имам. Този човек обича чистотата, всяко нещо изисква да е чисто. Казвам, защо ни е този навик? Аз ако съм и чашата е неумита, ще стана да я умия, ще я изчистя. Защо ще я хвърлям, защо ще чупя чашата? Не е умита, ще яга да я умия. Няма да карам да я мият, аз ще яга да я умия. Ако хлябът не ми харесва, ще яга да отворя долапа, ще взема по-чист хляб.

Аз съм срещал в българските свещеници два метода на възпитание. Певецът в църквата не пее хубаво. Излезе свещеникът, нахука го, казва: „Така не се пее.“ Изправи се и от олтара го съди. Друг свещеник, като запее криво певецът, той излезе и започне да пее правилно. Не го хука, не му казва нищо, излезе и запее правилно, пее с него заедно, поправи го, и пак влезе в олтара. Аз харесвам втория начин, излезе навън, пее с него, и нищо не му казва, поправя го. Свещеникът има отличен глас, като пее, онзи се поправя. Ние, сегашните хора, мязаме повече на първия свещеник, излезе навън, наругае. То не е лошо. Като е певец, да пее; като дошъл в църквата, да се научил. За обхода ако е, първият свещеник е сприхав, войнствен, не търпи никакви погрешки. На първия свещеник църк-

вата винаги беше пълна с хора, да го слушат. На втория само баби отиваха. Бабите слушаха този певец. Как ще пее певецът, като гледа само стари баби? Един певец се въодушевява от млади момичета. Старите дявоци седнали, кълмнали в своите тронове, чакат за второто пришествие. Този начин за съхранение на Божествения свят е погрешен. Това са два метода за самовъзпитание. Единият метод е метод на злото, на насилието, другият метод е метод на любовта. Хората досега са употребявали метода на насилието. Той е бил потребен. Имаме да опитаме другия метод, на любовта. Погледът на любов не се подразбира меко да гладим с четката, но разумност трябва. От двата души единият е сприв, другият работи по любов. Дойде някой с изкълчен крак, той вземе крака, върти го. Онзи не може да търпи, вика, той му казва: „Мълчи, говедо.“ Вторият, като вземе да оправя крака, и той ще причини болка, но е внимателен. „Търпете, казва, зная, че ви боли кракът, но трябва да се поправи.“ Разумно постъпва. Той му причинява по-малко страдание. Сега Бог не създава говеда в света, нито лисици, нито вълци, нито мечки, нито тигри. Тия животни станаха такива от ония неподходящи имена, които човек им турил. Вола, като го кръстил вол, вол станал. Турили го да оре на нивата, станал вол. Лисицата като турили на служба, да ходи, да носи кокошки от този и онзи курник. На вълка казва: „Ти ще ходиш да ми носиш агнета, от което стаго намериш, мене ми трябва.“ Тия животни, които сега са, научиха тия навици от хората.

Всички навици у животните са хорско изобретение. Всичките лоши навици са човешко изобретение. Че е така, в житието на един светия има. Той живял в планините на Африка. Един ден среща един лъв. Полага врата, казва: „Ако не ме послушаш, ще те претрепят. Ще се откажеш да давиш, да ядеш месо. Ела подир мене.“ Лъвът тръгнал подир него. Казва: „Няма да давиш животните.“ Цяла година лъвът живял при него. Един ден гледа, хванал една крава за врата, води я при светията, не я яде. На другия ден дошъл ловец, и него не

яде. Лъвът ходи с тях заедно и каквото прави човек, и той прави, пасе.

Първоначално, понеже ние се отдалечихме от Бога, научихме лошите работи. Всички лоши неща съществуват извън Божествената светлина, извън Божествената любов. Казано на човешки език, когато Божествената любов в човека отслабне или човек не я възприеме, тогава той научил лошите навици. Аз съм наблюдавал свещеници: някой, като не му целуне ръка както трябва, блъсне го с ръката. Защо? Така знае човекът, така целува. Не хванал ръката по особен начин, блъсне ръката. Та казвам, има неестествени положения, в които ние се намираме. Като влезе един полковник при здравите войници, всички трябва да го поздравят. Но, представете си, че всичките войници са болни, диария ги хванала, холера ги хванала, как ще поздравят? Всеки се държи за корема. Друг порядък се разбира, когато са здрави хората. Ако са болни, не може.

Най-първо, трябва да се освободим от ония лоши навици, които сме придобили, в които изгубихме своето реноме. Всеки от вас съжалява за някоя проява. Проявата е отвън. Някои от вас не говорите, не сте свободни. Някой изведнъж казва: „Слушал съм говеда.“ Някой седи, нищо не казва отвън, но вътре казва: „Говеда.“ В истинското възпитание трябва да извадиш тази мисъл. Да ти е приятно, че си срещнал едно говедо. Един невъзпитан човек е както онзи скулптор, който намерил един камък, неодялан камък, казва: „Става нещо от него.“ Вземе камъка, започне да работи, извая една хубава статуя. Разбира, от този невъзпитан камък изкарва нещо.

Казвам, Бог вижда добрите неща в нас. Дълго време Той издига чука си, работи. Ти крякаш, той работи, докато най-после един ден извая нещо. Ако Господ ви намери и ви задигне, ще извая нещо от вас. Казвам, дълготърпеливи трябва да бъдем, но работа трябва. Искате самовъзпитание. На мнозина казвам: „Имате естествен добър глас, пейте.“ Имаше една сестра, тя пострада, тя не ме послуша. В братство-

то имаше почти най-хубавия глас, много хубав глас имаше. Казвам ъ: „Пей.“ Тя казва: „На млади години не било, че на стари години да пея? Ще смущавам моя възлюбен, ще каже: „За кого пееш?“ За тебе пея. „На мене какво ще пееш, сега искам да мълчиш.“ То е разбиране. Да пее човек, то е здравословно състояние. Като станете сутрин, запейте. Защо да не пее човек? Ако не може с глас да пее, на ума си да пее. Ако се развие във вас слухът, вие ще видите, че светът е хармония, музика. Говорът, човешките мисли, човешките чувства и постъпки, всичко това е пеене, но тъй естествено, че ти е приятно да слушаш.

Казвам, в деня Господен по два начина Господ ще дойде, както българските попове. Единият от амвона ще ти каже: „Говедо, така не се пее.“ Другият ще пее с тебе заедно. То са два метода, методи на земята, по които сме минали. Според Мойсеевия закон, неговите ученици направиха този закон, ако някой намери съчки в съботен ден, ще го накажат, както сега за сапун обесват човека. Няколко души има обесени. Тогава закон за съчки имаше и много хора ги постигна смъртта. Казвам, тогава хората са били невежи. Ние, които сме дошли последните времена, когато Бог е дошъл да прояви Своята любов, на какво трябва да служим? Ние се намираме пред свършен факт. Видял съм го във Варна. Един баща, много добър човек, много добър работник, спривав човек и обича да пие. Като се напие, устата му се отваря, говори – може и не може. Той обичаше да потупва жена си. Първото му дете – момиче, другото – момче. Моли се: „Татко, не бий мама.“ Бащата плесне му плесница, казва: „Да се махаш оттука, моя работа е.“ Туй момче се молило на баща си дотогава да не бие майка му, но като станало на двайсет и една години, бащата посегнал да бие майка му, то хваща баща си за ръката и казва: „Татко, в мое присъствие ти забранявам да биеш мама.“ Той казва: „Каза ми това и като стисна ръката, като в клещи, познах, че ако не изпълня закона му, ще бъде лошо. Оттам насетне престанах да бия жена

си.“

Та казвам, ще дойде Господ един ден, ще ви хване за ръката и ще ви каже: „В Мое присъствие ви забранявам така да постъпвате.“ Какво ще кажете? Тъй е сега. Господ ще хване хората, ще каже: „В Мое присъствие ви забранявам да вършите тия престъпления.“ Какво ще кажете? Ще вършиш ли? Сега туй е фигура на речта. Няма по-хубаво нещо, човек да разбира Божията любов в нейните три фази: да разбира светската любов, материалната любов, да разбира и духовната любов. Материалната любов е онази, от която се създават всичките форми. Духовната любов всичките тия форми туря в движение, а Божествената любов осмисля живота. Ако човек не се облече, ако не знае как да постъпва, ако не знае как да чувства и как да мисли, той ще бъде една баба. Ние се намираме в едно голямо противоречие в света. Може да си малък, искаш да растеш. Растеш до известно време, до пълната възраст, след туй дойдеш, изгубиш силите си, станеш стар дядо, прегърбиш се, вече нищо не те радва. Гледаш младите, казваш: „Зелени са.“ Не че си станал по-добър. Ти като не вземаш участие в живота, всичко те гразни наоколо. Който остарял, изгубил смисъла на живота. Старите хора имат много добри черти. Две черти имат – много са признателни: и най-малкото нещо да направиш на един стар човек, благодарни, много е признателен. Те знаят как да благодарят. Младите имат сили, услужливи са. Човек, който иска да се подмлади, трябва винаги да услужва. Старият, за да се подмлади, трябва да оценява нещата. Ако не може да виждаш доброто в хората, ако ти виждаш само зло, ти ще остарееш преждевременно. Старостта иде от виждането на лошите работи в света. Остаряваме преждевременно. Подмладяването иде от услужливостта. Или както казват, трябва да пеем в света, но добре да пеем.

Аз съм дал един пример. Привеждам съм го в своите лекции, ще го намерите в четвъртата година на младежкия клас. Той е следният. Това са студенти из американския

живот. Запознават се двама приятели в училището, единият богат, другият – беден. Бедният е крайно честолобив. Богатият иска да му направи услуга, вижда, че обучащата му са скъсани, как да го направи? Да му даде пари, ще го обиди. Купува му хубави обуца, завързва ги. Прозорецът на стаята му отворен и през прозореца му оставя обучащата. Онзи ги намира. Кой ги е оставил, не знае. Обува обучащата. Иде приятелят му и му казва: „Някой е оставил тези обуца, как ще ги харесаш?“ „Види се някой искал да ги платя, турил ги там.“ Американците обичат такива работи, казва: „Колко ги оценяваш?“ „Доста хубави са. Ще ми вземе цяла година да работя, докато ги платя.“ Казва му: „Носи ги. Я дойде, я не. Ако дойде, плати ги. Носи ги.“ Приятелят му си мълчи, казва: „Харесваш ли ги?“

Да ви е приятно, когато вашите обуца ги носят и очакват да ги платите. Казва му: „Ако дойде, плати ги, ако не, носи ги.“ Сега често ние, като направим едно добро, казваме: „Аз го направих.“ Тия обуца аз ти ги дадох. Тогава привеждам още един пример. Един българин иска да се жени, пък няма обуца. На хорото не може да се хване, бос как да играе? Отива бос на хорото, един му казва: „Аз ще ти дам обуца, да се хванеш на хорото, да играеш.“ Дал му обучащата. Онзи се хванал на хорото да играе, той казва: „Слушай, много не тропай, ще ми скъсаш обучащата.“ Чува друг и му казва: „Я му върни обучащата. Как така те засрамва на хорото? Аз ще ти дам обуца.“ Дава му обуца. Като се хванал на хорото, му казва: „Тропай колкото искаш. Ако се скъсат, други ще ти дам.“ И този нямал морал. Първият бил скържав, искал да се не скъсат обучащата, да не тропна много. Показва характера му: „Внимавай, аз ти дадох обуца, знаеш колко са скъпи.“ Вторият е щедър: „Тропай, нека знаят хората, че аз съм ти дал обуца.“

„И растете в благодатта и в познанието на Господа нашего.“ Растете в благодатта разбира растене в познанието на любовта и нейното приложение. Растете в познание на

Божията мъдрост, растете в познание на Божията истина. Защото свободен свят е само светът на любовта. Свободен свят е само светът на мъдростта. Свободен свят е само светът на истината. Щом влезете в духовния живот, животът е ограничен, има ограничения. Знанието има ограничения, свободата има ограничения. Единственият свят, който не е ограничен, с всичките блага е светът на любовта, светът на Божията мъдрост и на Божията истина. Казвам, без любов човек не може да се възпитава. То е невъзможно. Вие сега някой път страдате. Често вие се свързвате. За когото мислиш, и се свържеш. Ти се свържеш с някой спривав човек, спривав станеш. Ти се свържеш с някой користолобив човек, и користолобив станеш. Между каквито живееш, такъв и ставаш. Всеки може да ти направи една присагка. Дървото може да се присади. Питомното на дървото може да се предаде, но и дивото може да се присади на питомното. Ако питомното е присадено на дивото, е добро, но ако дивото е присадено на питомното, е зло. Ние сега сме добрите хора. Много добри хора са присадени с диви. Всички присадки трябва да се пречупят, да израсте питомното и да дава плод. Когато дойдете да живеете в любовта, всичките добри начетки, които Бог е вложил, всички заложи, които са вложени във вас, те ще дадат своите добри плодове. Любовта в нас ще пресъздаде света. Любовта, като дойде, всичко ще изгори, всичко, което не струва, ще се разтопи. Ще останат само хубавите работи, които от памтивека са създадени на добрите хора на земята.

„Отче наш“

Двадесет и осмо утринно слово
23 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ПЪТ НА ИЗБАВЛЕНИЕ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

„Химн на Великата Душа“

Ще прочета осма глава от посланието към римляните. Една глава, в която има разрешение на един от най-трудните въпроси. В седмата глава от същото послание въпросът е нерешен, едно противоречие съществува. В осмата глава се намира едно разрешение. *(Прочете главата.)*

„Аз мога да любя“

Да имаме едно размишление.

Няколко неща в дадения случай се изискват от вас. Знаете ли какво се изисква? Изисква се състоянието на гладния, който очаква хляба, и той иде. Да имате състоянието на жадния, който очаква водата, и тя иде, носят му я. Да имате състоянието на болния, който очаква дрехи, да го облекат, да излезе. Да имате състоянието на босия, който ходи между тръните, и носят му обуца, да се обуе. Трябва да имате тия състояния. Като нямате тия състояния, вие не се ползвате. На всички ви има нещо, което ви липсва. Ако не ви липсваше, не щяхте да бъдете тук. Онези, които не са дошли, може да имат някои причини. Разправят за Кант, на когото животът протичал като по часовник. Всяка сутрин ходел да се разхожда и може би повече от двайсет и пет години го наблюдавали да минава всеки ден по едно и също място. Един ден се

учудили, че той не минал, защото него ден той умрял. Питате за някой защо не е дошъл на събрание. Може да е умрял, може да е вързан. Вързали са го, имал да плаща. Или пък тренът, с който е пътувал, е дерайлирал. Или пък човекът се оженил, младата булка струва повече от едно събрание. Оженил се е. Жънене е хубава работа. Жъне със сърпа на нивата, събира житото. Който не е жънал на нивата, той никога не може да се ожени. Който много пъти е жънал на нивата, може да се ожени. Като се ожени, ще яде това, което е жънал. Които не са жънали много пъти, гладни остават.

Някой път във вашия ум сега грандиозни идеи. Вие искате да станете богати, силни, знатни, да направите къщи, целият свят да пише за вас във вестниците. Да допуснем, че пишат във вестниците, че вие сте толкова висок, както българинът обича да преувеличава, казва: „Висок като топола.“ Ако имаше височината на една топола, в коя къща може да влезе? Ако е висок като една топола, коя врата ще го събере? Никоя. После такава топола в сегашно време да се облича, колко ще струва едно облекло? Някои от вас казват: „Аз с малки работи не се занимавам, занимавам се с големи работи.“ Големите работи са направени от малки работи. Напишеш една дума – вода, и произнесеш тази дума. Най-първо, пишеш „в“ – казва какво искаш да кажеш. Пишеш „о“, стане „во“ – казва какво иска да кажеш. Напишеш „г“, стане „вод“. И най-после стане вода, като напишеш „а“. Казва, какво искаш да кажеш. Ти си жаден. Само водата е, която може да утоли твоята жажда. Без вода не може ли? Не може в дадения случай. Защо не може? Конят без юлар не се води. Води един кон, ако може без юлар. Ти може ли една котка да я водиш? По някой път аз говоря за котките, но колко усилия трябва, за да може една котка да добие един навик? При мене се беше прикомандировала една котка, без да я викам. Една такава, червеникава. И тя, най-първо, ме гледеше дивашки с подозрение. Гледам, че я е страх от мене. След като започнах да се отнасям много добре с нея, започнах да ѝ давам сиренце,

баница, най-хубавото, каквото имах, и тъй внимателно ѝ давам, като на някой мой приятел, тя почна да върви след мене като аглютант. Аз тръгна, и тя тръгне пред мене. Аз се върна, и тя се върне. Слизам по стълбите, и тя слиза. Върна се, и тя се връща. Аз вляза в стаята, и тя се качи и ме чака горе пред вратата. Никакъв юлар не слагам на котката. Тя знае, че имам сладки работи и като върви подир и пред мене, все има предвид какво ще ѝ дам. Като вляза в стаята си, тази котка има две гуми, две котешки гуми, които аз научих от нея, много съдържателни. Тя ми казва по котешки: „Учителю благи, прояви сега своята велика благост, която имаш към мене.“ Как ще я проявя? Едно парче хляб с хубаво сиренце, първокачествено. След като изяде нещо, казва друга една дума: „Учителю благи, откакто съм дошъл при тебе, доста се просветих.“ Ще кажете: „Може ли да се просвети котката?“ Просвещава се. Казваме: „Просветнало му нещо.“ Просветнало му, но като намери други котки, дави ги всичките. Голям скандалджия беше. Някой път съм горе в стаята си и чувам, на керемидите се вдига шум. Сега вече не прави скандали. Един ден слизам и виждам, приготвил се да се хвърли на Мурджо (*нашето куче*). Казвам му: „Тук е място на мир. Чакай, Мурджо, да го не бутнеш. Той е един от учениците.“ И Мурджо седи мирно. След време, гледам, минава един друг котарак и ученикът като го натиснал, и започнал да кряска. Мурджо, като се затича, хвана котарака и казва: „Какво право имаш ти да натискаш?“ Щом го пусна, и онзи котарак избяга. Върна се назад, и онзи го търси. Мурджо казва: „Да благодарим на мене. Аз ти дадох един добър урок. Да знаеш още веднъж как се дави един ученик.“

Ние всички мислим, че в природата трябва едно правилно изповядване. Когато нещата правилно се изповядват, внасят една светлина, здраве, разположение, радост и веселие. Един ден една сестра, недоволна, ми се оплаква, че не се обхождали добре с нея младите сестри. Привежда ми пример. Казвам ѝ: „Ти си един лист на едно дърво. Какво ще искаш

това, което е и на другите листа? Възприеми светлината и работи. Остави другите листа. Те се мърдат, може да те закачат, но не че те имат зла воля. Нещо отвън има, което кара тия листа да мърдат. Засяга ги. Засяга и тебе. Не ги обвинявай.“ Казва: „Ще трябва да се обхожда добре.“ Казвам: „То е твое лично схващане. И те трябва да се обхождат добре, но и ти трябва да разбираш добре.“ Не само хората трябва да се обхождат, но и ние трябва да разбираме добре. Невидимият свят, Духът, Който ви ръководи, казва ви: „Направи това.“ Ти се потриваш, казваш: „Времето не е добро. Дъждовно е, вятър има. Нека престане вятърът.“ Като ти каже Духът, и вятър да има, и сняг да има, стани и върви напред. Като излезеш отвън, и вятърът ще престане, и снегът ще престане. Те са изпитания. Ти чакаш да престане вятърът, да престане снегът, да извършиш волята Божия.

Казвам, в тази глава се разрешава единият от въпросите. Защото, за да работи човек, трябва да има разположение, едно малко подбуждение трябва да има. Всяко недоволство произтича от три причини. Когато не сме в съгласие със законите на Божията любов, имаме вече едно неразположение. Когато не сме съгласни със законите на Божията мъдрост, имаме второ неразположение. Когато не сме съгласни с Божествената истина, имаме трето неразположение. Три неразположения: едното на ума, другото на сърцето, а третото на тялото. Какво те пречатства да си в съгласие със законите? Има един закон в човека. Някой казва: „Аз на закон не се подчинявам.“ Че ти никога не си се освободил от закона. Най-първо, не мислиш право. Казваш, че не се подчиняваш на никакъв закон. Ти трябва да ядеш, да спиш, трябва да се обличаш, трябва да живееш в къща. По улицата трябва да ходиш. Не може да ходиш където искаш. Дойдеш до някой плет, трябва да го заобиколиш. Казваш: „Аз съм свободен.“ Ние, хората, не сме свободни. Аз считам свободни хора, които изпълняват закона на любовта. Който изпълнява закона на Божествената мъдрост, той е свободен. Който изпълнява

закона на Божествената истина, той е свободен. Вън от туй никаква свобода няма. Те са относителни разбирания. Мнозина казват: „Как трябва да постъпваме?“ Казват: „Кажете ми как трябва да постъпя, за да изпълня закона Христов?“ Постъпвай тъй, както майка ти е постъпвала с тебе, когато си се родил на земята. Постъпвай тъй, както баща ти е постъпвал с тебе, когато си се родил на земята. Постъпвай тъй, както брат ти е постъпвал, както сестра ти е постъпвала. Вие всички знаете това. Сестрата вземе малкото братче, гали го. Братът го вземе, бащата го вземе, подхвърлят го. Майката го взема, кърпе го. Четири правила има да постъпваме: тъй както майката постъпва; тъй както бащата постъпва; тъй както братът и както сестрата. Не по форма точно така, но те са модели.

Как ще изпълниш закона Христов? Казваш: „Аз те обичам.“ Какво значи обичам? Какво значи „бич“? Този, който не служи на любовта, като кажеш обичам, като махнеш „о“-то, то остава „бич“ – обичта става на бич. Като изпълниш закона, любовта става обич. Значи този бич става лекачен като узрял плод. Когато няма любовта, той е зелен плод, горчив плод. Когато любовта е там, плодовете стават сладки. Какво показва горчивината в света? Горчивите неща показват закона на безлюбието. Сладките неща, това е законът на любовта. Всички сладки неща са станали от ония хора, които изпълняват закона на любовта. Слънчевата светлина, когато слеза от слънцето, прави тия плодове сладки. Тя показва ония същества, които живеят на слънцето, които изпращат своята помощ на земята; показва, че са много добри и много сладки. Следователно имаме на земята повече сладки плодове, отколкото горчиви. Един сладък плод показва какви са жителите на слънцето; сладките ябълки показват какви са жителите на слънцето; сладките круши показват какви са жителите на слънцето. Една слива, един лимон, един портокал, житните зърна, всички те показват какви са жителите на слънцето и ние какви трябва да бъдем сега. Един

човек двайсет години яде череши, и хляб яде и да е горчив? Туй как ще си го обясните? Мене много пъти са ми казвали: „Вие не ме обичате.“ Рекох: „Прав си. Всеки човек, който не обича Бога, аз не мога да го обичам.“ И хората, когато мен не ме обичат, и на себе си казвам същото. Не може хората да те обичат, докато не обичаш Бога. Казвам, трябва да обичаш Бога, за да те обичат хората. Искаш другите да те обичат. Защо ще те обичат? За твоите очи? Защо обичат хората Христа? Христос обичаше Бога. Като дойде, изпълни волята Му.

Да сме готови на всички жертви за Божията любов. То е един закон. Не жертви за хората, но вътре в себе си трябва да имаш един закон за онази жертва, която трябва да направиш. Седиш, мислиш и казваш: „Аз ако се пожертвам, какво ще стане?“ Вие криво разсъждавате. Христос изяснява въпроса: „Ако житното зърно не падне в земята, то само остава, ако падне в земята, то се умножава и сила придобива.“ Ти, като се пожертваш, ще спечелиш нещо. Като не се пожертваш, ти сам ще останеш. Всичките радости в живота произтичат от жертвата, която ние правим за любовта Божия. Всичката радост и веселие произтича от жертвата, която правим за Божията мъдрост. Всичката свобода, която искаме да придобием, произтича от всички жертви, които правим за истината. Ние имаме странни понятия. Някой път се възмущаваме от известни методи. Ето аз как сравнявам. Представете си, че в морето се давиш. В същото време няма едно хубаво гладко копринено въже, но има едно такова оцапано въже, направено от коноп. И хвърлят ти го, да се хванеш за него. Ти казваш: „С такова ли въже ще ме спасяват?“ Ако туй въже го няма в дадения случай, ще се удавиш. Оцапано-неоцапано, ще се хванеш за въжето. Ако не се хванеш, ще се удавиш. Ние, съвременните хора, искаме да живеем по Бога с копринени въжета. Някой казва: „Защо не ходиш на събрание?“ „Нямам нова шапка.“ Без шапка не се ли ходи? Не може ли да имаш едно малко кюляфче? Аз се чудя – светски-

те хора са много смели. При мене гоїде една гама преди няколко време. Турила на главата си едно малко кюляфче. На детска глава не може да стои, как го е закрепила? Казвам: „Браво.“ Тя казва: „Учителю, едва намерих шапка.“ Аз в себе си я похвалявам. Другите, с големи шапки, не можаха да гоїдат, а тя с малката шапка гоїде. Друг ще каже, че на събрание не може да гоїде, понеже обувката му не били модерни. Едно време ти да носиш скъсани обувки, всички ще кажат: „Закъсал е.“ Сега вече и десет души да имат, носят ги. Аз имам едни модерни обувки, отгоре имат около десетина дупки. Едно време, ако ги носиш, хората щяха да мислят, че е съвсем късав човек. Сега, ако ги носиш, ще кажат, че са хигиенични. И наистина, намират ги доста хигиенични. Разбира се, не са за зимно време, но лятно време, когато не е гъждовно.

Казвам, живеем на земята в едно училище. Земята е училище, не забавление. Когато невидимият свят се усети уморен от прекалена работа, ангелите, след като са ходили навсякъде, свършили са си работата, идват на земята да си починат и да гледат хората. Гледат ги какво правят, как тичат като мравки. Те виждат как човек е неразположен, виждат, че се безпокои за нищо и никакво, безпокои се – отнякъде ще гоїде хлябът. Безпокои се кой ще донесе вода – ще гоїде отнякъде. Дали ще гоїде навреме, да не късне. Късняването е наше схващане. Ние мислим така. Ако спиш, хич няма да късне. Понеже си се събудил по-рано, казваш: „Къснах.“ Някой път, като се успиш, казваш: „Къснах.“ Или те са къснали, или ти си къснал. Ако рано ти се събуждаш, другите късняват. Ако ти се успиш, ти късняваш. Някой път онези, които носят благата, късняват. Някой път ние късняваме. Не че ние късняваме, но не сме се събудили навреме. Казвам, трябва да бъдем навреме, да се събудиш навреме и да оставиш всичкото неразположение. Не е време да бъдеш неразположен. Ще гоїде неразположението. От него не може да се избавиш. На туй неразположение не му

обръщай внимание. То хлопа на вратата. Неразположението някой път има криви сведения. Че туй неразположение дошло при тебе, ти не си длъжен да го приемеш. Адресът е крив. Не се е намерил друг, хване тебе. Ти ще кажеш: „Не съм аз.“ Тогава ще постъпите, както онази негърка, която живяла при едно американско училище по богословие, която имала деветдесет години. Тя остаряла и всеки ден се молила на Господа, и казвала: „Господи, освободи ме, всеки ден се мъча.“ Минавали студентите и слушали как тя се моли да я прибере Господ. Американците обичат шегите. Трима студенти се представили като ангели и отишли при нея, да я приберат. Преобличат се и хлопат на вратата ѝ. Тя казва: „Кой е там?“ „Трима ангели, които Господ изпрати от небето да те приберем.“ „Кажете Му, че нея я няма тук.“ И ние се намираме в такова положение. Когато гоїде онова, което иска да ни освободи, казваме: „Има време.“ Тя искала да я прибере Господ, но не по този начин, както тия студенти искали. Тя казва: „Кажете на Господа – тя схваща – кажете на Господа, че такива несвършени ангели от семинарията да не праца. Такива семинарски ангели да не праца. Ако праца, да праца истински.“ За това тя казва: „Кажете, че я няма.“ Това е тълкувание.

Какво ни коства да ги шаме? Какво ни коства да си отворим очите и да възприемем светлината? Какво ни коства да почиваме, да пием вода? Всички работи, които Бог ни е дал, са леки работи. Тези работи, които са тежки, ние сами си ги създаваме. Майката създава някои неприятности с децата. Някоя майка иска да храни децата постоянно. Тя казва: „Не яде моето дете, изпостяло.“ Не го принуждавай, и нека детето да гоїде само и да каже: „Мамо, дай ми хляб.“ Нека то само да гоїде огладняло. То иска да яде, а ти му даваш хляб. Не иска хляб да яде, а ти го викаш на обед. Не е гладно, остави го. Вие казвате някой път, че сте неразположени. Ако чакаме ние да бъдем неразположени, тогава какво ще постигнем? Някой иска да се моли, но трябва да има разположение.

Че ако един цигулар би искал да свири само когато има разположение, какво ще научи? Някой път трябва да свири и когато няма разположение. Та привеждат един пример. Един минава по една река. Иска да премине реката. Дойде до реката, и няма мост. Разсъждава и казва: „Че трябваше да направят мост, да има откъде да се мине. Какво е това безобразие, да няма направен мост?“ Така разсъждава как да няма мост. Но идват разбойници и той, като ги вижда, хуква и минава реката. Отива на другия бряг. Научава се да плава и така се освобождава от разбойниците. А те, понеже не искат да се оквасят, казват: „Нека си върви.“ Ако имаше мост, той щеше да мине по моста, но и разбойниците щяха да минат по моста, да го оберат. Благодарение, че няма мост, не е обран. Вие, като минавате реката, без мост ще минете, и опасността ще остане на брега, няма да дойде при вас. Човек, който минава през големи мъчности, не го обират. Всички, които в света са обрани, са все без мъчности. Пътят, по който ти ще минеш, и онези, които ти мислят злото, и те ще минат по същия път. Щом минеш по пътя на изпитанието, злото не минава по пътя на изпитанието. Или другояче казано, човек, който върви по пътя на любовта, той е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на любовта. Човек, който върви по пътя на мъдростта, е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на мъдростта. Човек, който минава по пътя на истината, е свободен, понеже злото не може да мине по пътя на истината. Ако ти минеш по пътя на любовта, ти си спасен. Ако ти минеш по пътя на мъдростта, ти си спасен. Ако ти минеш по пътя на истината, ти си спасен. Онези, които те посрещат, ще останат след тебе. Ще кажат: „Да си върви.“

Сега тази философия ни е ясна. Разисква се какво е любовта. Аз разбирам любовта тъй конкретно, ясно. Човек, който върви по пътя на любовта, е избавен от всички злини. Път на избавление е. Ти минаваш друга граница, от една държава в друга. Когато гонят някого в една държава и той

мине в друга държава, той вече е избавен. Ако си извън любовта, законът те хваща. В любовта законът не те хваща. Законът те преследва до любовта. Влезеш ли в любовта, казват: „Оставете го.“ Излезеш ли вън от любовта, хванете те законът и казва: „Плащай.“

Казвам, това е практично приложение. Тази идея трябва да остане в ума ви. Ти седиш при реката и мислиш: „Няма мост.“ Минавай, не търси мост. Наквасиш се – не наквасиш се, минавай. Някой път реката може да е широка. Аз съм наблюдавал котките. Котките много табуети имат, много угодничества. Дойдат до някоя преграда, няма да прескочи, търси отворено място да мине. Ще заобиколи преградата и няма да прескочи, разположение има. Но ако назовиш тази котка, тя два метра може да скочи. Ако е по разположение, ще търси път да заобиколи преградата. Ние по някой път сме в състояние да прескочим два метра. Дойдем до някое препятствие от четири пръста и казваме: „Кой тури това препятствие?“ Търсим някъде да минем без никакво препятствие.

Казвам, ние сме будни за погрешките на хората. Констатираш една погрешка, нищо не се ползваш, само цапаш ума си. Ти, като кажеш някому една горчива дума, с тази дума оцапаш езика си. Лоши думи цапат мозъка, лоши думи цапат сърцето. Малко цапат, но цапат. Когато дойде една лоша дума, да кажеш: въздържай се, веднага намери някоя подобна на нея, с която да я замениш.

Казват някога: „Духът.“ Духът, това е законът на Божествената любов. Плодът на Духа е любовта. Следователно, ако ние се храним с плода на Духа, Който е любов – апостол Павел в своето послание казва: плодът на Духа е любовта – ако се храним с любовта, мисълта ще бъде здрава, чувствата ще бъдат здрави и тялото ще бъде здраво. Това е единствената хигиена. Три правила човек трябва да положи: да се храни с ума си, с плода на Духа – любовта. Ние трябва да бъдем като съвременните хора. Едно време се биеха със стрели, после дойдоха кремъкките пушки като кавали. Аз

съм виждал такава пушка като голям кавал. Ще вземе, и ще тълче от устата на пушката. Ако някой излезе да се бие в съвременния свят с такава пушка, той докато напълни кавала, ще го претрепят. Той докато напълни пушката, ще изстрелят сто снаряда, една картучница ще изстреля още повече. Трябва да бъдем модерно въоръжени. Старите методи не могат да ни послужат. Ако ходите с кремъклии пушки, ще ви бият. Модерно оръжие трябва да имате. Сегашните оръдия, които хората имат, не са най-силните. Бъдещите оръжия, които идват, най-големите гранати ще бъдат като една диня. Като я хвърлят, като се пръсне, всичко ще изчезне. Ще остане динята, и хората ще седнат да ядат диня. Като падне динята, топовете ще изчезнат и ще почнат да ядат диня. Ще се бият с дини, с ябълки, с круши. Мъж и жена скарат се, с дини ще се бият. После ще седнат да ядат. Вие сега носите оръжията на стрелите, на кавалите. Тия оръжия не са така модерни. Аз считам, и съвременните оръжия не са така модерни. Като почнат да се бият с дини, като се пръсне динята, ще кажат: „Много ти благодарим.“ И ще седнат да ядат динята, да я опитат дали е сладка.

Какво ви коства да кажете една сладка дума като диня? Туй, за което ви говоря, аз само веднъж съм го опитал. Когато идвах от Варна за пръв път в София – дотогава не бях идвал в София, минавам с един приятел, Бъчваров. Той пътува с един велосипед, но понеже валял голям дъжд, носи велосипеда си. И аз нося една ръчна чанта, вървим пеш. Идваме до река Камчия, и тя придошла, заляла на четири-пет километра целия път. Един кръчмар и бакалин едновременно, казва ни: „Трябва да се върнете, по никои начин не може да минете реката.“ А пък ние трябва да вървим, не може да останем. Иде един българин с хубава шарена кола, спретнат човек с дебели вежди. Поглежда така, като харамия. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви помогне, но този човек е най-лошият. Не съм го виждал досега да направи добро някому.“ Казвам на Бъчваров да иде при него, понеже той издава-

ше списание и ходеше с хората. Казвам му: „Иди да му кажеш.“ Казва ми: „Не ми хваща окото.“ Аз искам да опитам законът дали работи у този българин. Отивам и му казвам: „Моля, може ли да ни направиш една малка услуга? Пътят е заял от реката, а този наш приятел има един велосипед. Ти само да качиш велосипеда на колата, а ние ще си дигнем крачолите на панталона, ще изуем обувката си. Ти напред ще вървиш, и ние подир колата.“ Забелязах една малка усмивка на устата му. Поглежда ме изпитателно. Казва: „Човещина, може ли така? Ще се качите и вие на каруцата ми.“ Кръчмарят си прехапа устните. Оставаме на неговото разположение. Той, като полковник заповядва, върви напред, а ние подир него, като редови. „Аз съм от новите полковници, ще се качите на колата ми.“ Качихме са на каруцата му. Бъчваров седна при него, приказват си. След това, като минахме реката, покани ни да отидем при него вечерта и там пренощуваме. Гощава ни. На сутринта, като станахме, дойде и на четири километра ни изпрати от селото. Бъчваров го абонира и за списанието си. Казва ни: „Заповядайте и друг път.“ Аз, като го погледнах, виждам един венерин тип, човек на любовта. Но няма кой да го бутне. На захарта трябва малко водица, за да се стопи. Без вода не може да се стопи захарта. Казвам: „Всичките мъчнотии в нас, все са от любовта.“ Плащат ни венерините типове. Казва: „Не ми хваща окото.“ Тури малко вода. Една дума е достатъчна. Ще хвърлите една диня, един снаряд с диня.

Апостол Павел казва: „Кой ще ни избави от любовта?“ Тя е единственият безопасен път, по който можем да вървим. Няма друга сила в света, която може да ни избави от това положение, в което се намираме, единствената сила е Духът, Който ще измени целия ред на нещата. Божият Дух ще употреби любовта като едно средство, мъдростта като едно средство и истината като едно средство. От любовта ще дойде новият живот, от мъдростта ще дойде новото знание, от истината ще дойде новата свобода, в която няма

да бъдем ограничени. Казвам, бъдете готови да си запретнете крачолите. Ако не се решите да кажете на българина, че ще си запретнете крачолите, да му кажете той да върви напред, а вие подир него, няма да ви качи на колата. Любовта – напред, а вие – отзад. Тя ще ни качи на каруцата си и ще ни угости хубаво. Изключение няма.

Ще се качим на новата каруца на този българин.

„Отче наш“

Двадесет и девето утринно слово
30 май 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЧИСЛОТО ТРИНАДЕСЕТ

„Добрата молитва“

„Махар Бену Аба“

Ще ви прочета една от най-опасните глави на Писанието, от която се страхуват хората. Туй, от което човек се страхува, не го прилага. Той седи далеч от него. Тази опасна глава е тринайсетата глава от първото послание към коринтяните на апостол Павла. Никой не влиза в тази стая. В странство ако идеш, в стая номер 13 никой не влиза, макар да е много добре мобилирана. И имат право. Сега аз искам да ви накарам да влезете. Аз зная, че пак няма да влезете. Ако имате интерес в тази стая, ще влезете. Понеже, като влезете, ще трябва да платите нещо. (*Учителят прочете тринайсетата глава.*)

Някой път нещата трябва да се повтарят, понеже има неща пропуснати. На стр. 260 от книгата „Възможности за щастие“ говорил съм върху любовта под заглавие „Единственото нещо“. Ако ви попитат какво се е говорило, няма да знаете. Може да се е говорило ненавреме, може, когато съм говорил, да сте били заети с нещо друго, което е отвлякло вашето внимание. Сега ако ви попитам да дадете точно определение на любовта, как ще я определите? Много мъчно. Не може да се определи любовта. Не може да се определи, понеже има много отношения. Първоначалният подтик, от който са произлезли всички неща, е любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е това, от което всичко е излязло. И доброто, и злото от любовта е излязло. Как ще определите вие? Допущате и злото да е излязло от нея. Туй са човешки

твърдения, туй зло – допускате отрицателни мисли в ума. Ти защо се сърдиш? Онзи, който иска аз да не се сърдя, нека ми покаже един пример. Запример аз ще го бодна с една игла, и той нищо да не ми каже, пак да ми се усмихне. Като го бодна, веднага ще има малко стускане на веждите. Другите казват: „Търпи, това е, за да те опита.“ За да ни опита, той трябва да бъде вещь. Не да ни опита, тъй както не трябва. Изкара ме на таблата, да ми даде една задача, която може да реша. Той ни даде задача, която никой в математиката не може да реши, даде ни много мъчна задача, да ни унижи. Може да са разни неговите съображения. Някои учители са благоразумни, пък някои не са благоразумни. Различни са подбудителните причини. Не е лошо човек да се сърди, не е лошо и човек да не се сърди. И едното е добро, и другото е добро. Да кажем, имате една киселина. Киселините не са отрови. Силните киселини образуват отровите. С отровата животните отдавна са запознати. Пчелите, осите преди години са изработили такива тънки жила и в него турят малко отрова. Като дойде някой наблизо, ще го жилнат веднъж, два пъти. Казват: „Тук в нашето място да не влизаш. Ние сме същества много работливи, нямаме свободно време. Сега ти си дошъл като кореспондент, ние нямаме време. Царицата не позволява с информация да се занимаваме. Ще седиш настрана. Цветя има, мед събираме.“ Ако не се отстраниш, ще те жилнат по носа. Благородство има в пчелите, че никога не жият в очите. Тя няма да те осакати. Може да те жилне по устата, може да те жилне по бузата. Знаят меките места на човека, знаят къде да жият.

Разправяше ми един български свещеник, на големия му син се е случило някакво нещастие – това няма да ви разправям как се е случило, не ви интересува – но в туй нещастие, което му се е случило, останала една голяма буца на горната му устна. Той бил много красив, виден в селото. Седи бащата и казва: „Туй дете как се осакати.“ Като го погледне, мъчно му стане. Три, четири години така го гледал,

и все нещо го рязва бащата. Един ден бащата вика сина си да отидат да нагледат пчелите, да извадят мед. Завъртява се една пчела и ужилва момъка точно на горната бърна, на буцата. Бащата казва: „Не стигаше едно нещастие, че второ.“ Но за голямо чудо на бащата, като спаднал отокът на устната, и буцата изчезнала.

Та казвам, под гумата любов много неща се разбират. Опасна е. Много стаи има любовта, зависи къде ще влезеш. После що е вяра? И вярата има много отношения. Някои казват: „Малко вяра има.“ Не че има малко вяра, но вярата има отношение към много способности и чувства, които човек притежава. Да кажем, един човек, който е много страхлив, той има вяра, но страхът се намесва във вярата. Не че вярата на този човек е слаба, но вярата отстъпва пред страха. Този човек няма слаба вяра, но силен страх има. Не е въпрос на вярата. А ние казваме за такъв човек: „Слаба му е вярата.“ Или: „Той няма никаква вяра, той се е обезверил.“ То не е така. Обезверяването не се дължи на вярата, дължи се, че в ума му е влязъл някакъв философски възглед, изменил възгледа на нещата, другояче мисли, а не че се е обезверил. Философският възглед е потребен. Не трябва всякога да имаме едни и същи възгледи. Днес слънцето грее весело, утре скрие лицето си, няма го, не се явява, забулено е. Ние ще кажем, че е сърдито, не иска да ни види, но обикнали го милиарди същества и пред слънцето искат да се разговарят с него. То за нас няма време. Казва: „Вие ще седите на заден план, с други ще се разговарям сега. Ще чакате.“ Вие ще кажете: „Аз нямам време.“ Защо нямате време? Вие сте чиновник някъде, под закон сте. Нямаме време, нито една минута на разположение. Казва ви фурнаджията: „Ще чакате пет минути.“ Вие казвате: „Нямам време.“ Този, който няма пет минути на разположение да чака, като излезе, ще каже: „Немарлив човек, хлябът му не е навреме готов, не е изкарал хляба навреме.“ Той изхожда от своето гледище. Кой може да опече хляба точно на секундата, на минутата?

Някой път пещта не е добре опалена, слабо е опалена – слабо се пече хлябът. Някой път е повече опалена – по-лесно се пече. Някой път искате да идете до някой град, да кажем, искате да идете оттук до Самоков с автомобил. Ако ви кара някой смахнат шофьор, който бърже кара, не знае добре да кара на завоите, какво ще стане с вас? Вие казвате: „Ще ида в Самоков.“ Но от този шофьор зависи да идете или не в Самоков. Той се понапил, вие се качите на автомобила, виждате, че той е пиян и казвате: „Нека си пие.“ Не, ще му кажете: „Моля ти се, по пътя, понеже ще ни караш, не пий сега. Като идем в Самоков, там ще ти платя два пъти повече да пиеш, но сега не пий, понеже ще ни возиш. Бъди така добър да не пиеш.“ Защо да не пие? Защото обичта към виното ще наруши любовта към нас. Ще ни обърне някъде по пътя – кому крак, кому ръка ще изкълчи и ще имаме лошо мнение заради него. Като идем в Самоков, можеш да пиеш колкото искаш там.

Аз гледам, често почнаха да се оплакват, че не са близо до мене. Искат да бъдат близо до мене. Не че ме обичат, та искат да бъдат близо. Казват: „Искаме на първите редове да бъдем.“ Аз влизам в положението им. Искат да бъдат на първите редове, понеже не могат да чуват какво говоря. Прави са. Позадебеляло ухото, пък искат да чуват каквото аз говоря. Влизам в положението им сега. Онези, на които слухът е добър, не искат да заемат крайните места, да отстъпят. Онези, които чуват добре, чувството за собственост, на стяжанолюбие е добре развито и не искат да си изместят стола. Някой седи в едно събрание или в една стая, в която живее, и не иска да отстъпи. Коя е побудителната причина? Туй чувство на стяжанолюбие е така силно развито, че като вземат една стая, не искат да излязат, казват: „Тази стая е моя и не искам да изляза.“ Някои, у които не е развито това чувство, готови са да се сменят и да идат където и да е. Сега туй едно качество, не че е лошо, но някой път може стяжанолюбието да те свърже с някоя идея, която

пет пари не струва. И понеже собствеността е развита, може да се спори заради нея с кого ли не. Срещал съм много религиозни хора, евангелисти, които искат да знаят Син Божии ли е Христос, или не. Хубаво, казвам, представете си сега, една проста жена е печела хляба и представете си, че една княгиня е опекла хляба. Искате да знаете хляба, който го ядете, простата жена ли го е опекла, или княгинята го е печела. Някой ще вземе хляба, понеже княгинята го е печела. Но брашното е еднакво, водата е еднаква, само че едната е проста, а другата е княгиня от благородно произхождение, едната има образование, а другата няма. По същество няма никаква разлика, но по форма има. Казвате: „Кой пече хляба?“ „Княгинята.“ „Добре, аз ще взема.“ „Кой пече хляба?“ „Простата жена.“ „Аз не искам.“ Та и сега, когато някой каже: „Кой каза тия думи, Христос ли ги е казал?“, е същото. Христос е княз. Ако някой груг ги е казал тия думи, не иска да слуша, но тези думи са същите. Казва: „Не е интересно.“

Тук не е въпрос за любов. Няма никаква любов тука. Някои хора тръгват по пътя и ако апетитът в него заяден е развит, иска цял хляб да му турят в торбата. Дагат му половин хляб, казва: „Половин хляб няма да ми туряте в торбата.“ Той, като не е знаел, турили му половин хляб в торбата. В Царибродско има един обичай, който жените са внесли. Там жените не мажат, ами мъжете, понеже казват: ако жената маже, мъжът ѝ ще умре. Мъжете трябва да мажат, за да не умрат. Жените може би искат да си починат. Пък и при мазането могат да се оцанат. Може това чувство на красота и изящество да е развито. И те казват: „Дето ние ще се цанаме, мъжете да се цанат.“ И турили това – ако мажат, може дълго да живее. Който не разбира закона, ще каже: „Това е суеверие.“ Не е суеверие, не е празна вяра. Този мъж, като маже, ще види какво нещо е мазането. Може тя да не е направила хубаво мазилката и дето ще каже, че не е замазала хубаво, ако той е много възискателен, ако чувството за красота е силно развито, може да направи

забележка. Пък той, като маже, сам ще види какво нещо е мазане. Жените, като не са знаели как да мажат, понеже мъжът е по-стар, казват: „Вие, мъжете, тази работа е за вас. Мазането е за мъжете, не е за жените.“ Мазилката, най-първо, е за учителите. Учителите, като искат да се освободят от работата, турят я на учениците. Учениците, като не знаят как да мажат, зацапат както знаят. Чудни са хората. Аз разсъждавам: да рисуваш една картина, не е ли за мазилка? Казвате: „Проста работа е мазилката.“ Гениален човек трябва да бъде, за да знае как да маже платното. Те мислят, че мазилката е лесна работа. Зацапай. Не така. Ти ще нацапаш, но всеки ще ти се смее. Ти ще направши една картина – тя е мазилка, но ти така ще я направши, че който види, да каже, че е отлична. И веждите хубави, и очите хубави, картината да бъде жива.

Разбирането на словото Божие не е лесна работа, но не е за деца. Вземете за пример готвачеството. Той е готвач, но сложна работа е. Майсторство се иска. Човек трябва да бъде майстор. Той трябва да знае какво да готви, съобразителен трябва да бъде. Ако някой готви и не знае как, ще накара всичките да се карат.

Та казвам, числото 13, в какво се ди нещастие то му? Нещастие то е там, че то представя дом, дето майката е заминала за онзи свят или гъщерята, или синът. Бащата е там, но майката я няма. Майката е онази, благородната, която върши всичките работи. Нея я няма. Затуй е нещастие в дома. Когато майката я няма, децата са въшлясали, нечисти, няма кой да им почисти. Бащата е несръчен. Всички считат, че той е изчезнал, но той е член от дома. Най-важният член е. Някои казват тъй: „Не ме е страх от числото 13.“ Числото 13 е на бойното поле, при картениците – огън има, да минеш през него. Да минеш през тази зона на бойното поле. Казва: „Не ме е страх.“ Но като го иде там, не е само една картеница, но десетина картеници. Тогава ще видиш какво е числото 13. Казвате: „Суеверие е.“ Какво суеверие,

как ще минеш? Ще се откажеш. В дадения случай числото 13 е число без любов. Любовта я няма там. Числото 13 е насилие. И тогава кабалистите лесно разрешават въпроса. Казват: „Ще изменим числото.“

Да се измени числото се изисква цяла наука. На гъската ще напишеш числото 13, ако искаш да не те крадат крадци, защото и крадците се страхуват от числото 13. Тури съкровищата си под числото 13, и тогава никои няма да влезе вътре. Умрял някой, той е числото 13. Имате един клозет нечист, то е числото 13. Имаш да даваш, пък нямаш нито пет пари, то е числото 13. Отрязан ти е единият крак, то е числото 13. Отрязани са двата крака, то е числото 13. Отрязват ти едната ръка, то е числото 13. Извадено ти е око то, то е числото 13. Оглушал си, то е числото 13. Суша е, нищо не расте, то е числото 13. Всичките нещастия в света произтичат от числото 13. Не че числото ги ражда, но онези Божествени сили, които раждат благата, имат еднакво отношение. Следователно има една дисхармония. Скарали се двама, то е числото 13. Не могат да се примирят, то е числото 13. Предадеш урок на някой ученик, не му стига умът да го научи, то е числото 13. Убеждаваш някого, той не вярва, то е числото 13. И онези, които не разбират закона, турили числото 13 на любовта. Хората не знаят, и малцина я четат. Казват: „Веднъж я четох.“ Като четете веднъж, два пъти, три пъти, не стига. Виджате, че аз я чета и ви вкарвам в тази глава. Само когато аз говоря за любовта, спазвам едно правило, понеже при числото 13 се ди най-голямата змия, с най-силната отрова и който рече да влезе там, клъвне го, търкули се на земята, та когато аз влизам в числото 13, сменям този караул, турям една фиктивна змия, неорганическа, само да плаши. Когато е жива змията, не е лесно. Който иска да влезе в тринайсетата глава, трябва да смени караула. Като влезе и като излезе, има опасност. И като влиза, има опасност и като излиза, има опасност да те клъвне.

Вземете в живота двама приятели, те искат да влязат в стаята на любовта, дето живее една красива княгиня. Като влезе единият, се влюби. Като влезе и другият, и той се влюби, и приятелството изчезне между тях. Изчезва приятелството, защото, като рече да влезе, ще го клъвне змията, или като излезе, ще го клъвне. И оттам насетне не харесва момата. Зароди се и омраза между тях. Защо? Защото княгинята живее в стаята на безлюбието. Представете си – и двамата овчари, млади момци, а пък момата е княгиня. Влезе единият, мисли, че тя го обича, влезе другият, и той мисли, че тя го обича. Мислите ли, че една княгиня може да обича един овчар? Тя си играе. Тия двамата овчари влизат и не знаят, че като влизат, ще се осакатят. Колко от вас има със счупени сърца. На какво се дължи това? Вие сте влезли в стаята на любовта без позволение. Змията ви е ухапала. Вие изучавате Бога. Опасна работа е числото 13. Не може да изучавате Бога. Ние нямаме понятие какво нещо е Господ. Голямата змия седи там, ще те клъвне, и ще се свърши работата. Някой път дойде ви наум, казвате: „Толкова години служим на Господа, какво ни е дал?“ Някои от вас казвате: „По любов го взех, какво ми даде той?“ Друг казва: „По любов я взех, какво ми даде тя?“ Не е виновната тя. Всеки, който влиза в стаята на любовта, може да бъде клъвнат от голямата змия. Някой път обвинявате Ева. Тя влезе в числото 13, и като влезе там, клъвна я змията. Не трябваше да влиза. Падението стана от безлюбие. Ева влезе, когато не разбираше. Тя влезе в числото 13. Няма да влизаш, понеже е забранено. Забранено беше това гърво.

В числото 13 трябва да влязат най-силните, най-умните, най-гениалните, светлите. То не е за невежите хора, те да седят далече от нея. Само да погледнат и да си вървят. Има защо хората в Европа да се плашат от числото 13. Сега ние сме в числото 13. Казвате: „Кога ще се свърши тази война?“ Числото 13 е войната. Всичките хора търсят победа. Всичките хора искат това, което не трябва да го искат.

Ако искаш да победи любовта, разбирам, но ако искаш безлюбието да победи, това е неразбиране. Ако трябва да победи разумността в света, разбирам, но ако трябва да победи невежеството, не разбирам. Ако трябва да победят силните хора, които ще турят ред, разбирам, но ако ще победят слабите, не разбирам. Каква е тази победа?

Та казвам: аз говоря за любовта. Но до Христа тази змия седеше като пазителка на любовта. От Христа насам вие още не сте изучавали закона, този закон се измени, не знаете кое число е. Ако човек на любовта не може да жертва всичко, трябва да не влиза при нея. Щом започнеш да правиш сметка и дойдеш до закона на любовта, голямата змия ще те ухапе и оттам насетне нищо няма да излезе от тебе. Много пъти хората не са готови и казват: „Повярвай в Бога.“ Той казва: „Оставете ме, нека си поживея сега в света.“ „Повярвай в Бога.“ Ще го ухапе змията. Казва: „Трябва човек да стане.“ Да стане човек, трябва да разбира. Като влезе в стаята на любовта, какво трябва да търси? Като идеш при Бога, какво трябва да търсиш? Ти при Бога за да идеш, трябва да се справиш със своите наследствени черти, трябва да се справиш със средата, в която живееш, трябва да се справиш с характерните черти, които си имал. Те са три области, от които зависят наследствените черти. Не сме свободни. Роден си от една майка, която е болна, наследил си нейните черти. Роден си от глупава майка, наследил си нейната глупост. Роден си от един баща пияница, наследил си неговите лоши черти. Наследствените черти, добри и лоши, се унаследяват. Туй, което си го наследил, ти не можеш да се избавиш от него. И от доброто не можеш да се избавиш, ако се наследи. Казват някои: „Поправя се.“ Не се поправя. Вие искате да преобразите характера. В какво седи възпитанието? Церът на сиромашията е богатството, церът на болестите е здравето. Не церенето, но здравето е лек. Здравият човек е свободен от болестите. Който не е здрав, не може да бъде свободен. Ти пари ако имаш, грехи ще имаш. Но тия неща

не могат да внесат онова, което искаш, здраве не могат да внесат. Зависи как гледа човек.

Хората се страхуват от числото 13. Ще кажете, че това е суеверие. Зависи как гледа човек на нещата. Ако огънят е голям, не е суеверие, че се страхувате да влезете в него. Ако огънят е слаб, и децата могат да влязат в него без страх. Сега мислят за любовта. Любовта не е за деца, тя е за възрастни хора, които имат разбираня. За да бъде човек любещ, той трябва да разбира закона на надеждата, той трябва да разбира закона на вярата. Тогава, да дойдем до закона на любовта, два етапа има. Човек, за да познае любовта, трябва да има отлично тяло, добре създадено, да има добро унаследено тяло. Човек трябва да има отлично унаследен ум. И човек, за да познае любовта, трябва да има отлично унаследено сърце. Човек, за да познае любовта, трябва да има отлична душа и трябва да има отличен дух. Не е лесна работа. Вие казвате: „Любов.“ Любовта не е за деца. Често чувам да казвате: „Тук не сме хора на любовта.“ Ти, първо, трябва да се учиш от любовта, щото има правила. Да се учи любовта, е най-голямата наука. Вземете един цигулар: още като видиш как си държи цигулката, пръстите, може да знаеш дали ще свири добре. На съвременните цигулари много още има да им се предава. Тонът на един цигулар трябва да бъде непогрешим, чист тон. Чистият тон може да стане само със средния пръст, само със средния пръст може да се произведе. Достойнството на тона може да се предаде само с първия пръст. Красотата на тона само третият пръст може да внесе. Основният тон с малкия пръст се взема. И палецът си играе своя роля в цигулката. Той си има своя служба и в пианото, и в китарата. Съвременното свирене е чисто механично. Отлична техника, но мъртва е тази музика. Мъртва е по единствената причина, че като влизат музикантите, те са ухапани от тази змия. Той сам е недоволен, той свири само за пари. Свири и като му дадеш пари, доволен е. Музиката служи като средство за придобиване на пари.

Казвам, ако ти в любовта не можеш да се подмладиш, ти не си разбрал любовта. Ако в любовта изгубиш здравето, не си я разбрал. Всички се хвалят, че като влязат в любовта, стават разсеяни. Змията ви е клъвнала.

Ако раздам всичкия имот за прехрана на сиромасите и ако дам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам. Кое е онова в мене, което ще ме накара да раздам имота си? В мен трябва стяжанолобуето да е слабо развито, да не пречатства, а милосърдието да е силно развито. Стяжанолобуето се намира отстрани на главата долу, а милосърдието е отпред на главата горе. Ако милосърдието е силно развито и стяжанолобуето е слабо развито, тогава човек може да раздаде всичко. Милосърдието е свързано със закона на любовта. Без милосърдие не можеш да бъдеш щедър. Някои казват: „Аз съм много милосърден.“ Като гледам главата му, няма никакво милосърдие, не е развито. Ако вземете милосърдието и ако то не се допира между две успоредни линии, ако не се допира до горната и долната линия, този човек не е милосърден. Между двете успоредни линии милосърдието трябва да се допира и до горната, и до долната. Някой иска да бъде твърд. Ако твърдостта не се допира до горната линия, не е твърд човек. Ако вярата не се допира до горната линия, тази вяра е ограничена. На съвременните хора липсват много работи. Някой се разгневи на Господа и казва: „Аз съм повярвал в Него, а Него Го няма никакъв.“ Ще ви приведа един пример. В едно от училищата, дето се преподавало борчество, един от учениците казал за учителя, който преподавал: „Пет пари не давам за учителя какво ме учи.“ Учителят идва и му казва: „Ти за мене пет пари не даваш. Я да ти видя силата.“ Започва да се боксира с него. С първия удар го търкулц на земята. „Не даваш пет пари за мене. Ти, когато можеш да издържиш на удара, тогава можеш да говориш така. Сега си слаб, не можеш да издържиш един удар, ще си държиш устата затворена, да не казваш, че пет пари не даваш.“ Има нещо, за което ще дадеш, казваш: „Сила има в

мене.“ Когато се произнасяте, трябва да бъдете силни. Вие искате в света всичко да ви тръгне по мед и масло. Най-първо, нямате един философски ум. Да сте твърд, не сте твърд. Твърд сте в желанията. Да бъдеш твърд в убеждението, на парчета да те нарежат и да не отстъпиш, то е твърдост.

Аз съм привеждал примера за свети Никола и за един български свещеник. И сега ще ви го приведа. Този свещеник обичал киселото мляко и поръчвал на попадията да му направи една голяма паница с кисело мляко с каймак. Тя подквасвала млякото, но още докато е топло млякото, тя изяждала каймака, понеже и тя обичала каймак. Попадаията, докато подквасвала млякото, обирала каймака и млякото нямало каймак. Попът не знаел, че попадаията яде каймака. Един ден занесъл млякото в църквата, но попадаията отишла и в църквата и изяла каймака, и намазала мустаците на свети Никола с мляко. Попът, като влязъл в църквата, видял, че млякото пак няма каймак, но видял, че мустаците на свети Никола са нацапани. „А, казва, свети Никола, аз досега не знаех, че ти си ял каймака. Да няма такива работи.“ Тръгнал той, напуснал църквата, тръгнал да бяга по света. Свети Никола се преобразил на един стар човек. Той го срещнал и казва: „Синко, къде отиваш?“ Разправил му цялата си история. Казва: „Имам желание да ям каймак, и досега не съм ял. Служих на свети Никола, а той все да ми яде каймака и сега бягам от него.“ Човекът казва: „Може да не е той, може друг някой да го яде.“ „Не, той го яде, всичкия каймак все той го яде. Той е, в църквата видях, намазани му са мустаците.“ „Може някой друг да му е намазал.“ „Как ще му ги намаже? Църквата аз я заключих.“ Млъкнал свети Никола и тръгнали двамата да вървят. Вечерта спират при един богат човек, дето детето му е било болно. Старецът казва: „Донесете тук детето, аз зная да лекувам.“ Взел детето свети Никола в стаята и се затворил със свещеника. Отрязал едната ръка на детето, отрязал другата, крака, другия, главата. Свещеникът си мис-

ли: „Загазих аз с този човек, сутринта ще трябва да бягам. Този е от свети Никола по-лош.“ Свети Никола изчистил всяка част от тялото на детето, започнал да нарежда частите. Наредил ръцете, краката и оздравяло детето. Като видял това, насърчил се свещеникът. И за пръв път тази вечер им донесли една паница с мляко и той ял мляко с каймак. Донесли го за изцеряването на детето. И за пръв път свещеникът се научил как да яде каймак. На сутринта станал и свещеникът искал да напусне свети Никола, помислил си, че и той научил изкуството да лекува. Мислил си: ще реже, и ще гоиде каймакът. Свети Никола го вижда какво си мисли и му казва: „Синко, ти можеш да имаш пак голямо изпитание и един ден, ако гоидеш до някое изпитание, повикай ме. И като ме повикаш, онзи, старият, пътник ще ти гоиде на помощ.“ Разделили се и свещеникът отива в една богата къща, пак детето било болно. Взел детето, нарязал го, както свети Никола го беше нарязал, после наредил частите, но не се свързват. Повикал свети Никола и му казва: „Не върви.“ Като дошъл свети Никола, взел частите, наредил ги и детето оживяло. Пак дошъл каймакът. Тогава свети Никола му се изявил и му казал: „Не ядях аз каймака, а жена ти.“ „Чакай да се върна и на тази попадаия да ѝ дам урок.“

Всичките нещастия в света един ден ще се върнат. Причината за нашите нещастия е нашата неразбранщина. Има неща в света, които, като не ги разбираме, влизаме в противоречие. *(Учителят прочете от книгата на стр. 268: „Значи дълготърпението е един от важните предмети, с които любовта се занимава. Ако турите на гърба ѝ един товар, тя ще го носи с радост. И втори, и трети да ѝ турите, и тях ще носи с радост. И цялата земя да турите на гърба ѝ, тя ще я подхвърля като топка на една и друга страна.“)*

Човек, който не може да носи всичките несгоди в живота, той не е търпелив. Под думата търпение се разбира да носиш всичките несгоди на живота, и при това да остане в тебе съзнанието да си доволен от това, което носиш, и да

остане малко доволство. Щом дойдеш до крайния предел, и си недоволен, не си от дълготърпеливите. Бог е дълготърпелив, понеже вижда, че всичките слабости, които имаме, ще се превърнат в наша полза. Ако изгубиш вярата, че всичко ще се обърне за добро, ти не си разбрал закона. В закона на любовта всичките противоречия някога, когато и да е, всичко това ще се превърне в добро. У първите хора мъчнотиите в рая бяха много малки. Съвременното човечество се е развило, големи са мъчнотиите. Но всичките тези мъчнотии произлезли от едно малко непослушание – влизаме преждевременно в стаята на любовта, дето седеше тази, голямата, змия, която ухапа хората, и вследствие на това се получи отрова. Ако ти заради любовта искаш да се защитаваши с нож, ако ти от любов си убил някого, ти не си разбрал. Защо ще убиваш човека, приспи го. Още като иде отдалече, приспи го. Защо ще го оставиш свидетел, да го утрепваш, да кажеш, че от любов си го направил? То е от безлюбие. В любовта най-малкото престъпление, което се допуска, е да го приспиши. Българите са разбрали този закон. В турско време, когато дойде някой турчин много лош, готов е да ги бие, те ще му направят баница, ще му заколят кокошка или агне, после ще му направят баница със свинска мас. Те вярват, че свинската мас прави меки хората. Действително турците, като ядяха мас, ставаха меки. После ще пие ракийца, понапие се, разшири се сърцето. Ще го изпратят, няма да бие никого.

Тия работи трябва да ги приспособите за себе си. Турците са пример, турците ще ги намерите и сега. Някой турчин ще дойде с кон. Ти ще излезеш да развождаш коня. Някоя сестра сега ще дойде с коня, и ти, още отдалече като иде, трябва да знаеш, че турчинът иде. Ако не знаеш как да постъпиш, ще те ухапе и целия ден няма да се намериш в себе си. Тя ще ти каже някоя дума: „Аз досега вярвах в тебе, сега вече имам най-долното мнение, пет пари не давам.“ Тогава какво ще кажеш? Тази сестра, която казала така, тя ухапала. Тя носи змията и от тази отрова ще даде и на тебе. Тя

носи отровата в себе си и с думите ще предаде отровата и на тебе. Ще внесе отровата в думите си, ще се отрови. Разправяше нашият брат Граблашев, като държал сказки да убеждава хората, че има друг свят, държал в Плевен една сказка. Казва: „Държах една много вдъхновена сказка пред пълно събрание. Слизам от сцената, иде един господин и ми казва: „Много съм благодарен, господин Граблашев, ще ти кажа нещо, никои да не чуе.“ Аз мисля, че ще ми каже нещо хубаво. Тури си устата до ухото и ми казва: „Страшен вагабонтин си бил, брей.“ Отця ми се да говоря за спиритизма. Изглежда ме, изглежда ме, пък си замина.“

Тази змия навсякъде може да те клъвне. Вие говорите за дявола. Тази стара змия е той. Едва сега я връзват, но още не е вързана. Идеш на бойното поле, кого не е ухапала? Миллиони хора е ухапала и умират. Отначало е отцеубийца. На този – крак, на онзи – ръка, на онзи – глава. Казвате: „Да дойде Царството Божие.“ Когато дойде Царството Божие, няма да ги има тия работи. Когато дойде любовта, ние ще бъдем в един свят на любовта. Сега се приготвяват условията. Малцина са онези хора на любовта. Казва Писанието: „Ти ще му нараниш петата, той ще ти смаже главата.“ Когато любовта приспи злото, тогава ние сме в безопасност. Любовта е единствената сила, която може да смени тази змия.

Та казвам, имайте за Бога едно чувство – като идете при Него, ще ви каже, както каза на Мойсея: „Изуй обувката си.“ И аз ви казвам: когато започна да говоря за Бога, и вие трябва да бъдете с изути обувка. Когато говоря за Бога, вие трябва да бъдете готови всичко да пожертвате. Ако аз говоря за Бога и не съм готов всичко да пожертвам, това не е любов. Ако съм готов да пожертвам всичко, добре. Същевременно и онова, което ще пожертвам, какво е? Какво ще ми достави един обществен живот? Един ден, като пожертвам къщата, но ако не я пожертвам, един ден пак ще ми я вземат. Не искам да пожертвам половината. Един ден и половината

ще пожертваш по закона на насието. Любовта изисква доброволно да пожертваме, за да дойде вечното подмладяване. Най-първо, имате голямо недоверие, казвате: „Да видим.“ Щом влезете при любовта, трябва да имате само една мисъл. Тя не може да ви излъже. Тя иска да вземе онзи неорганизиран живот, за да го организира. Тя ще ви даде на вас един организиран живот, дето няма да има смърт. Смъртта е един неорганизиран живот, сиромашията е един неорганизиран живот, невежеството е един неорганизиран живот. Всичките ония противоречия, които съществуват, са един неорганизиран живот. Щом дойде любовта, имаме един завършен процес. Кой е завършен процес? Една хубава ябълка е завършен процес – остава да я изядете. Една зелена ябълка не е завършен процес. Един цъфнал цвят не е завършен процес. Трябва да чакате да завърже, да узрее, за да видите съдържанието на този плод. Та някои се възхищавате от цветовете, възхищавате се от краските – те са външни неща. Само зрелият плод на любовта, който носи безсмъртието, той е истинският плод. Само зрелият плод на любовта, който носи светлината в света, той е истинският плод. Само зрелият плод на любовта, който носи мира и спокойствието, здравето и всички блага в света, той е любовта. За нея, за туй ново положение, трябва да жертвате всички тия временни неща, в които постоянно страдаме.

Но трябва да имаме една идея за Бога. Като дойдеш до Него, каквото Той ти каже, направи го. Да ходим по закона на любовта, по закона на истината, по закона на Неговата мъдрост. Любовта ще ни запознае с Бога, мъдростта ще ни запознае с ангелите, истината ще ни запознае с разумните хора на земята и с цялото битие. Човек, който ходи по закона на любовта, ще познае Бога. Човек, който ходи по закона на Неговата мъдрост, ще се запознае с всички напреднали същества, които са свършени. А който ходи по закона на Неговата истина, ще се запознае с всичките хора, с всичките други животни, на които човек е господар. Ако не можем да се

запознаем с Бога, не можем да се запознаем с ангелите, ако не можем да се запознаем с всичките добри хора, ние не сме в пътя на любовта и всякога ще чуваме: „Чакай.“ Ще има раждания, прераждания, умирения, ставания, падания, ще кажем, че животът няма смисъл. То не е вярно. Животът няма смисъл, понеже ние отхвърляме ония наследствени черти от Бога. Бог вложи в Адама и хубави черти, но Ева възприе от ценния агент други унаследени черти. Че Ева унаследи чертите на ухапвания човек. Първото ухапване е ухапването на Ева. При ухапването тя прие отрова, и тази отрова се предава. Трябва да турим преграда чрез любовта.

Бог е, Който може да ни избави от смъртта в живота. Смъртта е онази отровната змия в света. Ще се откажем да постъпваме тъй, както Адам постъпи, ще се откажем да постъпваме тъй, както Ева постъпи, и ще възприемем да постъпваме тъй, както Христос постъпи.

„Отче наш“

Тридесето утринно слово
6 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

СИЛА И СЛАБОСТ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

Обикновеният живот на човека е впрегнат в две мъчнотии. На две мъчнотии човек се натъква. В живота си той ще опита най-големите страдания и най-големите радости. Човек в началото, понеже е малко дете, залъгват го. Най-първо, като го приеме, майка му ще го гали, ще го милва, ще го мие, ще го къпе. После тази майка ще го остави. И накрая на това дете ще му турят някоя раница, ще му дадат някоя лопата, мотица, ще го впрегнат като някое от четвероногите животни. След туй при всичките тия мъчнотии, които имаме, туря се радостта, че ще идем в оня свят. Разправят, че това ще бъде, онова ще бъде. Никога не си пил горчиви работи. Дойде лекарят, даде ти горчиви хапове и ще те убеди, че като вземеш тия хапчета, тази болест, която имаш, ще мине. Занимавате се всички с големи работи и има един недоимък, че всичките хора говорят за неща, които не са опитали. Всичката мъчнотия седи в туй, че онова, в което вярваме, не е опитано. Запример говорим за оня свят, представяме си външната страна. Човек може да е облечен много хубаво, с най-хубавите дрехи, може да има най-хубавите модни обувца, най-хубавата модна шапка, но туй не е животът.

Говорим, че имаме любов. Каква любов, най-елементарната работа не е разбрана. Да любиш, значи постоянно

да даваш, така аз разбирам любовта. В любовта само ще даваш, нищо няма да вземаш. Божията любов значи постоянно да даваш. Да обичаш, значи постоянно да вземаш. Казва: „Аз го обичам.“ Мисли, че дава, а той постоянно взема. „Обичам те“ – казва. Намира торбата и взема хляба. Казва: „Обичам те, затуй вземам. Тази торба взема – като извадя един самун, ще те обикна, като извадя два самуна, ще те обикна още повече.“ Казва: „Много те обичам. Обичам да ти правя всякога добро.“ Отношението е право. Но аз съм гладен – извадил хляба, уга и няма хляб. Любовта му ме кара да гладувам. Яденето е хубаво сготвено. Той дошъл, изял яденето, защото те обича. Взел ти грехата, защото те обича. Понеже те обича, взел парите. Питаш: „Защо взе парите?“ „Защото те обичам.“ Хората от толкоз години, гледам, са в едно противоречие и някой път много интересни работи ми разправят, гдето не съм ги слушал друг път. Казва: „Представи си, Учителю, аз да го обичам, пък той не ме люби.“ Тя мисли, че като го обича, дава нещо. Пък тя взема. Казва: „Представи си, че не ме люби.“ Когато ти обичаш, постоянно вземаш. Човек не трябва да иска да взема. Когато отивам при чешмата, не отивам да ъ дам. Може някой път да си изпразня шишето във водата и тази вода ще иде при другата. А може да предполагам, че съм допринесъл, но тази вода, която взех, е пак оттам. Като отивам при чешмата, тя има винаги да взема нещо от нея. Аз разсъждавам: тази вода иска аз да я любя. Тя е по-голяма. Ще тръгна може би половин километър, ще каже: „Много ви обичам.“ Какво трябва да ме обича? Щом ме обичаш, положи шишето. Аз те обичам, затова ти всякога трябва да ми даваш. Дотогава, докато даваш, аз те обичам. В деня, в който престанеш да ме обичаш, хич няма да угвам при тебе.

Ние сега обичаме Бога и казваме: „Ама аз много вярвам в Бога, обичам Го.“ Ти си отишъл при Господа, искаш нещо да ти даде. Дотогава, докато ти дава, обичаш Го. Щом престане да изпълня твоите прищевки, усъмниш се дали Той

съществува, дали е Господар, Господар на всичките положения. Или казваш: „Кой знае каква е тази работа.“ Това е един атавизъм. В човека има един живот и много пъти вие се натъквате на мъчнотии. Вървиш по пътя и двама души се карат. Ти се интересуваш защо се карат. Те си говорят енергично, казват си мощни думи, думи, които са много силни. Може би ще турят всичките зоологически имена, които съществуват, ще се наругаят добре. После виждаш тия думи, които никога не си чувал, както разправяли и псували, тази псувня в ума ти остава. Казваш: „Защо сега да ги слушам?“ Ти ще се оцапаш, тази кал се върти в ума ти.

Случва се някой път, дойде госта напреднала сестра или напреднал брат, на шейсет, шейсет и пет, седемдесет, седемдесет и пет години, напреднал брат, готов за Небето. Двама млади души някъде седят и се разговарят за някои научни работи. Младият брат разправя на младата другарка как той е създаден, как Господ го е създал. Тя го пита: „Ами как го знаеш?“ Казва: „Не зная, но казано ми е, че Господ взел отнякъде пръст и направил тялото ми и вдъхнал в мен дихание.“ Младата сестра казва: „Мене майка ми ми разправяше как съм била взета от твоите ребра.“ Казва: „Ти помниш ли?“ „Не помня.“ И двамата се разправят. Тази, младата, сестра разправя, и те са близо един до друг и си приказват. Старата сестра иска да знае какво си приказват. Младият разправя своята история. Защото, най-първо, младият момък, като дойде при младата сестра, ще разправи, че е от високо произхождение, че имат имение, хубава къща имат, слуги на тяхно разположение, имат коне, имат файтон, с който се разхождат. Той казва на младата сестра: „Ще ми бъде много приятно да ми дойдете на гости, ще ви разходим из нашето имение.“ После казва: „Имаме хубава градина, извор, казва, хубаво ще бъде да дойдеш.“ Старата сестра, на осемдесет и пет години, в младина не искаше да има такъв брат, искаше да стане калугерица, в някой манастир да живее. Тя казва: „Как ни учеха едно време, че човек сам да живее

било по-хубаво.“ Тя започва да се колебае. И мисли, че е направила една погрешка.

Да се представи създаването на човека, както е описано, но се нуждаем от друго едно обяснение за създаването на човека. За създаването на жената трябва да се образува друга една теория. После и нашите отношения. Казва: „Аз те обичам.“ Ти ми казваш: „Аз чета книгата.“ Ти четеш книгата, ти се ползваш от нея. Аз не я чета, не се ползвам. След като четеш тази книга, ще ми разправиш какво си чел – не черните писма, нищо не си видял. Разправи за рая в тази книга, но никакъв рай няма. Те са формули, като един математик, който пише $1:2=3:4$. Мъртвите букви, написани с тебешир, отношения имат. В геометрията разправят за някакви отношения, които имало между линиите, ъглите, че тия ъгли имали някакво съотношение. Представете си, че един слуша някакъв концерт, но е глух малко. Когато искат на някой пасаж да гадат изражение, тихо ще започнат да свирят. А като започнат тихо да свирят, той хич нищо не чува. Като дойдат до най-реалното изражение на музиката, едва чуваш нещо от музиката. И ти се вижда, че това е най-хубавата музика. Когато свирят силно, ти чуваш този кръсък, и него наричаш музика.

Някой път казвате: „Той има любовно ръкуване.“ Аз за туй любовно ръкуване имам една малка опитност. Мнозина са ми хващали ръката. Но веднъж един брат хвана ръката ми, стисна я и досега помням пръстите ми любовта. Като стисна ръката ми, като Крали Марко. Този брат ми разправя: „Аз харесах една млада сестра, много енергично се ръкува.“ Казвам: и аз имам един брат, има нещо мъжко в ръцете. Някой те хване, като че ще се изхлузи ръката. Някой те хване хубаво. Има човек, който, като се ръкува с тебе, той е болен, неразположен. И веднага ти му даваш едно светло състояние на ума. То е доброто ръкуване. Има някое ръкуване, след като се ръкуваш, станеш неразположен. Има някой път човек, като ти говори, ти е приятно. А някой път, след

като ти е говорил, ти е неприятно. Как мислите, ако ви теглят пред съда и прокурорът гържи своята обвинителна реч, човекът се е учил да гържи обвинителна реч, започва обвинението, наредено много добре, предложение след предложение, по законен начин ще нареди всичките доказателства, дали си постъпил законно, изменник си станал, като се върнеш вкъщи, какво разположение имаш? Казват: „Какво слуша в съдилището, какво ти говори прокурорът?“ „Остави се, не искам втори път да го слушам.“ Човекът много научно е говорил, защитава закона. Ти нямаш право да го представяш.

Ние, съвременните хора, искаме светът да се изправи, без ние да бъдем оправени. Ние искаме светът да се очисти, без ние да бъдем чисти. Ние искаме светът да ни свири на хубавите работи, без ние да знаем да свирим. Казваме: „Ще се научим от тях.“ Казвам, като четем тази глава, на този, учения, равин Христос му казва: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е.“ Роденото от плътта е солта, която, като се тури във водата, разтопява се, нищо от нея не остава. Роденото от Духа е семето, което, като се тури в земята, гърво става и плод дава. Сега някой ще обясни що е плод. Плътта е сол, която се топи във водата, и самата вода става солена, а солта няма да намериш. Семето, като посееш в земята, гърво става, и плод дава. Казваме: „Какъв е сега нашият живот на земята?“ Най-първо, се раждаме красиви деца, майката трепери над нас. Някой път майка ти замине, баща ти замине, останеш малко детенце тук – слуга. Новият господар потупва, новата господарка потупва, после новите господарчета, и те потупват. Ти си в една къща, дето нямаш право. Дойде, господарят те бие, дойде, господарката те бие, дойде малкото господарче, и то те бие. Говорят за любов. Казват ти: „Тук това защо не си направил? Като те повиках, защо не дойде навреме? Обущата защо не ги излъска хубаво? Коня защо не си гледал?“ За всяка погрешка ти се карат. Тия хора живеят княжески живот, но тебе какво те

ползва този княжески живот? Аз не бих желал да нося хубава копринена риза, нито копринена греха, не бих желал да нося диаманти. Един диамант, който го е носил прокажен човек, може да струва милиони, но този диамант, който го е носил прокаженият, болестта е останала в диаманта. Има някои диаманти, прокажени са. Във вестниците често показват, че кой както го е носил, все нещастен е бил.

Казвам, трябва да бъдем внимателни. Има велики мисли в света, които са прокажени. Като влезе тази мисъл, и всичката проказа ще дойде. Думата обич само като мине през устата на един първокласен светия, който изпитал всичко в света и се научил как да служи на Бога, да върши волята Му. После този светия се е научил как да внася правдата, реда и порядъка спрямо всичките. Един светия, го наричам светия не само когато го обичат хората, но и животните го обичат, и растенията го обичат. И земята, по която ходи, и тя го обича. Реките, през които ходи, го обичат, звездите, всички го обичат. Този е светия според мен. Ако само хората те обичат, ти още не си светия. Всеки светия, когото гърветата не обичат, всеки светия, когото реките не обичат, всеки светия, когото камъните не обичат, когото пътищата не го обичат, той няма да влезе в Царството Божие. Вие се намирате в едно заблуждение. Сега ще употребя една форма – ще поставя младите в едно положение, и ще произведе едно огорчение във вас. Да кажем, княжески син, много добре облечен, красив, нос правилен, уста правилна. Но този княжески син, като гледам ухото, има един дефект, малък дефект. Този дефект е отпреди десетина прераждания и сега дошъл при него. Той, като княжески син, ще започне много добре и ще свърши много зле. Ще започне с любов и ще свърши с престъпление. Ние, съвременните хора, започваме все с любов, всички все с любов започваме. Приятелство започваме с любов, познанство започваме с любов. Най-после и народите започват с любов. Вземете двата народа, както са английският и германският, защо се бият? Англичаните

обвиняват германците, че много са користолюбиви. И германците обвиняват англичаните, че и те са много користолюбиви. Фактически кой е силен човек? Който носи голям товар. Кой е слаб човек? Който носи малък товар. Всички вие искате да бъдете силни. Силата в света е, която е създала всичките животни. Силните хора създадоха лошото в света. Всички вие искате да бъдете силни. Вие искате да служите на Бога и нито един от вас не иска да бъде слаб. Единствените хора, които са донесли всичко добро в света, са слабите хора. Слабият човек казва: „Заповядай, мина оттука.“ Силният казва: „Оттук няма да минеш, оттам ще минеш.“ Казвате: „Аз не искам да бъда слаб.“ Никой не иска да поддържа слабия човек, всеки иска да бъде силен човек. Научно извеждам: силният е ен-пъти. В математиката нещо, което се повтаря, казват: ен-пъти се повтаря. Една плесница на този, на онзи, да се покаже, че е силен човек. След като ги е бил всичките, поддържа, че е добър човек. Ще кажеш, че не е добър, но ще си нанесеш бяла на главата. Един американец обижда друг, казва: „Трябва да се пази човек да не обижда хората.“ Когато казват да се пазиш, да не обиждаш хората, подрабват силните хора. Какво да не ги обиждаш? Той казва: „Какво да не ги обиждаш, тъпчи ги, ако можеш.“ Но когато тебе тъпчат, когато се запознаеш със силния, ще те тъпче. Но когато силният се запознае със слабия, слабия ще го тъпчат. Един ми казваше: „Веднъж си позволих да кажа на един боксьор: „Ти си един пигмей.“ Той му ударил една плесница, повалил го на земята, ударил му още една, смачкал му шапката. Казва: „Разбрах, че този човек не е пигмей, но ен-пъти е силен човек.“

По някой път си позволяваме за името на Бога да говорим неща, обиждаме Бога. Бог поругаем не бива. Вие казвате: „Бог прощава.“ Той, след като ти удари две плесници, казва: „Да знаеш само – никаква лоша мисъл, никаква лошо чувство, никаква лоша постъпка при Бога.“ Туй се разбира. Не да идеш с всичките твои недъзи и да кажеш: „Той е

милостив, жалостив.“ Тъй се говори, подрабваме майка ти и баща ти, които са тук на земята. При Бога човек с нечисти крака не може да иде. Човек при Бога с нечисти ръце не може да иде. С деформирани уши не може да иде. Мислите ли, че един велик художник, който знае да рисува много хубаво, ще вземе една детинска картина или една карикатура, и ще я тури за някой светец, да се покланят? Ако ние, съвременните хора, млади сестри и братя, обичаме някой човек, ние виждаме само хубавите черти, за които го обичаме. Никога в света не може да обичаш нещо деформирано. После три вида красота има. Някой път виждаш външната красота, някой път виждаш красотата на неговия ум. Умственото тяло, и то е красиво. Умственото тяло мяза на физическото тяло. Умственото тяло, физическото тяло и духовното тяло си мязат. Материята, от която са направени, се различава. Най-тънка е материята на човешкия ум, после на духовното тяло и най-после – на физическото тяло. Ти с физическото тяло приемаш физическите впечатления. След като минат впечатленията от физическото тяло, влизат в духовното тяло. То преработва тия впечатления. Сърцето разбира светът какъв е. Тия впечатления от духовния свят влизат в умствения свят. Умът ги преработва и имаме три познания на ума. Никога един човек не може да те обича, за когото ти нямаш нито една свещена мисъл в себе си. Едно правило ще ви дам: никога не можеш да завържеш приятелство с когото и да е, ако не държиш една свещена мисъл, нещо хубаво за него. Любовта зависи от онази мисъл, която ти имаш за него. Колкото мислите ти, чувствата ти, постъпките ти са почисти, толкоз любовта ти е по-интензивна. Ако от любов говориш сладко, медено, вътре имаш нещо.

Сега мнозина ме питат: „Ще видя ли Христа?“ Виждане от виждане има разлика. Ти може да видиш един цигулар, да му видиш хубавата цигулка, но музиката не седи в това, което си видял, а в това, което си чул. Една картина се оценява не какво ти мислиш заради нея, но ти какво виждаш

В картината. Имаме музика, художество и поезия. И очите може да слушат гласовете, но ти, докато дойдеш да слушаш гласовете с очите си, знаеш ли какъв труден въпрос е? Едва сега музиката слушат ушите. Един ден може да възприемем музиката чрез очите. Най-първо, музиката е минала през устата, минала е през носа и в третата степен е дошла до ушите. Близко до очите.

Аз ви говоря за един процес. Онези съвършените същества, към които ние се стремим, в тях няма никакъв дефект. Ако срещнеш такъв един светия, той е като слънцето. Той ще ти даде всичко онова, от което имаш нужда. Не че той има желание, но онова, голямото изобилие, което Бог ни е дал, той иска да го даде, да се освободи от него. Прави му радост да даде нещо от себе си. Вземете един гениален певец. Искане да пее, набъбнало е нещо. Аз го считам като една бременна жена. Гениалният певец е като бременна жена, на девет месеца иска да роди. Казва: „Измъчи ме това дете, трябва да го родя.“ „Почакай, почакай.“ „Нито една минута не мога да чакам, ще пей.“ „Дойде ти наум – пей. Аз разбирам закона, дошло време да родиш. Защото, ако не родиш навреме, детето ще умре, и ти ще умреш. Дошло време да пейш, пей. Той разправя, че след години ще се учи. След години ще умреш, днес трябва да родиш. Ако не родиш, утре отиде на оня свят. Мен ми разправят и ми казват: „Аз след година ще се оправя.“ След година поповете ще четат на гробищата: „Упокой душата на раба Твоего, Господи.“ Аз разбирам закона. Законът е тъй, не е теория. Днес се е събудило твоето съзнание, една мисъл трябва да се роди днес, не я отлагай нито секунда. Дойде ли тази мисъл, ти си в Божествения път, Бог гледа благосклонно. Не я ли родиш, ти си осъден на страдание. Ти не искаш, най-първо, да възприемеш една мисъл. Ти помяташ. Без помятаня на най-хубавите мисли, без помятаня на най-хубавите чувства. Аз, което разбирам, и вие трябва да разбирате същото. Което вие разбирате, и аз трябва да разбирам. Любовта има еднакви отношения към всички хора

и към боговете, и към ангелите, и към хората, и към животните еднакви отношения има. Може в микроскопическо отношение да направиш едно добро, законът е все същи. И голямата буца ще опиташ с езика, и малката прашичка ще опиташ с езика си. Само че при малката частица ще употребиш повече енергия, и малко ще получиш, а при голямата буца трудът ти ще се възнагради. Казва: „Аз не искам да бъда съвършен.“ Съвършенството трябва да бъде идеал за живота, то е смисълът. Несъвършенството причинява всичките страдания, съвършенството носи всичките блага в себе си, всичките Божествени блага. Казва: „Аз не искам да бъда много богат.“ Сиромашията ражда всичките страдания, богатството не ражда страдания. Когато си беден умствено, имаш богатство, материално богатство, а си беден умствено и беден духовно, ще ти причинят страдание. Когато имаш материални блага, трябва да бъдеш и духовно, и умствено богат, тогава съвпадат тия богатства. Ти ще бъдеш носител и изпълнител на волята Божия. Човек, който не е богат... Богат значи човек, който живее в мястото на Бога. Бо е баща, място на любовта, нещата дето растат, дето зреят, място на Бога, дето светлината иде. Място, отдето светлината иде, всичките блага идат от Божествения свят. Казват: „Къде е Той?“ Светлината иде от Божествения свят, любовта иде от Божествения свят.

Когато младите се събират, тази любов откъде произлиза? Те грешат, но къде грешат? Те си направят едно свое жилище, направят прозорец, и после на прозореца турят пердета, кепенци. И като влезе в този затвор, забравят как да си отворят кепенците. Любовта не иде отвън и загубват любовта. Вие сами си създавате известни идеи. Вие избирате братя в света. Не си избирайте братя. Щом е брат, не го избирай. Щом не е брат, избирай. Не избирайте братята. Какво ще ги избираш? Една майка, която родила двама сина, братя са, дала своите качества, не избирай от тях. Щом родиш и избираш, казвай: „Чакай, да го видя какъв е...“ Моята

нос, като се приближи до един карамфил, знае какъв е. Колкото уханието в носа е по-приятно, толкова карамфилът е по-хубав. Но като мина покрай някой магарешки трън, носът ми показва, че не е хубав. Всеки един човек е като цвете. Някой е достигнал до една степен, друг до друга, не искам да ви обезсърчавам. Някой е дошъл до степенята на магарешкия трън. Пчелите изваждат сок от магарешкия трън. Туй, което за нас нищо не струва, за тях има мед.

Сега аз ви говоря, да ви насърча. Вие седите и очаквате, казвате: „Да идем в оня свят.“ Оня свят е на степени. Още при царската врата ще ви поставят не един изпит. За да влязат учениците в гимназията, имат приеман изпит, и в университета има приеман изпит. Вие казвате, че сте видели Христа и че сте Го обичали, и че Той ще ви посрещне. Младият момък посреща ли всичките момичета, както посреща своята възлюблена? своята възлюблена посреща по един начин, а другите – по друг. Не че иска, но има особено разположение спрямо своята възлюблена. Вие сте музикант и като дойде някой, който свири, вие имате разположение. Тия, които не знаят нито да пеят, нито да свирят, не може да се обхождате с тях, както с другите. Музиката образува обхода. Колкото си повече музикален, толкова повече ще те обича този човек. Колкото по-малко си музикален, толкова по-малко ще те обича. Не може да ни обичат хората, ако не сме добри. Добротата е нещо музикално. Доброто според мен на физическия свят е основният тон, откъдето трябва да започнем. Доброто е „до“, правдата е „ре“. „Ре“ върви в правия път. Любовта е терца – „ми“. Разклонение има, нагаждане. Ти не може да проявиш любовта „ми“, ако не знаеш да пееш „ми“. В терцата от „до“ до „ми“ е основният тон. Ако не вземеш „до“ вярно, не може да вземеш и „ре“ вярно, не може да вземеш и „ми“ вярно. Говориш за любовта, казвам: я ми изпей „ми“. Вие казвате: „Давай.“ То не е любов. То е крякане на коза, която вречи. Никаква любов няма в козата. Като дойде козата, дето има най-нежни клончета, похапне. Като дойде в

мене, счита ме лицемер: „Това не е право, онова не е право.“ Защо ми е такава коза да ме обича? аз не искам такава коза да ме обича. Казвам, ако си коза, козите няма да наследят Царството Божие. Сега мнозина казват: „Той не ме обича.“ Как няма да го обичам? Щом пее, обичам го. Ти не може да пееш, искаш да те обичат. Не може да те обичат, щом не пееш. Щом пееш хубаво, ще те обичам, щом не пееш хубаво, не може да те обичам. Любовта ми е обич към пеенето. Ти не си щедър човек, не даваш щедро, не може да те обичам. Обичам те, защото щедро даваш. Отиваш при един бакалин и десет грама туря повече в захарта. А някой бакалин туря десетина грама по-малко. В един грам, като ти подяде, не може да го обичаш. Тогава точно да мери – ни повече, ни по-малко. Нали знаете онази грама на Шекспир, дето онзи лихвар евреин направил договор и искал, ако не плати навреме, искал да реже от месото на длъжника. Съдията, който осъдил, казал: „Ако една капка кръв падне повече, тогава главата ти ще иде. Ще отрежеш точно.“ Съдията искал да му отреже толкова месо, колкото е в договора.

Та казвам, искам във вас да се зароди едно желание, като се приближите при Бога, при едно същество, което ни оценява според дарбите, които сме развили, да възприемем добре Божествените блага и да дадем отзвук на любовта. Ние още в пълен смисъл да любим не знаем, не можем да дадем отражение на нашата любов. Първото качество на Божествената любов е подмладяването. Без Божествената любов подмладяване не може да става. Без Божествената любов възкресяване не може да има. Без Божествената любов добрина не може да има. Без Божествената любов справедливост, кротост, въздържание не може да има. Що е Божествена любов? Тази любов, за която говорим, тя е носителка на всички Божи блага. Само по пътя на Божествената любов благата ще дойдат в нас. аз няма какво да се насилвам да бъда добър. аз вземам мястото на слабия човек. Щом служи на любовта, трябва да бъда слаб. Любовта не

обича силни хора. Не че не ги обича, но знае, че ако ги прати те да носят едно благо, те ще изпобият света. Като дойде силният при някой глух, казва: „Ти не слушаеш.“ И му удари две плесници. Другият е глух, и него бие. Слабият, като иде, носи любовта, благата на любовта. Той казва: „Сега не ме чуваш, но като прочуеш, ето благата.“ И си заминава. Не бие.

Казвам, светът се нуждае от слаби хора. Ние се нуждаем в нас от мисли, които са слаби. Апостол Павел беше амбициозен, сега ще го покритикувам малко от гледището на любовта. Най-първо, беше силен човек и започна да гони християните: какво право имат те да се отдалечават от Мойсеевия закон. Качи се на коня да ги гони, да ги измъчва. По пътя срещна Христа и като блесна, веднага го търкули от коня. Казва: „Савле, защо Ме гониш?“ „Кой си Ти, Господи?“ „Аз съм Исус. Защо Ме гониш?“ Казва: „Господи, света искам да оправя със сила.“ „Не става със сила тази работа.“ И Савел ослепя. Казва му Исус: „Ще идеш при Анания, слабия човек.“ И на него Господ му говори. Казва: „Ще дойде един силен човек.“ Казва: „Господи, чувал съм за него лоши работи.“ Казва: „Силата му на ен-пъти излезе от него, търколи се от коня и ти ще му покажеш пътя на слабите хора.“ Казва: „Ен-пъти е силният човек.“ Като дойдете до силния, извадете „е“ и „н“ навън, да стане слаб. Господ като даде на Павела изпитания, той се моли и каза: „Силен човек не искам да бъда, а слаб трябва да работя заради Тебе.“ Господ казва: „Моята сила се проявява в твоята немощ. Когато си слаб човек, ти ще изпълниш волята Божия, а като си силен, ти ще измъчваш всичките хора.“ Павел, като разбираше това, написа глава към римляните. Казвам, любовта идва само при слабите хора, туй да го знаете. Силните хора не знаят какво нещо е любовта. Дотогава, докато си силен, ти няма да знаеш любовта, ще имаш само сянката на любовта. Само когато станеш слаб човек, ще разбереш какво е любовта. Слаб човек наричам, който има предвид правата на всичките хора. Той казва: „Всеки човек има право, както и мене, всеки човек

може да приеме Божиите блага, както и аз ги приемам.“ Всички трябва да имаме това разположение. Божиите блага да бъдат общо достойние на всинца ни.

Ние да бъдем проводници. Не да ставаме слаби, но да не ставаме силни. Силата е сухота, а слабостта е влага. Влага имайте. Гледайте вашата сила да превърнете в началото в немощ, и вашата немощ ще превърнете в сила. Тогава ще дойдат плодовете. В един дом, когато мъжът и жената са силни, и двамата се бият. Когато единият стане силен, а другият слаб – примиряват се.

„Отче наш“

Тридесет и първо утринно слово
13 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

РЕЛИГИОЗНИ И ДУХОВНИ ХОРА

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитва на Царството“
„Мога да кажа“*

Ще прочета четвъртата глава от Откровението.

*„Духът Божи“
Размишление.
„Бог е Любов“*

Има три неща, които са необходими на човека. То е, за които разбират, за духовните хора. Духовните и религиозните хора се различават. Религиозният човек иска много. Той с 1000 лева не се задоволява, със 100 000 лева, с един милион, с два милиона не се задоволява. Исква много. Що е религиозният човек? Алчен човек, който не се насища никога. Религия значи свързване. Той е вързан и когото върже, и него не пуца. Казва: „Мене не пуцат, и аз не пуцам.“ Духовният човек е подвижен, той се движи, на едно място не седи. Отдето мине, всичко раздвижва, разлюлява гърветата и всичко. Понякога духовните хора мязат на тих ветреца. Някои мязат на буря, хала. Дето минат, повличат всичко. Ще кажете, всяко нещо на мястото да е. Бурята за малко да е, да мине – на някое място за половин час, за един час, най-много за десет часа. Но с месеци тази буря да гържиш, тя ще обрули всичко.

Най-първо, вие всички имате една ясна представа за Бога. За Бога говорите, но Господа Го мислите като вас

човек. Една мравя, когато разсъждава за човека, мисли, че човек е една голяма мравя. „Какво нещо е човекът? – пита мравята. – Мравя като нас, но много по-голяма.“ Каквито са разбиранията на мравята за човека, такива са понятията за Бога на човека.

Запример някой казва: „Да ида при Господа, да Му се оплача.“ Какво ще се оплакваш на Господа? Ако изхождаме от гледището на Писанието, което казва, че някога, ако земята застане пред лицето на Господа, тя ще се стопи, ако цялата земя би се стопила пред Господа, и ти ще се стопиш. Какво ще идеш да се оплакваш при Господа, то е безпредметно. Ти за Бога имаш човешко понятие. Искаш да се оплакваш на Господа. Защо не идеш да се оплачеш на баща си, на майка си, но ще идеш да се оплакваш на Господа? Понеже Господ е толкова далече, то е същата идея, ако аз ида да се оплача на слънцето. Как ще идеш да се оплачеш на слънцето? То е 150 милиона километра далече. Ти на светлината можеш да се оплачеш, но не на слънцето. Невъзможно е ти да идеш на слънцето. Казваш: „Аз искам да ида.“ Как ще идеш, с какво превозно средство?

Ти искаш да идеш при Господа, но Той е заобиколен, около Него има девет чина ангели. С девет сфери ангели е заобиколен, как ще минеш през тях до Господа? Още като идеш при първите, ще те спрат. Казваш: „Не може, аз искам.“ Може да искаш, колкото щеш. Туй показва голямото тщеславие и амбиции на човека.

Човек е малко, но много горделиво същество. Мисли, че много знае. Той казва: „Абсолютно.“ Че какво е абсолютно? Грандиозно. Но какво нещо е грандиозността? Често казват хората: „Знаеш ли съвременната квантова теория? Ами теорията на Айнщайн за относителната реалност?“ Писали са хората за относителната реалност, но човешкото понятие е относителната реалност. Казват, че има абсолютна реалност, но какво е тя, нищо не знаят за нея. Говорят за относителна реалност, но и нея не знаят. Говорят за

две неща непонятни.

Имаме понятия за светлина и тъмнина. По същество не разбираме какво нещо е светлината и тъмнината. Относително разбираме, че светлината разкрива света пред нас и ни предпазва от пагане. Като ходим в света, не се препъваме. А като ходим в тъмнината, се спъваме. Когато човек възприема правилно светлината, не боледува, но когато не я възприемат правилно, боледуват. Възприемате светлината, но започват да ви смъдят очите. Това показва, че очите не са приспособени да приемат светлината. Храниш се и щом се нахраниш, заболи те стомахът. Естествено не приемаш храната както трябва. Казваш: „Сладко ядох, но заболя ме коремът или стомахът.“ Защо те заболя? Не си ял добре, бързаш за десет минути да свършиш тази работа. Защо бързаш? „Работа имам.“ Като бързаш, какво ще свършиш? Бързината се определя от възможността, която е в човека, турена в него. Колко може да бърза един охлюв? Като кон може ли да бърза? Ще тръгне охлювът, но какво ще искаш от един охлюв, който се движи, или какво ще искаш от една малка буболечица? Тя и да бърза, крачката ѝ са много малки. Тя не мяза на един кон, не мяза на един автомобил, нито на един аероплан.

Често съм слушал някой да казва: „Широки идеи имам.“ Какви са широките идеи? Братство, равенство в света. Какво е братство и какво е равенство в света? Физически две тела са равни, еднакво тежки. Туряме едното тяло на везните, тежи 45 килограма, туряме и другото, и то тежи 45 килограма, уравновесяват се. Това е равенство. Питам, ако турим едно такова равенство, какво движение ще имаме? Когато водата се изравни навсякъде, няма никакво движение. За движението трябва да се роди едно неравенство. Неравенството дава подтик в живота. Ако туриш равновесието като вода, ще замръзнеш. Но ако всичките искат да бъдат равни, да имат всичките блага, нищо няма да постигнат в света. Бог нямахме желание да създаде света. Той всичко имаше, защо

трябва да създаде хората? Да си има главоболие, да Го безпокоят.

Казват, Господ е създал света и ти не можеш да бъдеш равен на Него. Частта не може да бъде равна на цялото никога. Частта има една възможност да бъде като цялото, но цялото ще бъде всякога по-голямо от частта. Някои хора са проникателни, ясновидци. Що е ясновидство? Вижда по-далече, да кажем, на сто километра, на хиляда километра, но вижда външната страна, вижда червено шише, но какво има в шишето, не знае. Казва: червено е шишето. Но какво има, не знае. Има друг, който знае съдържанието, но туй шише какво има, не го знае. Казва: „Шишето е червено, вътре има сладък сок, ако не вярвате, опитайте.“

Вземете за пример любовта. Вашите понятия какви са за любовта? Философите нямат понятие за любовта. Много е писано и в старите, и в новите времена, и единственото конкретно понятие за любовта, то е, че тя е една енергия, която постоянно изтича и в нея няма обратно движение. Тече и не можеш с нищо да я мерши, никаква мярка не приема, с никаква оканица не можеш да я мерши. И оканица да имаш, тече, и без оканица, пак тече. И малко като вземеш, и много като вземеш, все си тече. Може да кажеш коя любов е твоя. Ти се заблуждаваш в любовта. Тази вода не е твоя, тя, като влезе в тебе, няма да седи дълго време, ще ти помогне, и после водата ще излезе навън.

Та казвам, любовта е туй, с което Бог се проявява в света. Създал е целия свят. Светлината е едно проявление на Бога, въздухът е едно проявление на Бога, растенията са едно проявление на Бога, временно проявление. Хиляди години растенията са се проявявали, и ние считаме тия растения по-невежи от нас. Чудно е, че тия растения, които са по-невежи от нас, създадоха най-хубавите сладки плодове, които ни хранят и благодарение на тях ние живеем. Ако те престанат да дават плодовете си, и човешкият живот ще се съкрати. През тях като минава, животът се облагородява, за да

може хората да го възприемат.

Сега още земния живот не са разбрали какъв е, и искаме да видим какъв е небесният живот. Ти земния не знаеш, и казваш: „Искам да ида на слънцето.“ Всичката енергия излиза от слънцето, но човекът още не е човек на слънцето. Условията на слънцето са съвсем други. Как ще идеш на слънцето? Съвременните учени хора казват, че външната топлина на слънцето е 6000 градуса и вътрешната топлина някои я изчисляват на 40-50 милиона градуса, как ще издържиш тази топлина? 6000 градуса или 40-50 милиона градуса, как ще издържиш? 6000 градуса, то е подвижна енергия. Топлината аз схващам като енергия, която се движи, трептения има. Светлината има още по-голям брой трептения.

Та казвам, когато ние не можем да схванем известен брой трептения на известна реалност, при която се приближава, в нас се заражда едно болезнено състояние. Запример приближава се при тебе една мечка, на която трептенията са силни, внушава ти страх, ти не можеш да издържиш енергията ѝ. Уплашиш се и бягаш. Значи тази енергия е по-слаба. Приблужиш се при огъня, започва да ти пари. Туй показва, че организмът не е в състояние да издържи. Ако може да издържи тази топлина, ще ти бъде приятно. Дотогава, докато топлината ти е приятна, ти възприемаш правилно трептенията на топлината. Щом започне да те пари, трептенията са по-силни, отколкото твоят организъм може да издържи.

Сега друга идея. Вие казвате: „Ти вярваш ли в Исуса Христа?“ Вярвам толкоз, колкото ти вярваш. „Ти вярваш ли в Бога?“ Вярвам толкоз, колкото ти вярваш. Всичките хора имат една и съща вяра в Бога. Казват: „Ти вярваш ли в хляба?“ Вярвам. Аз определям четири реалности, които са достъпни и отгдето трябва да започне зданието. Вярвам в светлината, вярвам във въздуха, вярвам във водата, вярвам в хляба. Туй е на земята. И други реалности има. Но ако ти не можеш да възприемеш правилно светлината, ако ти не мо-

жеш да възприемеш въздуха и да си служиш с него, ако ти не можеш да възприемеш правилно водата, не туй, както си миете краката, но да разбираш свойствата на водата – във водата се крие известна динамичност...

Аз да ви приведа един малък пример. Имаме един брат, беше се простудил и му казвам: „Пий топла вода, ще ти мине.“ Казва: „Пих топла вода, не минава простудата.“ „Кажу ми как си пил водата.“ Взел една чаша топла вода, за половин час я изпил. Така не се пие топла вода. Аз ще ти кажа как. Сядам при него и за половин час да изпие шест чаши топла вода. Като изпи шест чаши гореща вода, веднага дойде реакцията, изпоти се и мина простудата. Не една чаша да изпиеш за половин час, а шест чаши за половин час. Тази топлина от водата трябва да мине в твоя организъм. Ти си изгубил топлината, а топлината е добър проводник.

Някои ги е страх от много любов. Някои приемат повече любов. Като приемеш повече любов, ще пощурееш. Виж младите, като дойдат в любовта, пощуряват, вкъщи не се завъртат, няма ги вкъщи. И момъкът, и момата, и старите, като дойде любовта, шашави стават. Много хора има, от любов подлудяват. Мръдне му умът, че жена му не го обича или неговият приятел не го обича. Оставете се от тия заблуждения. Като усети, че го обича, радва се тогава.

Какво нещо е любовта, не може да се обясни, но какво нещо е светлината, може да разберем. Когато светлината ме обича повече, пътят ми е по-светъл. Когато ме обича по-малко светлината, пътят ми е по-тъмен. Следователно щом се увеличава светлината, и любовта се увеличава. Щом се намалява светлината, и любовта се намалява. После нашите понятия за светлината какви са? Сутрин светлината, когато иде, каква е?

Тази сутрин изгревът не беше така хубав. Облаците дойдоха и понеже се влюбиха в светлината, взеха ни любовта на светлината, че не остана заради нас, погълнаха я. Казват: „Вие отгоду ще чакате, ние ще се порадваме на слънцето. И

вие малко ще пожертвате.“ Ние роптаем, че има облаци.

Какви са нашите отношения към Бога? Някой път имаме голямо мнение за себе си и някой казва: „Аз ще се помоля на Бога.“ И мисли: за каквото се помоли, ще стане. Някой път е ваяло гъжд, казват ми: „Аз се помолих, и завяла гъждът.“ Срецам груг, и той казва: „Аз се помолих и завяла гъжд.“ Трети ми казва същото. Десет души ми казват същото. Всички се молили и всеки мисли, че той като се помолил, дошъл гъждът. Този гъжд щеше да дойде и без тяхната молитва, защото растенията, и те се молят. Те имат много по-голяма нужда, отколкото ние. Те се радват, понеже, като са се молили, дошъл гъждът. Те са милиарди същества и като са се молили, дошъл гъждът, радват се. Ако е само тъй да се молиш, то е нещастие в света. Молят се хиляди. Не се радвай, когато само ти работиш, но когато милиарди същества работят заедно, тогава се радвай, понеже всичките вземат участие и помагат на твоята работа.

Вие, като четете четвъртата глава от Откровението, и няколко пъти да четете, тя ще бъде неразбрана глава. Казва, че видял престол, на който седял Бог, описва какви били животните, после имало двацет и четири престола, двацет и четири старци с венци – паднали и с венците хвалили Бога. По човешки, ако разбираш, че хвърлили венците, хвалили Бога, как ще го разбираш? После имало четири животни: едното било подобно на лъв, другото било подобно на телец, третото имало човешки образ, а четвъртото приличало на орел. То е едно състояние. Човек е силен като лъв, търпелив като телец, разумен като човек, пък и фантазьор като птица. Четири състояния. Той като птицата да хвърка. Значи твоят ум трябва да има качества на птицата, да хвърка нашироко. Умът ти трябва да има качеството на един телец, да издържа вътрешно мъчнотиите. В известни времена трябва да бъде тъй смел като лъва, да не се страхува, да не се плаши. И най-после трябва да бъдеш като човека, който се спира да мисли.

Сега може да четете няколко тълкуватели как ги дават, коментариите има – може да четете. Има един закон: щом помисля и мисълта ми щом е права, всякога човек има едно радостно състояние. Щом мисълта става неестествена, и чувствата стават неестествени, винаги човек го напада една тъга. Тогава той не мисли правилно.

Какви трябва да бъдат отношенията на един син към баща му? Ако в един син се зароди желание да стане голям като баща си, да бъде независим като баща си, правилно ли е неговото отношение? Баща му, който му дал всичките възможности, отделил половината от своята енергия, да го създаде, да му даде условията да живее, а той иска да стане независим като баща си. Някой път искаме да бъдем независими, да нямаме нужда от Господа, да станем като божества. Възможно ли е това? Колкото канката може да живее самостоятелно от океана, толкова и човек може да бъде самостоятелен във от Бога. Това е една погрешна идея. Ако ние в Бога се усещаме притеснени, извън Него ще се удесетори, ще бъде още по-голямо. Онова, което тегне в света, е, че ние имаме много божества.

Историята показва, че индусите имат 35 милиона божества. И тогава индусите са 350 милиона, като ги разделим, по колко души се пада да служат на всяко божество, по колко индуси ще има всяко общество?

Когато отиде Мойсей при фараона, той му казва: „Ще отида в името на Бога на Авраама, на Якова и Исаака.“ Чу фараонът, и той си каза, че той знае един Бог с много по-голямо общество и казва, че не пуца израилския народ. Мойсей започна със слабата страна. Представи величието на Бога в слаба форма, представи Го Бога с трима души. Започна тогава чудесата. „Вие вярвате в един Господ, казва фараонът, но аз не се заблуждавам.“ И започнаха чудесата. Най-после Мойсей застави фараона да пусне евреите. Тук идеята е представена, че на трима души беше Бог. Но Той е Бог на всичките хора, които добре мислят навсякъде във

вселената, на всички хора, които добре чувстват, и на всички хора Той е Бог, които са силни, че вършат волята Му. Трите е символ, първият е Авраам – на мисълта, на светлината. Значи, ако в твоята душа ти нямаш светлина, ти си далеч от Бога; ако нямаш топлина, ти си далеч от Бога; ако нямаш сила в дадения случай, ти си далеч от Бога.

Казват, че Бог е Бог на слабите, не на силните. При Господа като идеш, няма да се оплакваш от силните хора. Според мене всеки един човек, който не може да ти послужи в дадения случай, той е слаб човек. Всички ние отиваме и се оплакваме все от слабите хора, и затова се наказваме. Ако идеш при Бога и се оплакваш от въшките, ще бъдеш наказан. Взemi гребен, изхвърли всичките, накажи ги. Ти си господар. Няма какво да се оплакваш от силните.

Само един силен има, Той е Господ. Пак ще те накажат, защо ще се оплакваш? В света няма много силни хора, само Господ е силен и на Него нямаме право да се оплакваме от всичките други силни хора. То е заблуждение. Всеки човек, който не може да прави добро, е слаб човек. Човек, който прави добро, е здрав човек, не е силен човек още. За да бъде здрав, трябва да прави добро. Ако възприемеш светлината, ще бъдеш радостен. Няма да бъдеш силен човек, но като възприемеш светлината, ще бъдеш радостен. Ако възприемеш добре любовта, ще имаш мир в душата си и ще се разбираш с всичките хора по лицето на земята, защото недоволството е голяма сиромашия.

Дойде някой при мен и се оплаква, че е сиромаш човек. Дошъл при мене и търси да го обичат хората. Но за да те обичат хората, трябва да имаш нещо. Учителя го обичат заради знанието. Банкера го обичат за парите му. Готвача го обичат за хубавото му готвене. Момата я обичат заради красотата ѝ. Здравия човек го обичат за здравето. Всеки трябва да носи някаква добродетел в себе си в света. Сегашните хора трябва да повярват в едно: че всички ние можем да бъдем здрави. Вие искате целият свят да бъде здрав. Мисли-

те ли, че Онзи, Който е създал света, не е мислил за това. Вие тогава нямате ясна представа за Бога. Ти, човекът, ще искаш твоите отношения към всичките хора да бъдат нормални, така както Господ изисква. Няма да съдиш никого, понеже ти ще изучаваш законите. Погрешката на всинца ви е, че всички сте станали съдии. Кой как дойде, започне да тълкува Писанието: нито което е писано, нито което е неписано, е право. Казва как трябва да се напише.

Често казвате: „Любов няма между нас.“ Каква трябва да бъде любовта? Права мисъл няма. Каква трябва да бъде правата мисъл? Правата мисъл е: когато някой човек ни притеснява, трябва да бъде на десет, двайсет, сто километра. Законът е, че когато обичам някого, се приближавам. Ако обичам обикновено, ще бъде най-малко десет километра от него далече. Ако го мразя, ще бъде на петстотин километра. Ако много го обичам, ще бъде на един километър. Ти ако дойдеш един километър по-близо, или ти ще се стопиш, или той ще се стопи. Трептенията на хората, които се обичат, като се срещнат, те си влияят. Любецките хора са много възискателни. Вие мислите, като идете при един човек, който ви обича, той е крайно възискателен. Ако ти го обичаш, ти ставаш крайно възискателен. Сега мислите, че любовта е тиха вода. Не е тиха вода любовта. Тя е най-мощното в света. Ти трябва да имаш отношение. В любовта, ако носиш мисли и чувства, които противодействат, ти ще създадеш своето нещастие в себе си.

Често вие страдате и казвате: „Моля се на Бога, и пак страдам.“ Православните хора казват: „Господи помилуй. Господи помилуй“ – по десет, четирийсет, сто пъти. Религиозните хора са много ексцентрични. Едно движение имаше в Сливен на набожните. Като започнат да се покланят – по сто, двеста, треста, петстотин поклона правят в църквата. Една жена започнала да се покланя, и най-последно владиката казва: „Я ѝ кажете: стига.“ Тя продължава да се кланя. Отива владиката да ѝ каже. „Дядо владика, и за тебе

има място да се кланяш.“ И пак продължава да се кланя. Най-после Владиката заповядва да я изпъдят из църквата, понеже нарушава хармонията. Тя, ако иска да се кланя, да отиде в гората. Религиозно тщеславие е: отишла в църквата да се кланя.

Един калугер ми разправяше своята опитност. Той идеше от Света гора. Вижда един калугер и му казва: „Ти си много набожен.“ „Откъде го знаеш?“ „Аз го виждам.“ „Разправи ми откъде го знаеш.“ Казва: „Гледам гвата му пръста – показалецът и средният, хванали слинове. Той, като се покланял по четиристотин-петстотин пъти, на пръстите слин има.“ Сливат първия и средния пръст, и на тях се покланят. Какъв смисъл има в един поклон? Действително онези, които се покланят, то е едно гимнастическо упражнение. Ако човек е заболял и ако прави сто поклона, ще се изцери. Докато е болен, трябва да прави, но щом оздравее, няма защо да прави поклони. Ако като здрав правиш поклон, ще се разболееш и обратна реакция има.

Бог се е отдалечил далеч от нас, за да не ни пречатства в нашата мисъл. Много надалече от нас е. Духът Му е близко, както светлината, но слънцето е на 150 милиона километра от нас, и туй слънце го виждаме така малко. Тъй както ни представят идеята за Бога, имаме погрешно схващане. Ако искаш да представиш Бога по човешки, Бога ще Го представяш в следующата форма: като най-добрия земен баща, като най-добрата земна майка, като най-добрия земен съдия, като най-добрия учител.

Туй, което намериш в хората най-добро, туй ще туряш в Бога, за да имаш ясна представа. Ако мислиш: този човек е лош, онзи е лош – нямаш хубава мисъл в себе си, ще изгубиш своето настроение. Понеже всяка мисъл, която изпращаме към Бога, Той я връща назад – при Бога нито една наша мисъл, каквато и да е тя, не остава при Него, а я връща назад. Ако мисълта е добра, тя ще бъде върната при теб, ако е лоша, ще се върне с двойна сила и ще те блъсне в главата, и

ще ти каже: „Така не се мисли.“ Ще чувстваш някакво страдание. Мислиш добре, поправя се поведението. Може би туй чувство да произтича от факта, че ти искаш да ядеш много повече, отколкото трябва. Ядеш половин кило череши и казваш: „Да имам едно кило.“ Ядеш половин кило круши и казваш: „Да имам едно кило.“ Имаш 1000 лева запламя, казваш: „Да са 2000.“ Имаш едно малко здраве, искаш по-голямо здраве. Имаш един ръст от 1.65 метра, не си доволен, казваш: „Да са два метра.“ Не търси два метра. На Изгрева нямаме човек да е висок два метра. Най-високият човек е около три метра височина. Едно време хората са били по трийсет, четирийсет, петдесет, сто метра. Природата е намерила, че не е икономично и затуй направила сегашните хора малки. Разумността не зависи от голямото. Човек може да се разширява и да се смалява. Трябва да разбираме законите на увеличаването и смаляването.

Всички страдаме от грандиозни идеи, искаме да бъдем богати, да се осигурим за сто и двайсет години. Щом се осигуриш за сто и двайсет години, ще бъдеш нещастен човек. Ние имаме право за един ден да бъдем осигурени: откакто изгрее слънцето, докато залезе – за дванайсет часа да сме осигурени, понеже Бог е промислил заради нас. Мислите ли, че онзи баща, който има две-три деца, че не е промислил заради тях? Разумният баща, който се е оженил по всички правила, които Бог изисква, като се родят децата му, те са осигурени с прехрана. Като ги праща в училище, няма да мислят откъде да вземат пари, бащата е промислил. Ако сме от разумните деца, всичко е промислено. Ако искаме да се осигурим, въпросът е друг, ние ще се отделим.

Някой православен мисли, че е най-любим на Бога. Някой баптист мисли, че е най-любим на Бога. Някой брамин или индус мисли, че е най-любим на Бога. Окултистите мислят, че са най-любимите на Бога. Те обясняват кармата. Кармата нищо не обяснява. Кармата е закон, който съществува. Ограничението на живота е законът на кармата. Хрис-

тияните сега казват: „Да се прероди човек.“ Ако се прераждаш по закона на кармата, ти си под закон на земята. Законът като те хване, трябва да плащаш гълга. Пет пари имаш да даваш, ще платиш по закона; сто лева да имаш да даваш, ще платиш. Законът и за стотинката не те извинява, трябва навреме да платиш, тогава да се освободиш.

Учението на християнството е по благодат, то е закон на любовта. Извън създадения закон, от който трябва да се освободите, то е механическата страна. Кармата е механически закон. Духармата е органически, психически закон, по благодат. Под думата благодат разбираме закона на любовта. Под думата карма разбираме безлюбие. Аз под думата закон разбирам безлюбие. Законът като те хване, той иска да знае виновен ли си, или не. Щом си виновен, той ще те накаже. Щом не си виновен, не те наказва, понеже ти си извън закона. Що е закон? Щом те хваща законът, и те наказва, ти си извън любовта. Щом не те наказва, ти си в любовта. Някой се наказва и пита: „Защо ме наказват?“ Защото си извън любовта, в безлюбието живееш. „Какво трябва да направя?“ Влез в любовта, напусни закона. Що е законът? Законът е за виновните хора. Всеки, когото хваща законът, е виновен. Всеки, когото не хваща законът, е праведен човек. Праведен човек, когото законът хваща, не може да бъде праведен. Няма какво да се осланяме на закона.

Представете си, че един войник носи една сабя и разчита на сабята. Ако сабята може да разсече главата на неговия противник, добре е да разчита. Но това е законът, да сечеш главите. Любовта приспива. Ако вървиш по закона на любовта, имаш цял полк пред себе си противници, приспива ги, и после пак ги събуди. Срещне друг полк, пак ще ги приспи. Ако е по закон, ще трябва да стреляш, и те ще стрелят. Като стреляте, ще има наранени.

Казвам, единственият закон в света сега трябва да го изучаваме. То е законът на любовта. Говори се за любовта. Ти по закона на любовта никога не трябва да срещнеш

един лош човек. Ако го срещнеш, или той трябва да стане като тебе, или ти трябва да станеш като него. Ако ти станеш като него, ти си вече в клещите на закона. Ако той стане като тебе, той е в закона на любовта. Но той не е готов за тази любов, тя е неразбраната любов, и той не може да се ползва. Трябва да имаме закона на свободата. Любовта е онази, пълната, свобода, с която човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце може да действа. Щом се ограничавам в своя подтик, хората ме съдят, че не съм постъпил добре. Няма какво да бъдат моите постъпки изменени към хората. Аз трябва да зная в дадения случай моята постъпка права ли е, или не. Щом е права, аз съм радостен и весел, силен съм и всичко имам на разположение. Щом се наруши тази хармония, усещам вътрешен дисонанс.

Казвам, три неща има, с които ние сме в постоянно стълкновение: ние сме в постоянно стълкновение с любовта, в стълкновение със закона на Божията мъдрост и в стълкновение със закона на истината. Като не сме в съгласие с истината, губим своята свобода. Като не сме в съгласие със закона на мъдростта, губим светлината. Като не сме в съгласие със закона на любовта, губим живота.

Казвам, щом не се подчиняваш на закона на любовта, ти губиш живота. Какво се ползваме, ако изгубим живота? Единственото ценно, което сега имаме, то е животът. „Това е живот вечен...“ – то е онзи щастливият живот, без страдания, онзи щастливият живот без скърби и без мъчение, без противоречие. Всичките противоречия, които идат в света, те идат по закона на любовта, и те се превръщат в една вечна Божествена хармония. Лошият човек, като се приближи при добрия, казва: „Какво трябва да правя?“ Той веднага трябва да измени своето естество. Ти от любов можеш да се освободиш само по два начина: като се подчиниш или като бягаш от нея. В любовта или трябва да бягаш, или трябва да се подчиниш. Господар не можеш да бъдеш. Като

дойдеш до любовта, трябва да станеш едно с нея. Каквото мисли тя, да мислиш и ти; каквото прави тя, да правиш и ти. Ако ти искаш да правиш каквото ти искаш, ти искаш да бъдеш по-горен от любовта. По-голям от любовта няма.

Та всички вие искате да измените закона и казвате: „Защо Господ направи света такъв?“ Не мислете тъй. Възприемете живота тъй, както иде от Бога. Вие мислите, че някой човек е по-щастлив. То е ваше заблуждение. Този, щастливият, човек разбираше има, в него има послушание. От какво произтича нещастие в хората? Адам трябваше да бъде послушен на Бога и Ева трябваше да бъде послушна, понеже е взета от Адама, да бъде послушна на Адама и на Бога. Ева трябваше да има две послушания. А Адам груго послушание има. Най-първо, Адам не беше готов за едно нещо. Бог искаше да направи да има само едно послушание, да има обич към Бога. Адам казва, че не му достига нещо. От любовта му се отнемало нещо, което трябва да приложи някъде. Той трябваше да тури любов към Ева, това значи, че той трябваше да има два вида любов, а това е невъзможно. На двама господари да се служи, е невъзможно. Да имаш любов към двама души, е невъзможно. Едната любов в света е любовта на хармонията. Два живота, това е противоречие. Едно чувство ще имаш. Силното чувство има две лица, три лица и много лица има. И мисълта има няколко лица и няколко образа. Но по единство една любов трябва да има в света. Когато и да обичате, вие трябва да излизате от принципа, че вие обичате Бога и затуй обичате хората, а не защото обичате хората, затова обичате Бога. Сега туй е новото схващане.

Тия двайсет и четири старци, то са двайсет и четирите часа. Венците, това е животът. Когато женят една мома, турят ѝ пръстен, турят ѝ венец, това е задължение. Двайсет и четири задължения има човек. Всеки час – задължение. Като дойде този венец, като го хване, ще кажеш какво е твоего задължение, и ще го изпълниш. Дванайсет задълже-

ния през деня: три фази има, по четири подразделения. Сутрин, откакто изрее слънцето, до обед – да спазваш закона на младостта. От обед до вечер ще спазваш закона на възрастта. И третата фаза – до среднощ, ти ще спазваш закона на началото. Като заспиш вече, ти си немошен. Ще оставиш на съня да се разправи с тебе, той както иска. Тогава казвам: в любовта ние имаме право на живота. Като изгрява слънцето и като залязва, изгубил си Божественото влияние. Христос казва: „Работете, докато е ден.“ Иде нощ, когато никоу не може да работи. Щом дойде нощта, значи липсват Божествените условия. Не мисли, че Господ всякога може да ви дава условия.

Та сега трябва да посветите живота си да служите на Господа. Някои искат като стари хора да служат. Господ от стари хора няма нужда. Ако идете при Бога, когато станете грешници, какво ще Му занесете? Господ прощава вашите грехове. Той е милостив. Вие ще идете при Бога, когато сте млади, когато сте здрави, с най-хубавите чувства, с най-хубавата сила, която имате, да Му служите. Сега казвате: „Господ да ни благослови, че тогава да Му служим.“ Че Той вече ни е пуснал на земята, най-хубавото място, което е дадено на хората, да учат. Ако тук не можем да учим, къде ще учим? Искате да идете в оня свят – оня свят е свят на послушание. Адам нали беше там. Казва му Господ: „От гървото на познанието на доброто и злото няма да ядеш. В който ден ядеш, из рая навън ще излезеш.“ На Ева дойде онзи, черният, агент и казва: „В който ден ядете от гървото на доброто и злото, ще станете като Бога.“ Тя повярва в туй, че ще бъде тъй, отиде и убеди Адама. И като ядоха от плода, кое беше вярно? Станаха ли и двамата божества? Те излязоха из рая. Онова, което каза Бог, излезе вярно. Те не станаха силни като Бога и познаха, че са слаби божества. Човек, който иска да стане като Бога, може ли да стане?

Дойде някой човек и ти казва: „Ти си даровит човек, гениален човек.“ Няма той какво да ми разправя, аз вярвам в

онова, което Бог е вложил в мене. Няма да уповавам, ако гумите не съвпадат с туй, което е в мене. Ева не трябваше да слуша агента, а трябваше да каже в себе си: „Аз не може да послушам това. Ако ям от гървото, не мога да стана като Бога.“ Тя повярва, че ще стане. Кой е онзи, който прави престъпление, че може да стане като Бога? Никой. Ако правиш добро, можеш да станеш, но ако правиш зло, ти си под влиянието на земята. Кармата ще те намери. Ти не можеш да бъдеш господар. Човек трябва да бъде извън закона. Като те повика законът, да няма къде да те хване. Той казва: „Не е от нашата област, не подлежи на никаква съдба.“

„Достоен си, Господи, да приемеш слава и почест, и сила, защото Ти си създал всичко, и чрез Твоята воля съществува и е създадено.“ Тази мисъл е, която трябва да подвиги: че светът ще бъде такъв, какъвто е, но ние искаме да бъде в нашите умове такъв, какъвто Бог го е създал. Не любовта, както ние мислим, но любовта, както Бог я проявява.

Затова трябва на всинца ни смирение. Кацне някоя муха на гърба ти, да не се обидиш от това. Дошъл някой комар, кацнал, ако си много праведен, опитай. Ако си много праведен, кажи на комара тъй: „Аз съм праведен човек“ и виж дали ще си забие жилото. Ако забие жилото, не си праведен. Ако кажеш, че си праведен, и той вдигне жилото си, казва ти: „Признавам.“ Ти ще му кажеш: „Имаш право да взимаш кръвчица от грешните, а от праведните – ако ти позволят.“ Кацне някоя муха, който и да е – казва Писанието: „Който иска, дай.“ Дай, когато имаш. Но когато нямаш, какво ще му дадеш? Кой трябва да услужва? Ние, които имаме Божественото благословение, ще дадем. Нямаш Божието благословение, не можеш да услужиш. Служуване в света без любов е невъзможно. По закон е възможно. Законът ще те застави: имаш – нямаш, да дадеш. Теб може да те продадат. Казва – един, който дължи 10 000 таланта, че му ги простил господарят. Той имал да вземе 50 пеняза от някого, хванал го за гушата и го турил в затвора. Идват слугите и казват на

господаря какво е направил. Господарят казал да продадат и него, и жена му и да не ги пушат, докато не платят всичко. Това е закон. Това не е любовта за живота. Сега вие се занимавате с малките погрешки на другите. Господ ви е простил 10 000 таланта – големите погрешки, а ти срещнеш един брат, който ти дължи 150 лева, и му казваш: „Дай ми.“ Погрешка имаш. Оставете сега. Прощавайте. Както Бог ви прощава, така и вие прощавайте. Казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше греховете.“ Вие, като се срещате с вашите длъжници, прощавайте им, примирявайте се, както Бог прави. „Не мога.“ То е по закона на кармата. Щом не можеш, то е законът. Законът ще те спре. Щом можеш, то е извън закона, и тогава можеш да служиш на Бога.

Сега ние се нуждаем от хора, които могат да правят нещата – не които казват не мога, но които казват мога. Затова трябва да спряме глагола мога: мога, можеш, може, можем, можете, могат – във всички времена трябва да спряме този глагол мога. Значи слязъл си до дъното на известен въпрос. Хванал си много добре „Г“, то е вечният закон, хванал си се – имаш два полюса. Ти си натоварен с това, което можеш да носиш. Значи върху този въпрос имаш светлина, топлина и сила. Всеки човек, който има светлина, топлина и сила, той може да извърши каквато и да е работа в света. Сега трябва да използваме светлината като сила, топлината като сила и самата сила като двигател за постижението на ония идеали, които ги имаме. Тия идеали са в строежа, вътре в света. Всички ние сме съработници, строи се светът. Едно лято не може да стане с един лист. Една хубава мисъл е само един лист. Хиляди и милиони листа и цветя са потребни. С един цвят пролет не става.

Сега се въоръжават хората. Най-хубавото оръжие е да се въоръжите с оръжието на любовта, с оръжието на знанието и на мъдростта и с оръжието на свободата и истината. Свободните хора са силните хора. Хората на зна-

нието са силните хора. Хората на любовта са силните хора. Сега в света са потребни не слаби хора. Под думата слаб аз какво разбирам? Аз съм говорил. Слабият е под закон, а силният е извън закона. Но понеже силният не постъпва според любовта, влиза в рамките на закона. Понеже слабият вярва в любовта, той сам не слуша любовта, и той не се ползва от нейните блага. Казвам, щом си слаб, ти си в рамките на закона. Щом си силен, ти трябва да вярваш в любовта. Слабият не вярва в любовта. Слабият, щом повярва в любовта, ще стане силен. Слабият, щом не вярва в любовта, ще остане в рамките на закона. Казва апостол Павел: „Вие, силните, носете бремето на слабите.“ Които са под закон, освободете ги. Вие, силните, носете. В любовта кои са силни? Който е слаб, той е по закон. Щом си слаб, ти си по закон. Тогава престани да служиш на закона. Ти си един слуга и служиш на един господар. Ти имаш един кон, ще идеш да служиш на коня.

Аз правя един опит. Той е следният. От месоядните имаме едно малко лъвче. Туй лъвче ме много обича. Аз излизам, то тръгне с мене. Навсякъде ходи пред мене. Ходи като адютант туй лъвче, ходи пред мене и само за ядене мисли. Какво има, каквото ми донесат на мене, туй лъвче казва: „И на мене ще дадеш.“ От сутрин до вечер само за ядене мисли. Щом се наяде, изтегне се и легне да спи. Щом се събуди, аз разбирам езика му, и ми казва: „Има ли нещо за ядене?“ Като го гледам, някои мислят, че много ме обича. Туй лъвче влязло в стаята, без да ме пита, и развалило една паница с ядене. Излязло навън и се преструва, че нищо не е направило. Аз излизам навън и му удрям една плесница. Като му уших една плесница, то слезе долу, та имаше една сестра и започна да се смее. И лъвовете трябва да служат по закона на любовта. Туй е в рамките на закона. То е в рамките на закона. То казва: „Имам право да бутам.“ А то няма право да бута, понеже за мене е донесено. То не разбира закона. Туй ядене не го донесоха за него. Аз като му позволя, тогава има право да

яде. Понеже без закон е бутало, плесницата идва. Гледам, на другия ден идва това лъвче и ме поглежда. Казвам му: „Ще зачиташ закона. Ти като станеш като мене, да се изправиш на краката си, тогава, като на мене, и на тебе ще донесат ядене по закона на любовта.“

Разправяше ми един български свещеник. И той имал едно такова лъвче. На Гергьовден, като събрал около сто и петдесет плешки, оставил неговото лъвче при тях, и то не бута нищо. Седи при сто и петдесет плешки, и не се съблазнява. Но това е изключение.

Казвам, сега ние често се съблазняваме от плешките и като това лъвче бутаме, и тогава идват плесници. Не се изкушавайте. Свободата е извън закона. Трябва да се освободите от закона, който са вложили хората от хиляди години, и да влезем в закона на Божията любов, и да слушаме онова, което Бог е създал в нас, да нямаме никакво противоречие. Питаме някой: „Ти вярваш ли в Бога?“ Като вляза вкъщи, гледай запален ли е светилникът, кандилото гори ли, огънят на огнището гори ли, не ме питай вярвам ли в Бога. Щом огънят на огнището гори, щом свещта е запалена вечерно време и щом кандилото е запалено, трапезата е сложена и хляб има, не ме питай обичам ли Господа и на Кой Господ служи. Щом ме питаш, ще ти покаже вратата и ще ти каже да излезеш навън, да си вървиш. Щом приемеш, ще ти каже добре дошъл, ще ти отвори вратата на една стая и ти ще имаш всичко на разположение. Няма какво да питаш: обичаш ли ме, или не. Влез в човека и гледай запалена ли е свещта на неговия ум, запалена ли е свещта на неговото сърце, запалена ли е свещта на неговата душа, служи ли с духа си – тогава всичко е наред. Благодарни на Бога, че си дошъл при един човек, който разбрал Бога и служи както трябва. Ти си дошъл при един син на Бога, който служи, както Баща му служи. Туй както Бог ни е услужвал, и ние като Него да служим. Никой не ми е услужвал така, както Бог ми е услужвал и е предвидил всичко. Защо да не мога аз да служа тъй, както Той ми е

прослужил? Служи на Онзи, Който първоначално ни е служил, и на ония хора, които са около нас, и които изпълняват волята Божия.

Тогава, като четете посланието на апостол Павел: „Аз от плът и кръв не се допитах...“, то значи от любов.

„Отче наш“

Тридесет и второ утринно слово
20 юни 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЧЕТИРИТЕ СТРУНИ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

„Аз мога да любя“

Ще прочета осма глава от евангелието на Матей.

Когато човек се качва високо нагоре на някоя планина, много хора не го следват, хората не отиват при него. Казва се тук, в главата, че като слязъл от гората, нароч много дошъл. Казвам: всичките хора ни следват, когато слизаме долу; страданията в света винаги ни следват, когато слизаме нагоре; радостите ни следват, когато се качваме нагоре. (*Учителят прочете главата.*)

„Изгрява слънцето“

Размишление.

Няма по-лесен занаят от цигуларството. Най-лесен е, а колко добри цигулари има? Лесно е, но се изисква голям труд. Не всеки счита цигуларството за добър занаят. Казват: „Не си струва.“ И търсят някой по-тежък занаят. Друг по-лесен занаят няма – да носиш перото. Старите турски кагии носеха си перото, масилницата и като трябва да подпише нещо, извади перото и подпише. Няма по-лесен занаят – да бъдеш кагия, да съдиш хората. А колко добри кагии има? Лесните работи са мъчни. Съдия е лесна работа.

Един прост турчин слушал в съда веднъж. Той имал дело за едно теле. Имало спор на кого било телето. Питат

го: „Какво каза съдията?“ Той казва: „Бир обаче, бир понеже. Но отиде даначето.“ Той само това разбрал: „Бир обаче, бир понеже.“ И разбрал, че той изгубил даначето, изгубил давията. Може да съжалява. Може и в дадения случай даначето да е било негово, може да е било чуждо даначето. Ако е негово даначето, има за какво да се смущава. Ако не е негово, дошло преди три-четири години в неговия двор, той го хванал и казва: „Мое е даначето.“ Законът това не признава, счита, че го е откраднал, че даначето е чуждо. Всички поговорки идват да обяснят някои мисли и желания, които храним. Често ти харесва една чужда мисъл. Тя не е твоя. Доиде съдията и каже: „Бир обаче, бир понеже“ – и мисълта отиде. Казваш: „Защо ми взеха мисълта?“ Доиде някой при мене, иска да ме пита, и забрави за какво е дошъл да ме пита. Казвам: „И забравихте какво беше.“ Казва: „Взеха ми мисълта.“ Аз в себе си казвам: „Отиде даначето.“ Туй, което забравяш, не е твое. Туй, което си изгубил, не е твое. Изгубил си нещо. Трябва един трезвен ум.

Вземете, нашият брат с цигулката може да ни послужи като пример. Четири струни има цигулката. Едната струна, басовата струна, то е бащата. После противоположната на нея, тънката, е „ми“. Тя е майката. Тя е най-тънка. После до баса седи „ре“. В дадения случай „сол“ е бащата, защото той позволява всичките работи. На български говорим. „Сол“ е тонът на бащата, „ре“ е големият син, а „ла“ е гъщерята. И така имате цялото семейство: баща, майка, брат и сестра. Тия струни не се месят в своите работи. Когато доиде бащата, той говори. Започва някаква песен, сега той дава тон. После не само струни има, но има няколко позиции. Онези, които не са вещи, свирят само на първа позиция. На първа позиция минаваш от „сол“ в „ре“, в „ла“ и в „ми“. Пак се връщаш назад. Първата позиция, като дойдеш, някой с първия пръст ще вземеш, с втория, с третия, с четвъртия. После пак започнеш обратно назад. Най-първо, онези, които са се учили, дълго време на първа позиция свирят. Има първа,

втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция. Трудна работа. Има прекръстосване на тия позиции – да минеш от първа на втора или от първа на трета, на четвърта или на пета.

Някой казва: „Нас не ни интересува това.“ Почти човек е така нагласен. Неговият дух някой път е „сол“, неговата душа е „ми“, неговият ум е „ре“, неговото сърце е „ла“. Душата или духът му някой път хване бащата и казва: „Кажу си гума.“ Или ще хване сина и казва: „Я кажу, доволен ли си от баща си?“ Ще хване гъщерята и казва доволен ли е тя от баща си. После майката ще попита. Ще каже: „Ти какво мислиш за твоя възлюблен, как живее?“ Тя някой път току писне, оплаква се. Нагласяват я, тя казва: „Особено не си хармонираме. Първия път се обичахме, сега някой път се раждат някои недоразумения.“ Цигуларят вземе ключа, побутне, побутне и казва: „Сега вие се обичате.“ Вторият път пак има разногласие, пак бутне с ключа. Бутне, майката е на място. Бутне бащата, той слязъл половин тон, навие го, завърти ключа, не знае, че тия ключове образуват хармония. Той накара бащата да мисли както трябва, майката накара да мисли както трябва.

Казвам, първия път, когато вземате уроци по цигулка, учителят няма, най-първо, да ви научи да нагласявате цигулката. Най-първо, ще ви предаде уроци, и после ще ви научи как се нагласява цигулката. Изисква се развито ухо. Често учителят нагласява цигулката, после даде я на ученика да свири, после пак я нагласява. Често вас ви дотяга, вземате цигулката и я нагласявате, казвате: „Да зная аз да я нагласявам.“ Хубаво е, но няма време човек, докато се научи да нагласява цигулката си. За да нагласяваш добре цигулката в живота, трябва да разбираш състоянието на баща си – да знаеш какво е състоянието на бащата, какъв е основният тон, какво иска той. После трябва да знаеш какъв е основният тон на майка си, какво тя иска. Трябва да знаеш какъв е основният тон на сестра си, какво тя иска. Най-после трябва

ва да знаеш какъв е основният тон и ти какво искаш, кое е основното, което ти искаш.

Като деца две неща имате вие, които искате: баща ви да ви даде нещо и майка ви да ви даде нещо. Като дойде баща ви, гледаш с четири очи гали носи нещо бащата. Той носи кошничка и в кошничката има нещо. Или в джоба си носи нещо. Той носи известни подаръци. Ние, съвременните хора, които се ползваме с опитността на хиляди поколения, не схващаме онзи труд, който те са положили. Пътят, по който ние ходим, мислим, че този път е естествено създаден. Всичките дарби, които хората имат, великите хора, талантливите хора, обикновените хора се различават, че не са работили еднакво. Някой път ти си религиозен човек, считат те малко смахнат. Ти цитираш от Писанието, че не те разбират хората. Не че те не те разбират, и ти не разбираш живота си, не е нагласен. Ако не разбираш струните, не е нагласена струната, не можеш да минеш от една струна на друга. Щом са нагласени, веднага песента излиза добре. Казвате: „Господ всичко ще даде, от Господа е всичко.“ Че всичко Бог ще създаде, Той вече е създал всичко, но работата оставил заради нас. Казвате: „Аз се помолих.“ С молитва не става работата. Потребни ти са пари, ще се помолиш, от баща си ще вземеш. Потребен ти е хляб, ще поискаш от майка си. Да кажем, двайсетгодишен момък ти си станал и казваш: „Маммо, дай ми хляб.“ Дали си дете на пет години, на две, на три, на четири, на десет, петнайсет – станал си момък на двайсет и една година, искаш хляб от майка си, тя да ти дава. Какво положение го считате вие? Аз често съм слушал някои евангелисти, отвори Евангелието и всички стихове цитира, какво е казал Христос. Някой човек не знае много, но знае как да меси хляб.

Аз зная, много голяма философия имам, но не зная хляб как да направя. Казва: „Едно трябва да знаеш – хляб да месиш.“ Казвам, хляб не зная да правя, но каша може да правя, до кашата съм дошъл. Едва се научих каша да правя.

Малко вода туря в тенджерата, туря и малко солчица, взема и брашното турям, сипвам по малко, разбърквам кашата много добре, бъркам, бъркам, да не стане гъста, рядка да бъде, да няма гъвкане. Хляб, като направиш, трябва да го гъвчеш. Бъркам кашата и да ври половин час. Изваждам я, и без хляб може да мина. Някой път може да прегориш кашата, може огънят да е много силен и отдолу да прегори кашата. И тогава се образува твърда кора. Трябва да бъдеш майстор, да нагласяваш огъня, защото ако е много слаб, не увира, ако е много силен, прегаря. Трябва да знаеш да нагласиш огъня. Когато уда някъде и няма хляб, казвам: „Дайте ми тенджера и дайте ми водица, аз си нося брашънце.“ И веднага направя кашата. Взема лъжица, насърбам се, и пак благодаря. Тия хора нямаха хляб, но ми услужиха със своята тенджера. Ако има хляб, не правя каша. Ако няма хляб, тогава правя каша. Когато другите хора нямат хляб, вие си направете една каша. Благодарете, че има огън, не правете този огън силен, да прегаря кашата, нито огънят да е слаб.

Мисълта в света играе една важна роля. Ти в дадения случай поне теорията на цигулката трябва да разбираш. Бащата се отличава в първоначалното положение, кожену са всичките струни. Бащата е дебела струна, плътна е, синът е по-тънка, сестрата е още по-тънка, а майката е най-тънка. И затуй нейният звук е тъничък. Гласът на гъщерята е по-дебеличък, на брата – още по-дебел, и на бащата – най-дебел. Или от земно гледище бащата е най-авторитетен. Като каже: „Бу, бу, бу“ – дойде синът, и той поддържа баща си, туй, което бащата е казал, е вярно. Сега службите какви са? Двете струни показват законът какъв е. „Ре“ и „ла“ в дадения случай са възпитателен метод. „Ре“ е, което постоянно дава, „ла“ е, което взема. Под думата любов разбирам онази енергия, която влиза в природата. „Ла“ е закон да възприемаш. При „ла“ зреят плодовете. При „ре“ се насаждат. В дадения случай човек, ако не може да мисли, какво може да даде? Той иска да мисли, за да даде нещо от себе си, но за да

гаде, трябва да е възприел нещо. Ние по някой път искаме да играем ролята на Бога. Казвате: „Аз измислих.“ Човек нищо не може да измисли. Кажете ми една нова мисъл, която да е ваша.

Един ден стоях тука и слушам кукувицата. Нито един българин няма, който знае какво говори кукувицата. Преводът куку не е верен. Нито един англичанин, нито един русин, нито един французин не е превел правилно звука куку. Един ден се заинтересувах и слушам, кукувицата казва: „Тук.“ Вие слушате кукувицата и казвате: „Куку.“ Обърнете внимание, и ще видите, че не е куку, но е туку. От толкова време едва правя превод на една кукувица. Светът върви криво, понеже не туку. С куку никъде няма да идеш. Кук разбира воден свят, гемиджия трябва да бъдеш. Ти си на сушата, имаш гребла, какво ще направиш на сушата? Казвате: „Тази работа е лесна.“ Лесна е тази работа във водата, но е мъчна на сухо.

Казвам, да искате вие да бъдете на цигулката. Сегашната струна „сол“ доста скъпа е. Някой път е обвита със сребро, някой път е обвита със злато. Някой път металът е по-прост, и звукът е по-прост. Кожата, от която е направена струната, трябва да бъде хубава. Вие искате да бъдете баща. Не е лесна работа да бъдете баща. Да играеш ролята на бащата може, но баща не може да бъдеш. Ти играеш само ролята на баща. Ако искаш да бъдеш баща, баща в някой дом, може да играеш ролята на бащата. Ролята на майката може да играеш. Но да станеш майка, е трудна работа. Някой казва: „Колко е хубаво майката да възпитава децата.“ Казвам, докато ги възпитава, какъв зор ще видиш. Някой път майката така реве, докато излезе това дете навън. Някой път вие искате да станете баща или майка, но докато се роди една мисъл или едно добро чувство, колко зор ще видиш. Излизаш, станало ти е тежко, скръбно, бременен си с някоя мисъл. „Защо съм скръбен?“ Искаш майка да бъдеш, ще страдаш. Казвате: „Я ми кажете какво е разрешението на туй.“ Дойде една бременна жена, ще кажеш: „Много няма да рабо-

тиш, няма да ходиш, много работа, да се напъваш... полека ще вървиш. Другояче ще пометнеш онова, което носиш, умряло ще го родиш. Ще бъдеш спокойна и няма да се тревожиш. Ако се тревожиш, ще родиш едно дете несретно. Ще го отровиш.“ Това е възпитание на майката. Една майка трябва да има светли мисли, чисти чувства. После трябва да има една широка душа и един мощен дух. Казвам, външният свят трябва да ни послужи. Този свят, в който живеем, е свят на плътта, той е за пример, не е лош. От този свят трябва да минем към Божествения свят, в света на чистотата.

В дадения случай скръб е, когато цигулката не е нагласена. Не свириш хубаво, скръбен си. Свириш хубаво, радостен си. Хубава е цигулката, това е радост. Разстрои се цигулката, това е скръб, веднага отслабват струните. Имаш лък, няма с какво да го намажеш. Някой път го намажеш повече, някой път по-малко. Трябва удар, да излезе тази музика. Не е лесно да бъдеш цигулар. Някой път, когато някой цигулар, като извади лъка, започва да маже лъка – някой го намаже два-три пъти, някой го намаже три-четири пъти, някой десет пъти. Той не е от майсторите цигулар. Някои цигулари са много майстори. Разхлаби се цигулката, разбира, че около четвърт тон е спаднала, изведнъж завърти ключа, и пак продължи да свири. Някой, за да нагласи цигулката, развърта, развърта. Казвам: този не е майстор. Онзи, като хване, веднага я завърта. Като бутне ключа, знае колко да завърти. Онзи, като не знае как да завърти, развърта и завъртва много пъти. Много не въртете ключовете, когато свирите и когато се нагласявате. Често ние се смущаваме. Най-първо, ти вземеш да свириш: много са възискателни, бащата в цигулката е много възискателен, той иска да го почитат. Ако го развиваш, не свири вече. Майката е много тщеславна, обича да я хвалят. Хвалят я, но с какво я хвалят? Някой може да ме хвали, че съм учен човек, какво придобивам? Ако не съм учен, няма какво да ми казва, че съм учен, създава ми неприятности.

Цигуларите сега се намират в трудно положение. Като дойде някой цигулар, казва: „Я ми изсвири нещо от Бах.“ Не е свирил Бах. Доста трудни парчета има Бах. Някои парчета са много трудни на Бетховен. Той казва: „Мене Бах не ми харесва толкова, едн-кой си автор по-хубави парчета има.“ А той него знае, него свири. Всичките цигулари свирят нещо, което за тях е по-хубаво. Казва: „Посвирете Бах.“ Но Бах е труден. Сега някой казва: „Я ми посвири едно парче от истината.“ Казва: „Я да ти изсвирия едно парче от любовта.“ Досега много малко автори съм срещал, които свирят парчета от любовта както трябва. Много прости парчета са, но мъчно се свирят. Някой почва да свири основния тон, казва: „Аз ви обичам.“ Какво значи обичам? Нищо не значи. Имате о-бичам. Бичам значи режа с трион. Някой, като махне о-то, разбира, че трябва да реже гървото или най-малко да го разцепи. Един ден, гледам, една сестра застивосвала един килим. Рекох: „Оплаква ми се твоят килим.“ Казва ми: „Кажу ми да не удря, така не се удря. Бива, бива, но така не се удря.“ Говори ми килимът, казва: „Другите ме газиха, окаляха ме, сега аз съм виновен, защо съм допуснал да минават. Как няма да допусна? Постлаха ме, човещина е да не протестирам. А сега тука ме изправиха, стивосват ме на кое основание съм ги допуснал. Не съм господар. Други ме туриха, други ме газиха, сега аз изплащам техните грехове.“ Аз утешавам този килим и казвам: „Тази сестра е млада и доста красивичка. Ти трябва да се радваш, че такава млада сестра те обича, от обич е това.“ Казва: „Удря ме.“ Тогава ми се извини килимът, казва: „Аз мислех, че е някоя сестра, като я погледнах, харесва ми.“ Килимът казва: „Аз съм радостен, че в живота дойде една млада сестра да ме бие, досега все стари ме биеха.“ Дойде някой и ви каже една дума. Гледайте млад или стар е. Ако е млад, добре е. Всичките млади хора носят нещо хубаво.

Под думата млад аз разбирам Божието благословение, което излиза като един извор чисто. Да се радваме на

туй, което ние разбираме. Ако този извор слиза отвисоко, удар има. Не че иска да удря, но понеже наклонът е голям, удря. Като слезе в долината, ударите не са толкова силни. Някой път имаме доста големи страдания, които произтичат от доброто желание на любовта. Любовта е нещо мощно и силно в света и най-мекото от всички сили, което действат в Божествения свят. Тя действа най-леко в света. По някой път, за да се очисти куртката, която се е набрала по нишките, така се е залепила, че тя трябва да я извади оттам. Имате съвременните нервни болести, на какво се дължат? Има кур, която се полепва по нашата нервна система, и не може да се предава електричеството и магнетизмът по струните на нервната система и усещаме, че някъде сме задушени. Или някой път ви заболи кракът, не знаете причината.

На гръбначния стълб има дванайсет отвора от дванайсет струни на прешлените, дето излизат нервите, които се разпространяват по цялото тяло, по ръцете и по краката. Някой път се напълват с мазнини, образуват се мазнини около нервната система и тия нерви, които отиват до краката, не изпращат достатъчно енергия. Не може да отива кръвта и вследствие на този недостиг краката заболяват от глад, раменете заболяват от глад, явява се ревматизъм, вратът заболява от глад. Следователно ще изпращаш достатъчно енергия навсякъде и всичките ще ги храниш, както Господ иска. Дойде някой религиозен човек, боли го гърбът, друг го боли кракът. Казва: „Боли ме кракът.“ Болката е дошла, понеже твоите слуги не ги храниш както трябва, не изпълняваш волята Божия, мислиш за велики, за големи работи. Един млад момък, който бил облечен много хубаво, носел подарък, но бил малко несретен в ръката си. И нагоре все като гледал, мислел какво да му каже. На пътя имало едно препятствие, спъва се и пада с подаръка, окаля се. Казва: „Кой го тури това препятствие.“ Започнал да кряска. Ако не гледаш, може да се спънеш. Но ако гледаш, може да заобиколиш

това препятствие. Ние мислим това-онова, и паднем, и всичкият подарък, който носим, ще се окаля. Не трябва да бъдем смахнати. Какво е смахнат човек? Смахнат човек е онзи, който иска да яде сладки плодове, преди да е сял. Посей ги, че тогава ще ги ядеш. Аз, като обичам една мома, какво ще направя? Ти можеш да обичаш момата, всичките моми, които Господ ги е създал, ги обичам най-вече. От Господа идат. На младата мома, която обичам, няма да ѝ занеса плодовете вкъщи, но ще ида, ще я взема в градината, и сама ще си откъсне. Тогава няма да се препъвам. Аз наместо да гледам какво ще стане, нека тя гледа. Първия урок ще ѝ дам на нея. Казвам, туй гърво е отлична мома, мълчалива мома, тя цъфнала, завързала и мълчи. На всичките моми Бог е казал: „Няма да говорите, ще мълчите.“ Дърветата хиляди години мълчат и като станат хора, тогава ще говорят за своите добрини. Ако говориш, нищо няма да вземат от тебе, нищо няма да узрее. Ако много говориш, ако кажете: „Аз това ще направя, онова ще направя“ – нищо няма да направиш. Ако мълчиш, много работи ще направиш. Не мислете, че аз като ви говоря, и тогава не става. Там, гдето съм мълчал, работите десет пъти по-добре са станали, отколкото там, гдето съм говорил. Законът и за мен, и за вас е един. Колкото помалко говориш, по-добре е. Колкото повече говориш, по-зле е. Не че е лошо да говориш много.

Казвате: „Аз те обърнах към Господа.“ Как става обръщането на каруцата? Аз съм отгоре на каруцата, конете са впрегнати. Аз сега отгоре, обръщам конете, обръща се и каруцата. Аз обръщам каруцата, сама по себе си не се обръща. Конете са впрегнати в каруцата, потегля гема, обръщам ги на другата, противоположната, страна. Една каруца, която обръщам към Господа, и конете, които ги обръщам, хора ли са? Не са хора. Ако остане вие да обърнете света и вие да го оправите, тя е изгубена работа. Най-първо, сега се уча да обръщам себе си. Най-първо, се уча да обръщам кесията си, да отварям и да затварям кесията си. Да зная по колко да

изваждам. Най-първо, се уча да готвя. Да сготвя за себе си, и да зная как да ям. После да зная да измия съдините. Допуснете, че ви направя едно добро, и след туй идете, че се хвалите, аз го направих. Представете си, че някому съм дал много хубави ябълки, аз му я дам, и всички се награт. Казват: „От тази ябълка и ние да вкусим.“ Този човек, на когото съм дал ябълката, какво се ползва? Десетина-дъвайсет души като идат, и всички искат да опитат ябълката, какво ще остане за него? Като му дам ябълката, аз да мълча. Нека да изяде плода. Другояче всички ще искат да се награт и ще се развали доброто. Като питат: „Правиш ли добро?“, ти си мълчи. Според мене, като те попитат правиш ли добро, ти речи: „Сега уча това изкуство. Първите уроци вземам.“ „Свириш ли на цигулка?“ „Сега се уча.“ Като идеш при цигуларя, най-първо, ще вземеш празни струни. Ще вземеш бащата на празно, сина на празно, дъщерята на празно и майката на празно. После обратното – майката на празно, дъщерята на празно, брата на празно и бащата на празно. След това учителят ще ти покаже от „сол“ гамите. На първата струна ще вземеш „сол“, „ла“, „си“. Като вземете третия тон, ще свърши, и после учителят ще го изпита. Казва: „Кой тон е?“ Някой път може да го определи какъв е. Че истината не може да се познае. Истината е проста.

В Божествената музика трябва да разпознаваш Божествените тонове. Ако ги разпознаваш, всичките неща ще вървят. На Божествената мъдрост трябва да разпознаваш всичките тонове, основните тонове. На Божествената любов трябва да разпознаваш основните тонове. После обичта си има основен тон. Да обичаш не е лесна работа. Любовета има друг основен тон. Обичта има друг основен тон. Милосърдието има друг основен тон. Търпението има друг основен тон. Вие мислите, че един тон основен имат. Те са разни положения. Аз съм привеждал един пример и не зная колцина от вас са го разбрали.

Един пример, който класически е гаден. Един ангел

видял, че Господ се концентрирал и гледал към земята. Никога не е виждал Господа така да гледа. Ангелът погледнал там, където Господ гледал на земята и казва: „Трябва да е много важна работа, където Господ гледа.“ Този ангел поискал от Господа позволение да види това място какво важно има. И какво било неговото учудване, като слязъл на земята, видял един идолопоклонец, който хванал един идол, прегърнал го и го моли да му помогне. Какво показва? Този човек хванал идола и казва: „Кажу ми къде е Господ.“ Раздрусва го, моли се на идола да му каже къде е Господ. Ангелът, най-първо, се учудил как го прегръща и като обърнал внимание, разбрал езика. Казва: „Какво мълчиш? Толкова години идвам при тебе, кажи ми къде е Господ. Ти тук си взел Неговото място. Кажу ми къде е Господ. Защо не говориш истината?“ Раздрусва го. Затова Господ го гледал. Когато имате погрешна мисъл, разтърсете я и кажете: „Къде е Господ? Къде е правата мисъл?“ Туй, което представя Господ, е едно нещо; туй, което показва направлението на Господа, е друго нещо. Когато някой човек ви разтърси и каже: „Я ми кажи къде е Господ?“ – виж не играе ли роля. Когато му кажеш къде е Господ – виждате го, че той три дена е гладувал. Търси Господа, ходи изгладнял, този пита, онзи пита. Ти не се стреми да му кажеш къде е Господ. Заведи го вкъщи и му дай един хубав обед. Поприказвай си, кажи му: „И друг път ела.“ Три пъти като дойдеш при мен, аз ще ти кажа къде е Господ. Казвате: „Как ще му покажа?“ Ето как аз бих постъпил. На третия път денят е ясен, аз ще му дам обедата сутринта рано, преди да е изгряло слънцето. След туй ще му кажа: „Ела да видиш откъде иде този хляб.“ Да идем да посрещнем слънцето. Господ е на слънцето и Господ изпраща Своите благословения на слънцето, че ни дава тия, хубавите, работи. Превозно средство прави слънцето, да видиш мястото, откъдето Господ изпраща благословенията. Започваш да философстваш, че Господ е това, онова. Направи Бог слънцето, да показва времената. Какво показва слънцето? Мястото, гдето Гос-

под живее, е светло, както слънцето е светло. Мястото, гдето Бог живее, е широко, широко място, много по-голямо от земята. Свободата е там. Онзи, който възприема слънчевата енергия, е свободен, понеже слънцето е голямо. Големите неща големи работи вършат. Големите тела големи работи вършат; малките тела малки работи вършат. Бръмбарът е малък, малка работа върши. Човекът е голям, голяма работа върши. Геният е голям, голяма работа върши. Талантливият е по-малък, по-малка работа върши. Обикновеният е по-малък, още по-малка работа върши. Човек, докато не дойде да разбере доброто какво нещо е, поне да знае мястото.

В любовта не се изисква много да знаеш, но да знаеш къде изгрява и къде залязва. Две неща трябва да знаеш: любов е туй, което изгрява; обич е туй, което залязва. Защото, след като залезе любовта, онова, което тя е оставила, ти ще го обработиш. После трябва да знаеш откъде изгрява мъдростта и къде залязва; откъде изгрява истината и къде залязва. Първото нещо: изгрев, това е любов; залез, това е обич. Те са противоположни. Вие ще разберете, че слънцето е заминало. В обичта почивката е работа, вътрешна работа. В любовта целия ден ще ходиш, ще пренасяш каквото слънцето ти дава. Вечерта ще работиш. Онази домакиня, която, овчарка, през цялата година пасла своите овце, като ги остриже през зимата, не ходи да пасе овцете. Те живеят в кошарата, а тя със своята хурка започне да преде.

Казвам: в нашата мисъл трябва да изпредем най-тънката нишка. В нашите чувства трябва да изпредем най-тънките нишки, и в нашите постъпки. Ще дойде процесът на тъкането, да се направи един плат. Ние още не знаем процеса на подмладяването и процеса на остаряването. Някои от вас сте близо на запад, ще залезете. Как ще изгреете, не знаете. Гледате, че вие остарявате и като отидете при Господа, Господ ще ви пита защо остаряхте. Питаш един ученик защо ходи в училището, ще ти каже, че отива да се учи. Вие казвате, че остаряхте. Като отидете при Господа, ще кажете, че

сте свършили училището и Господ ще каже: „Испитайте го, да видим какво е научил. Нека държи матура.“ Сто и двайсет години си живял на земята в училището и каже: „Испитайте го, да видим какво е научил.“ Първия предмет, който ще ви пита, е где е изгревът на любовта и где е залезът. Точното време да определите. Може да идете в небето напролет, тогава любовта от друго място изгрява. Може да идете зимно време в небето, на друго място е изгревът на слънцето. Точно време да знаете, отгде изгрява. Ще кажете: „Оттам.“ Но точно, с градус, ще определите. Като идеш в една къща, не може да търсиш вратата навсякъде. Всеки прозорец не е врата. В една къща има две врати: една врата, от която се влиза, и една врата, от която се излиза. Тази врата, от която влизаш, е изгрев, а тази, от която излизаш, е залез.

Сега основната мисъл каква е? Каква мисъл трябва да остане във вас? Аз по някой път се учудвам на дълготърпението, което Господ има към нас. След като си живял сто и двайсет години, вижда, че много малко си научил. Дойдеш втори път, пак много малко си научил, трети път, четвърти път. Представете си, че както окултистите казват, човек, за да завърши своето образование на земята, трябва 777 пъти да идва, да се преражда. 777 пъти по 120 години и в тия 777 прераждания само дванайсет пъти ще се срещнеш със своята възлюблена душа. Той се преражда, да се срещне. Дойде веднъж, няма я, пак е тъжен, че не е дошла. Тя се извинява, че работа имала. Като слезе тя на земята, тя го търси. 777 пъти се търсят и едва дванайсет пъти се намират. И дванайсет като извадите от 777, колко прераждания остават разделени? На земята дванайсет щастливи прераждания човек има, а другите – Господ да му е на помощ. Туй не ви го казвам за обезсърчение. Ако сте зимно време в училището, какво ще направите? Ако дойде момент да ходите в училището, обстановката ще бъде друга.

Закон е, че всичките хора трябва да ни служат, да познаем Бога. Ние се стремим към познаване на Бога. Това е

живот вечен, да познаем единаго истиннаго Бога. Ако познаем Бога, това е живот вечен – онзи, щастливият, живот, осмисленият живот. Като познаем Бога, ще знаем как да служим. Ако не познаваш Бога, не можеш да Му служиш. В познанието е служенето. Най-първо, ни трябва нас познание, да познаваме Бога, и тогава можеш да служиш на окръжаващите. Където Господ ни праща, ще идем, а не там, гдето ние искаме, а там, гдето Той иска. Ако ние сме в разрез с Бога, служенето не е на място. Служение е, когато нашата воля и волята на Бога действат заедно, в хармония, не насила. Гдето има насилуване, там е вече законът, то е човешкото служение. Гдето има любов при служенето, то е законът на любовта, то е служението на Бога. Без любов на Бога не може да се служи. Без любов нашият живот не може да бъде осмислен. Ще живеем, но ще имаме разни отношения, ще бъдем ту скръбни, ту радостни, ту весели, ту недоволни. Казваме: „Като се преродим.“ Като се преродим втори път, трети път, четвърти път, насърчаваме се. Във всяко прераждане не може ти да учиш един и същи предмет. Ако в първото прераждане не си турил основа, във второто, в третото прераждане ще минеш живота си безполезно, какво ще научиш? Ако триста шейсет и пет дена не си посещавал училището, не си слушал какво се е говорило, а само си го посещавал училището, а когато учителите са говорили и ти си слушал, съвсем друго е. После, когато те говорят за някой предмет, ти казваш, че те са чудни.

Най-първо, учителят ти предава единицата. Единицата е най-малкото число. Щом единицата е най-малкото число, две е по-голямо, три е още по-голямо. То е статическо положение. Що е единица? Една идея. Що е двойка? Единица значи туй, което е създало света. Две е туй, което внася противоречия в света. Ние сме сега в числото две. Всички се борите. Що е две? Значи ти си още единица и ще научиш тази единица, да я разделиш на две. Искаш да направиш добро някому, ще разделиш наполовина. Що е две? Да се научиш

правилно да гадеш – колкото за тебе, толкова и за другите. Две е число на пълната справедливост. Три, като влезе, съвсем друг закон е. Единицата ти ще съзнаеш оттам, отгдето си излязъл. Що е единица? Изворът, от който си излязъл. Що е две? Пътят, по който си тръгнал. Що е три? Що е три – мястото, до което си дошъл, най-близката станция. Що е четири? То е затвореният кръг. Вплътил си се тук, на земята: като някой кон, ще се въртиш около един колец, обикаля по един начин, после по друг начин. Що е четири? Ще вършееш харман, камшик ще има. Ще вършееш в една посока, после ще те обърнат на другата страна. Нали сте видели как вършеят, карат конете на една страна, после ги обръщат на другата. Това са обяснения. Единицата трябва да я разбираш основно, тя е Божията любов. Двете е приложението на любовта. Най-трудното число е то. За него Бог не се произнесъл. В Писанието се казва за първия ден: „Видя Бог, че е добро.“ За втория ден не се произнесе Бог. И за третия ден се казва, че видял Бог, че е добро. Само за втория ден не се произнася. Като завършим нашата еволюция, като презгледя работата ни, ако Бог каже, че е видял, че е добро, то е вторият ден. Но ако не каже, пак ще дойдем да се учим. Докато Господ не се произнесе, работата на числото две не е завършена. Ние, хората, се намираме в един незавършен процес на две. Създадени сме в шестия ден, в закона на любовта. Бог е дълготърпелив за всичките ни погрешки. Ако не бяхме създадени в шест дни, щеше да бъде друго. Виждате животните, които не са създадени в шест деня, каква е съдбата им. Виждате и съдбата на дърветата. Всеки ден се определя съдбата на съществата, които са създадени в другите дни. Трябва да благодарим, че сме създадени в най-добрия ден, в шестия ден. По-добър ден е седмият ден, денят на почивката. То е великото бъдеще, когато минем пътя на любовта и се научим да служим на Бога с любов. Тогава ще влезем в седмия ден, да си починем както Господ и ще започнем новия свят.

Ако ви попитат какво правите сега, кажете: „Учим сега за изгрева и залеза на слънцето, за любовта и за обичта. Учим числата едно и две. Едното сме свършили, двете още не сме свършили.“

„Отче наш“

Тридесет и трето утринно слово
11 юли 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДОБРО СЛУШАНЕ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитва на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще направим малка забележка за едно от правилата. Онези, които посещават Божественото училище, добре да слушат. Знаеш какво значи добре да слушаш? Когато пее някой, да разбираш отношенията, които съществуват. Сега ние не чуваме никакъв говор в тона, чуваме само гласа. Всеки тон има своя дума. Един ден човек като пее само, ще говори. Сега на тона туряме думи, които се падат. Караме нотите да пеят туй, което ние искаме. Един ден ще пеят туй, което те искат, защото тоновете са живи. „До“-то според мене, както аз го зная, е едно интелигентно същество. Казва: „Какво обичате? Може да ви попея.“ Всичко може да ви пее. То е „до“-то, всичко пее. Ние го считаме само един тон от първата гама, дето започва на първата линийка под петолинието. Ако може да слушаш добре, ще може да пееш добре. Ако може да гледаш добре, ще знаеш добре да рисуваш. Ако може да ухаеш добре, ще разбираш езика на цветята. Уханието е говор на цветята. Пък ако знаеш добре да ядеш, ще знаеш добре да се разговаряш с любовта. Ако знаеш добре да пипаш, ще разбираш какво нещо е добродетелта. То са правила. Човек, който няма усет, той не може да разбира какво нещо е доброто. Добро и зло е едно отношение. Ходиш по един гладък път, е добро. С боси крака ходиш по един трънлив път – докато минеш, може да влязат стотина тръна. То е зло.

Като идеш, ще вдигнеш крака си нагоре. Що е зло? Стотина тръна, влезли в крака. Минаваш по пътя – да ти е приятно, стъпил си по най-меката почва.

Ние мислим за оня свят. Някой път ме питат какво има на оня свят. Ако влезеш в оня свят без любов, е толкоз грозен, че ще хукнеш да бягаш. Ако влезеш без любов в оня свят, ще видиш – всички са грозни като арапи. Ако влезеш с любов, всички хора са като ангели, облечени са като ангели. Хората имат детински понятия за оня свят. Мислят: „Както на земята е.“ Вие казвате: „Облечени сме.“ В небето, ако нямаха любов към нас, грехите, с които сме облечени, са толкоз лоши, не биха седели нито една секунда. После човешките тела изпускат такова лошо уханье, не са хубави цветя, но магарешки тръни, зле миришат. Онези, които слизат, имат любов, понасят тия неща. Сега има едно разбиране: голяма привилегия е да бъде човек на земята. Ангели има, хиляди години чакат да слязат на земята да се преродят. Вие мислите да идете в небето. Да идеш в училището, да идеш да слушаш някой певец, трябва да имаш ухо. Искаш да гледаш хубава картина, трябва да имаш очи, да разбираш смисъла на цветовете.

Вие искате да имате любовта. Как ще разберете какво нещо е любовта? Любовта в моите очи е най-хубавото същество, което съществува някъде в света. По-красиво същество от любовта няма. Вие ще си представите някоя статуя. Но едно същество с такава красота, с такова разнообразие, като гледаш, никога няма да ти дотегне. Сега любовта схващате като вътрешен усет на сърцето. Туй, което вие усещате, то е сянка. Любовта има една много малка иглица, много тънка иглица, по-тънка от хобота на комара, на осата. Като ви бутне, толкоз малка е, веднага чувстваш, че си разположен. Ако би ви бутнала с хобота, с една игла, или ако би ви бутнала с хобота на слона, вие ще се разтопите. Сега едва можем да издържим с най-тънката игла, която тя носи. Не сме приспособени. Как да станем приспособени? Ти

искаш да свариш нещо, трябва ли ти 5-6000 градуса топлина? Трябва ти сто градуса топлина. Защо ти са 2-3000 градуса? Искаш да познаеш златото топи ли се, трябва ти 1200-1500 градуса. Платината се топи при 1800 градуса.

Във вас има желание. Казвате: „Като умрем, къде ще идем?“ Един страх имате сега. Един от българските свещеници, един от най-добрите свещеници, казва ми: „Имам един ужасен страх как ще се мре. Аз не съм страхлив, но от смъртта имам един панически страх само като си помисля как ще се мре.“ Рекох: „Не съм умирам, не зная.“ Голям герой е човек да умре. (Вън лаят кучета.) Сега тия двете кучета в хармония ли са? Делят нещо отвън. Имат ли някаква идея? Нямам.

Сега ще прочета петнайсетта глава от евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Ще ви приведа само едно просто сравнение. Сегашният живот без сравнения остава неразбран. Да допуснем, че вие искате да идете на театър или искате да слушате някой концерт. Там се продават билети. Представете си, че вие отивате с пари, които са изгубили своята цена. Не искат да разменят. Може да носите 1000 или 10 000 лева, та виждаш, парите, които носите, не вървят, никакъв билет не можете да вземете. И 100 000 лева да дадете, няма да ви дадат. Казвате: „Не сме лоши хора.“ Не сте лоши хора, парите ви не струват. Не само трябва да бъдете добри, но джобовете ви трябва да бъдат пълни буквално, по материалистически. Друго едно сравнение ще ви приведа. Представете си, че отивате да ядете. Най-приятната хапка е първата хапка, при втората хапка тази приятност се намалява. След като турите петдесет-шейсет хапки, започва да ви става безразлично. Най-после дойдете до едно място, дето не искате да ядете. Ако някой ви кани, казвате: „Не искам да ям, не съм гладен.“ Що

значи яденето? Яденето значи, че ти си се разтоварил. Храносмилането е разтоварване. Да знаеш по кой начин да се разтовариш. Що е яденето? Разтоварване, да знаеш да се разтовариш. Ако се разтовариш повече, отколкото трябва, ти губиш, ако се натовариш по-малко, отколкото трябва, пак губиш. Ще се натовариш колкото трябва. В природата има закон. Като имаш едно шише, трябва да го напълниш до устата, да няма празно място, да е напълнено догоре. Не се позволява шишето до половина да го носиш с вода. По някой път вие имате една идея неразбрана. Що е неразбрана идея? Шишето до половина. Що е любов? Да дадеш един отличен обед на някой сиромаш човек, той да яде, и ти да го гледаш. Като яде, да ти е приятно, като че слушаеш музика, като мяска. То е арфа с трийсет и две струни. Като започнат тия акорди, да ти е приятно. Аз бих желал да дадеш един обед на бедния човек. На тебе, като ти дадат, и ти да можеш да свириш. Ако не може да свириш, то е срамота. Всяко ядене е концерт. Който знае добре да свири, посещават го, всичко върви добре. В деня, в който започнеш да правиш погрешки, никой не иде на концерта, загазваш. Като загазиш на концерта, какво става? Като се изкъсат всичките струни на арфата, ръцете престанат да пипат, прелистване има. Вземеш хляба, превърнеш листа, пак го вземеш, пак на арфата. Доиде другият лист, пак арфата започне.

Някои от вас ходили ли сте в оня свят? Ходили сте, оттам сте дошли, забравили сте. В оня свят не сте ходили. В оня свят, в който сега искате да идете, никога не сте ходили там. Вие няма да идете в оня свят, дето е бил Адам. Ще идете в един рай особен, не Адамовия рай. Ако идете в Адамовия рай, ще паднете в същите изпитания, в които попаднаха Адам и Ева. Този рай на изпитание, той е тук, на земята. Венчаят един млад момък и една млада мома, те са в рай. Всичките благословения им дава. Като направят първата погрешка, какво е? Когато се скарат семейните, когато направят първата погрешка, яли от плода. Казали си обидна

дума или лош поглед, веднага Господ ги вика в рая. Адам се скрие, и Ева – на друго място, и вече ги няма. Най-първо, гугуцаха си, наблизо бяха. Щом Ева яде от забраненото дърво, гледаш, младата булка я няма, и младия зет го няма. Като дойде Господ да ги търси, търси ги един по един. Като ги намери, тя казва: „Малка обидна дума ми каза, не може да търпя.“ Адама аз го уважавам за едно нещо, че като му даде един плод, беше доволен от него. Вас като ви дадат един плод, вие сте недоволни, искате по-голям. Казвате: „Защо не взех повече?“ Вие искате повече, преди да сте го яли. Защо не взе повече? Идеш някъде, искаш да подариш нещо. Той го погледа, погледа, казва: „Такова нещо не се подарява.“ Подариш някому синя шапка. Казва: „Синя шапка не нося, червена искам.“ Дал си пари за синя, сега за червена шапка. Една млада сестра дойде при мене и ми казва: „Учителю, видях много хубави модерни обуца, направени от плат, и отдолу не гъон, но някаква смес.“ „Колко струват?“ „650 лева.“ Прост материал, в нормално време тия обуца биха стрували 15-20 лева, а тя ги взела за 650 лева. Още на първия ден измачкали се, откърпили се.

Земята е едно училище, слезли сте да работите. Най-първо, една много лека работа ви дават. Пет неща са ви дали. Най-първо, да се научите хубаво да гледате, да възприемате хубавите работи. Като идете при онези, които свирят хубаво на цигулка, идете при един голям цигулар, той, най-първо, ще ви научи да теглите лъка по струните, само „сол“, „ми“, „ре“, „ла“. Четири струни има цигулката. Вие в сегашната цигулка имате четири струни. По някой път турят още една струна, не знаят къде да я турят. Обвиняват, че Паганини турял пет струни, особена терца по-долу свирел, особени работи.

Вие, като излезете, как ще се поставите? Как гледате слънцето? Има един начин как да гледаш сутрин. Към обед другояче се гледа, вечер, като залязва – по трети начин. Всеки ден наблюдавайте как хората гледат. Като срещнете

един човек, хвърлите поглед, накриво го гледате. Гледате го отдолу, с края на долната част. Хората са много смешни. Той седи спокоен, разговаря се с някого, в това време вие поглеждате наново надясно. Той има нещо, което не знае, иска да го узнае. Исква да знае от какво се нуждае. Този човек е гладен. Той свършил своята лекция, която имал да държи. Огладнял е, иска да иде да яде. Ти мислиш: „Какво ли мисли?“ Човекът мисли да яде. Казва: „Ще свиря, аз имам концерт, не съм заучил хубаво туй парче.“

Казвам, ако трябва да се запознаем с любовта, значи в яденето трябва да се свиря. Отчупиш една хапка, каква нота съставя? Петдесет хапки, с коя гама започва? Ядете, с първата лъжица коя нота е? Като приемете първата лъжица вече, един звук има, първият тон. Като отчупиш от храната със зъбите, кой музикален тон е? Тия работи не ви интересуват. Интересува ви сладко ли е яденето, или не. Представете си, вие седите някъде, дадено ви е вода, няма захар във водата. Че тогава вие сте свободни да турите толкоз, колкото обичате: една, две, три, четири, пет бучки. Ако тури една бучка, значи вкусът му за сладчината е развит, вкусът за сладчината е силен, туря две – по-слаб е, туря три – още по-слаб е, туря четири – още по-слаб е, туря пет – съвсем слаб е. Туря половин бучка, много силен е. В Русия пият на прикуска. С една бучка изпива няколко чаши. Ние сме свикнали в чашата три бучки да туряме, разбъркаш, туриш още една. Понеже нашият вкус е притъпен, искаме повече захар.

Човек като малък не знае как да ходи; като стане по-възрастен, ходи добре; като остарее, иска да му услужват. Коя възраст в живота ще предпочетете да имате всякога? Детинската възраст, когато трябва да пълзиш, или детето, което се изправя на краката си, или младото дете на петнайсет години, или двайсет и пет години, или на трийсет и пет години, или на четирийсет и пет години, или на деветдесет години, или на сто и двайсет години? Кои години бихте избра-

ли? Ако изберете трийсет и пет години, от работа не може да се освободите: кой как гоиде, ще иска да работите като кираджийски кон. Тук преди години имахме един брат Цеко. Кой как го види: „Хайде, Цеко, в града.“ Цеко се държеше сократовски. Вземе количката, иде в София, негде извади книжката, чете. Пак потегли, книжката, после пак чете. Или извади перото, пише поезия. Смяха се на Цеко. Все му се смяха, че не знае да пише. Те му се смеят, той пише, пише. Онези, които му се смяха, надмина ги в римите. Те се смеят, той пише. Питам го: „Цеко, откъде идеш?“ Казва: „Цеко отдалеко.“

Смисълът на живота е в цялото. Колкото повече хора познаваш, толкова си по-културен. Колкото по-малко хора познаваш, толкова си по-некултурен. Колкото повече хора познаваш, повече си културен. В какво седи културата на един цигулар? С едно парче културен ли е? Ще свири Бетховен, Моцарт, Бах – казват: „Учен човек е този.“

Казвам, трябва да пазим свободата си. По някой път казвате: „Никой не ме обича.“ Любовта по същия закон е. Бог турил чашата на масата ти, турил захар, колкото искаш, казваш: „Няма кой да ме обича.“ Чаша има, топла вода има, захар има – налей вода, тури захар. Любов, колкото искаш. Търсиш другите хора да гоидат да турят бучки в чашата ти. И ти може да го направиш. Те като го направят, може да кажеш: „Повече туриха“ или „Малко туриха“. В чая тури една бучка, две, три, колкото искаш, не е грехота. Има хора, които са яли сладки работи, не искат да ядат сладко вече. Опасно нещо е преядането. Трябва да знаете, недоимъкът и преядането са две неща опасни, особено пресищането. Щом се пресищиш, образува се един лош навик, ставаш индиферентен. Някой стане индиферентен към любовта. Преял е. Стане индиферентен, не иска да се учи. Индиферентен станал към знанието, индиферентен станал към истината, преял е.

Казвам, ако идем в небето, с какво ще се похвалим? Най-първо, като слушатели трябва да слушате, като идете

на концерт. Ако идете, и нищо не може да слушате, безпредметно е. Само заблуждавате хората. Питам те, кое парче ти хареса? Всичките парчета цигуларят не свири еднакво. Някои парчета съответстват на ума, някои парчета съответстват на сърцето, някои съответстват на душата, на духа. Всичките парчета, които той ще свири, те са с разни качества. Запример ти срещнеш едно цвете, розата. На какво е символ? Вземеш един карамфил или някоя теменужка, или цвят на ябълка, на круша. Всичките цветове са осмислени. Ако помиришеш един цвят, и не можеш да се разговаряш с него, или срещнеш един англичанин, и не може да се разговаряш с него... В Севастополската война минават англичани в България. Спира се един английски войник и казва на една българка да му даде мляко. Тя казва: „Абе, синко, майка ти как не те е научила да говориш български? Кажи ми на български, да те разбере.“ Той ѝ разправя, тя не разбира. После на англичанина му дошло на ума и направил с ръка една паница – показал как се дои мляко и тя разбрала, че иска мляко. Казва: „Така кажи.“ В нашия свят вие така говорите. Много прости хора сте. Ние казваме мляко. Той казва: „Мляко искам, кравешко мляко, да го помниш, не да го показваш с ръка. Аз те разбрах, но не сте културни.“ Думата културен той не я употребил, аз я употребявам. Казвам, не чакайте природата да гоиде, да тури пръста, за да я разберете. Мнозина казват: „Трябва да турим ума си на работа.“ Умът не може да влезе на работа, ако няма достатъчно светлина. Разните мозъчни центрове не са еднакво осветени. Сегашните научни изследвания показват онези центрове: дето е светлината работила повече в главата, винаги костта там е по-тънка. Ако вземете черепа на един умрял човек, ще видите, дето светлината е работила, костта е тънка, дето светлината не е работила, костта е дебела. Тия центрове са останали неразвити. Интересно е, гледаш някой човек, той се интересува от яденето, костта е тънка, дето центърът на яденето е. Някой е много сърдит, много честолобив.

Такава тънка кост има на този център. Някой е побойник, обича да се бие. Главата му отстрани е тънка. На три места е работила светлината: да яде, да се сърди, да се бие.

Аз често изследвам характера на българина. Някой път се случва, закачи се нещо на ланеца, ако не съм буден в даден момент, ми иде да гръпна, да го скъсам. Туй, дето се е закачило, иде ми да му се скарам, да го гръпна. Ако гръпна, ще го скъсам. Де е погрешката: в ланеца или в мене? В мене е. Погрешката е в българина. Българинът е много възискателен. С малко труд иска много да спечели. Има две добрини българинът. Българинът, като направи едно малко зло, хвали се, че е направил голямо зло. Че ще го съдят, ще го накажат, за това не мисли. Ако иде на бойното поле, стреля и ако убие един човек, казва, че: „Десет души убих.“ Не че лъже, но в него чувството на увеличение е силно. Каквото види, увеличава. Понеже повече увеличава своето зло, не го е направил, но се хвали, Господ гледа снизходително към него, че преувеличава престъпленията. Не му иде наум, че големи глоби ще му турят. Има един пример в Стария завет. Иде един и донася известието на Давида, че той е, който убил Саула. Саул му казал: „Прободи ме с меча си, да не падна в ръцете на неприятеля.“ Този, който казал това, понеже Саул е неприятел на Давида, мисли, че Давид ще го похвали и му казва: „Аз го прободох.“ Казва Давид: „Как, ти посмя да прободеш един Божи помазаник.“ Заповядал на войниците да го убият.

Сега аз не съм нито за преувеличаването, нито за намаляването. Какво знаем от любовта? Любовта, ако искаш за себе си, на физическото поле по три начина може да се прояви. Ние сами се покваряме. Срещнеш един човек, той проси нещо. Аз не обичам да давам. Защо? То е поквара. Няма по-лошо нещо да бъркаш и да даваш пари на хората. Иска ми нещо. Казвам: „Заповядай, ела с мене.“ На обед ще го покания с мене. Имам семейство, ще го заведа в дома, ще го угостя. Той не трябва да проси. Той това иска. После ще го угостиш като приятел, не като просяк. Той излязъл от невидимия

свят, той е виден. На много просяци да прегледате ръцете, да видите, как са развити линиите. Те са били царе, князе, паднали ангели, паднали светии, герои. Прегрешили са. Гениални хора са, ще издържат изпита. Мислиш, че са просяци. Външно са просяци. На тия просяци погледнете линиите на ръцете, ще видите, не са просяци. Линията е начертана много хубаво. Запример даде ви Господ коса, не я оценявате, даде ви червена, не я оценявате, даде ви такава, жълтеникава, даде ви кафява, даде ви бяла, не я оценявате. Защо не сте доволни от бялата коса? Бялата светлина е в света, която дава. Бялата светлина ни дава голяма приятност. Вие сте недоволни от бялата коса, защото е боядисана бяла, не е по същество бяла. Мнозина имат черни коси, не черна, боядисана е черна. Ако по естество е черна, има качества на черната коса, боядисаната няма качества. Която по естество е черна, тя е хас, има качества. Като стане с бяла коса, той става по-здрав, по-умен, по-богат. Ако е боядисана, щом тури боя, загазва. То е първата измама, която светът е виждал. Сега нали боядисват устата. То не е здравословно. Ако са червени устните, те имат качеството на червеното. Има козметика природата. Защо да се не боядисат по същество отвътре, не отвън? Аз да ви кажа как да ги боядисате. За цяла година имайте предвид: когото видите, да направите най-малката услуга, да ви е приятно. Животно може да е, трева може да е, направете услуга. В една година ще ви се зачервят устните. Вие ще се усещате радостен и весел. Сега дадеш някому нещо, кажеш: „Де ме срещна, изгубих времето си.“ После дойде един възлюблен, домакинът ще каже: „Сега ли намери?“ Недоволен е. От какво произтича това?

Ние сме решили да боядисаме устните отвътре. То не се изисква много време, да се направи едно добро. За направянето на едно добро някой път се изисква една, две, три секунди. Да направиш едно добро дело не се изисква повече от три секунди. Цял час не може да правиш добро. Три минути е много. Една секунда някога е достатъчна. Видиш един човек,

паднал. Аз имам един пример, не е хубав да се представя. Когато посетих за пръв път Сливен, дойде ми наум да ида в планината, да прекарам лятото. Направих първото планинско посещение, учудих се. Избрах най-хубавото място. Казват: „Разбойници.“ Казвам, разбойници по планината не ходят, по ниските места ходят. Отидох в гората. Избрах едно много хубаво затънтено място. Там имаше едно дърво, около двестата години. Казвам на нашите приятели по туй дърво никои да не се качва. Гледам, двама от приятелите турили до дървото четири кола, ще изглаждат площ, да правят една маса, да ядем там. Като туриха клоница, забили гвоздеи в дървото. Казвам: „Това дърво да го не безпокоите.“ Гледам, търсят пръчки, да изплетат. Един ден един от братята, доста голям, качил се на туй дърво. Казах никои да се не качва, той се качил. По едно време откърши се клонът, на който стоеше, и вика: „Учителю, отивам.“ Пада с гърба си. Казах една дума, и той се обърна веднага. Като го погледнах, казах една дума, обърна се с лицето наголу и се хвана за един клон. Казвам: „Нали ви казах да се не качвате на това дърво.“ И той може да ви разправи тази работа. Ако паднеше, щеше да се натъкне на тия клоница, ще кажат: „Този човек ги заведе в планината и ги умори.“ Вие какво ще кажете: „Отиде вече.“ Аз не казах: „Отиде.“ Казвам на ваш език, казах: „Помогнете му. Направи една погрешка, помогнете му.“ Веднага му помогнаха. Той казва: „Нещо ме взе, че ме обърна.“ На гърба си падаше. Като казах: „Обърнете го“ – веднага се обърна с лицето и се хвана за следния клон. Не казвам: „Отиде вече.“ Имам достатъчно време да кажа: „Обърнете го, простете му.“ Туй го направиха. Какво ви коства да кажете: „Да стане волята Божия.“ Недоволен си, искаш да им пееш някъде, казваш: „Няма да им пея.“ Кажу: „За Господа ще им пея.“ Не платил: „Хайде, за Господа ще пея.“ Той ме обидил: „Хайде, за Господа, пак ще му пея.“ Има един вътре в нас, за който никога не трябва да се отказваме да направим добро заради него. Турете правилото – ще кажеш: „Господ в тебе

живее и в мене живее, и в другите живее.“ Само че онзи човек не съзнава, че Господ живее в него. Каквото правите в света, правете го заради онзи, който живее в тебе. Някъде една свещица, някъде две свещици, някъде три, някъде десет, петнайсет, трийсет, петдесет, сто. Ако бих ви турил правило – вън от закона как да постъпим? Постъпете с него туй, както Господ с вас постъпва. Господ ви дал очи, уши, сърце, всичко туй, грее ни от небето слънцето. Дал на ваше разположение свободно да вкусите череши, сливи, ябълки, круши, да пиете вода, да ходите, да се разхождате, хиляди блага. Постъпете така, както Той постъпва. Колко мъчно може да се отучим от онзи конски характер, който имаме. Тази ръка е създадена от коня. Задните крака на коня са създали ръцете. Много добре са направени. Конете казват: „Подарък на човека – само задните крака може да дадем.“ Всичките навици на коня сте ги взели с краката. Речеш да удариш, то е ритник. С хиляди години са ритали. Едно време ритането отзад е било на място. Ритането с ръка не е на място. Гледаш човека, какво ще го риташ? Веднъж хванали две момчета и ги довели при мене: набрали ябълки, грозде в пазвата, хванал ги Раги и ме пита какво да ги прави. Казва: „Да ги натупам ли?“ Казвам: „Царски синове са, дошли на разходка, направили погрешка. Ще им простим. Те малко са набрали. Донеси още една кошница, нека носят много здраве на баща си, на братята си.“ Погледнах ги и казвам: „Много здраве носете.“

Казвате: „Какво възпитание.“ Колко стражари е турил Господ? Де са вашите стражари на дърветата? Стражари ние сме турили. Ние сме турили един ред и изхождаме за Божествения ред от нашия. Казваме: „Стражари има.“ Този стражар не го е турил Господ. Птичката иде, вземе череши и замине. Една гарга вземе и замине. Кой как дойде вземе и замине. Ние, хората, сме турили един порядък, казваме: „Господ е казал – няма право. Той е крадец.“ Божественият свят е друг. Те са човешки порядки. Човешките познания са ни донесли в стълкновение с Божествения свят. Казвам, аз на вас ви

говоря. Вие учите, вие ме слушате, че ви представям една опера, пея ви нещо. Не че не знаете. Казвам, какво съдържа в тази песен? Или донеса и туря една паница черешу. Не че сте невежи. Казвам: „Дайте си мнението. Какво ще кажете?“ Започвате да ядете и казвате: „Отлични черешу.“ Това искам да кажете, че са отлични. Казвам, когато ви говоря на вас, вие мислите, че не знаете. Не, аз ви давам едно ядене, давам ви черешу, за да се произнесете върху тях. Вие какво мислите за светлината? Вземете една лупа, пречупите светлината. Тази, пречупената, светлина е, която избягва. Ако я прекарате през една призма, дойде на фокус, тя изгаря. Ако остане по обикновените пътища – не причинява никаква вреда. Но ако и вашият ум не е нагласен, както призмата пречупва светлината и се образува един фокус, който изгаря, ако сърцето не може да възприеме светлината както трябва, пречупва светлината, образува фокус, изгаря и ако вашата воля не знае как да възприеме светлината, пречупва светлината, образува фокус и изгаря, кой е виноват? Умът изгаря, сърцето изгаря, волята изгаря. Казвате: „Не зная как е направено.“ Не пречупвайте Божествената светлина, нищо повече. То е цяла наука.

Казвате: „Какво има да учим?“ Таман сега сте за учене. Някой път вие трябва да знаете, че ако хванете само един косъм от гясната страна на главата, ще поправите една погрешка. Да знаете кой косъм близо до ушите или близо до слепите очи, или отгоре на главата. Достатъчно е един косъм да хванете, да поправите характера си. Някой път не помниш, не знаеш да мислиш – ако знаеш кой косъм да хванеш, веднага ще дойде паметта. Да знаеш от коя страна да пипнеш. Има хора, които знаят Библията: еди-кой си въпрос на еди-коя си страница. Веднага го знаят. Други не го знаят в Библията къде е. Колко време ще ти вземе да го намериш? Онзи казва: „На стотната страница, втората глава, петнайсетия стих.“

Сега що са болестите в света? Незаконното употре-

бление на силите на любовта образува болестите. Незаконното употребление на силите на мъдростта образува болестите. Незаконното употребление на силите на истината образува болестите. Ти искаш да бъдеш богат, не искаш другите хора да бъдат богати. Ти не искаш да бъдеш сиромас, искаш другите хора да са сиромаси. Туй, което не желаеш за себе си, не го желай за другите. Щом аз съм сиромас, ще пожелаея и другите да бъдат сиромаси. Щом аз съм учен, ще пожелаея и другите да бъдат учени. Щом аз пея, ще пожелаея и другите да пеят. Щом аз не зная да пея, ще пожелаея и другите да не знаят, и те да послушат. Какво нещо е да не знаеш да пееш? Дойде някой, казвам: „Ти знаеш да пееш, аз не зная, я ми попей.“ Ще накарам да ми пеят. Искам да бъдеш като мене, ще изгубиш всичкото пеене. Дойде богатият при мене, аз съм сиромас, да не пожелаея да бъде като мене. „Я си отвори кесията.“ Ако не си отвориш кесията, ти ще станеш като мене, пък аз ще стана като теб. Казвам, едно правило има, което трябва да приложим. То е следното: да постъпваме по образеца, както Бог постъпва. Той е много внимателен. Той Сам не слеза да помага. Вижда, някъде се дави една мравя, на мене ми казва: „Помогни ъ, помогни на тази мравя.“ Аз ъ помагам. Видите някой, който седи по-долу, казва: „Помогни на този човек.“

Често идвате болни при мене. Казва: „Боли ме кракът.“ Аз зная защо го боли кракът. Много пъти Духът му е казвал: „Стани, помоли се, коленичи.“ Той не го е направил и затова го болят краката. Много пъти Духът му казвал: „Дай на този човек, на онзи.“ Той не дава. Ще го заболи кракът. Казва: „Обърни внимание на този човек.“ На някой сиромас човек да помогне. Той все отказва. Веднъж, два пъти – ще те заболят очите. „Послушай този човек.“ Ти не искаш да слушаш, ще те заболят ушите. Туй, което Бог говори чрез хората, чрез слънцето, чрез листата, чрез водата, не го слушате. То е пътят, по който да се освободите от всичките болезнени състояния. Направете опит на вашите геди и пра-

деди. Боли те ръката заради дядо ти. Ще изправиш погрешките на дядо ти. Някой път боли те кракът на дядо ти. Изправи погрешките на дядо си. Ти минаваш по този път на дядо ти. Дядо ти изкопал дупка, ти паднеш в нея. Посей едно семе в дупката, не хокай дядо си. Посей едно гърво в дупката, да узрасе. Всичките погрешки са изкопани дупки, в които трябва да се турят най-хубавите плодни гървета. След двайсет-трийсет години, като минете, ще има какво да вкусите. Тогава ще срещнете един брат, който ще ви се усмихне. Сега на мястото на този брат някой вълк седи, някоя мечка, някоя голяма змия, някой слон седи.

Старите да се разтоварват, младите да се товарят. Възрастните да носят товарите. Запример нямате никаква статистика, искате една пчела да събере двайсет килограма мед. Как да ги събере? За да се съберат двайсет килограма мед трябва един милион и петстотин хиляди цветя. Искате четирийсет килограма мед. На тази пчела трябва четири-пет милиона цветя, за да събере този мед. Трийсет хиляди работници трябва да имат условия. Навсякъде, дето нямате мед, виждам причините. Много кошери има в София, само първата година имаха. Много кошери, малко цветя. Казвам, не живеете в места, дето има много кошери, малко цветя.

„Отче наш“

Тридесет и четвърто утринно слово
1 август 1943 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Плодовете на любовта	
21 февруари 1943 г.	5
Трите пътя	
28 февруари 1943 г.	23
Новата идея	
7 март 1943 г.	34
На първо място	
21 март 1943 г.	46
Два пъти родени	
28 март 1943 г.	68
Двата велики закона	
4 април 1943 г.	84
Слуги, ученици, синове	
25 април 1943 г.	95
Близко е	
2 май 1943 г.	108
Любовта е музика	
9 май 1943 г.	123
В любещите ръце	
16 май 1943 г.	126
Два метода	
23 май 1943 г.	145
Път на избавление	
30 май 1943 г.	158
Числото 13	
6 юни 1943 г.	171
Сила и слабост	
13 юни 1943 г.	188
Религиозни и духовни хора	
20 юни 1943 г.	202
Четирите струни	
11 юли 1943 г.	223
Добро слушане	
1 август 1943 г.	240

ПОРЕДИЦА „УТРИННИ СЛОВА“

1. Абсолютната истина. Година I (1930 – 1932), 1 – 16 беседа. София 1949 г., 1994 г.
2. Ново разбиране. Година II (1932 – 1933), том I, 1 – 12 беседа. София 1949 г.
3. Сеятелят. Година II (1932 – 1933), Том II, 13 – 27 беседа. София 1950 г.
4. Дреха на живота. Година II (1932 – 1933), Том III, 28 – 40 беседа. София 1950 г.
5. Ново разбиране за времето. Година III (1933 – 1934), Том I, 1 – 20 беседа. София 1996 г.
6. Младият, възрастният, старият. Година III (1933 – 1934), Том II, 21 – 48 беседа. София 1996 г.
7. Учение и работа. Година IV (1934 – 1935), Том I, 1 – 14 беседа. София 1939 г.
8. Ценната дума. Година IV (1934 – 1935), Том II, 15 – 41 беседа. София 1941 г.
9. Трите родословия. Година V (1935 – 1936), Том I, 1 – 17 беседа. София 1943 г.
10. Устойчиви величини. Година V (1935 – 1936), Том II, 18 – 34 беседа. София 1943 г.
11. Той създава. Година VI (1936 – 1937), Том I, 1 – 15 беседа. София 1947 г.
12. Старото отмина. Година VI (1936 – 1937), Том II, 16 – 35 беседа. София 1947 г.
13. Ликвидация на века. Година VII (1937 – 1938), Том I, 1 – 18 беседа. София 1948 г.
14. Красотата на душата. Година VII (1937 – 1938), Том II, 19 – 39 беседа. София 1948 г., 1994 г.
15. Първият момент на любовта. Година IX (1939 – 1940), Том I, 1 – 19 беседа. София 1997 г.
16. Обичайте и радвайте се. Година IX (1939 – 1940), Том II, 19 – 38 беседа. София 1997 г.
17. Важни и належащи неща. Година XII (1942 – 1943), Том I, 1 – 17 беседа. София 1997 г.
- 18. Плодовете на любовта. Година XII (1942 – 1943), Том II, 18 – 34 беседа. София 1997 г.**
19. Новото начало. Година XIII (1943 – 1944), Том I, 1 – 13 беседа. София 1944 г.